

கனம்
நூல்கிய
மாத
சந்திக

160
கார்த்திமக 2021
சிறப்பிதழ்

100/-

ஆவாசி

பெரும ஆசர்யர் : க. பரணீதரன்

தாமரைசெல்வி
சி. ரமேஷ்
இ. ச. முரளிதரன்
இ. இராஜேஸ்கண்ணன்
தருமராசா அஜந்தகுமார்
அதிலட்சுமி சிவகுமார்
தாட்சாயணி
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபால் சுகரம்
ஸமக்கவி
புலோவியூர் வேல் நுந்தல்
பேராசிரியர் செ. யோகராம
வே. கண்ணன்
திருஞானசம்பந்தன் வல்லகோபன்
தீப்செல்வன்
மா. சிவசோதி
கா. சுஜந்தன்

மலர்னை சிறப்பிதழ்

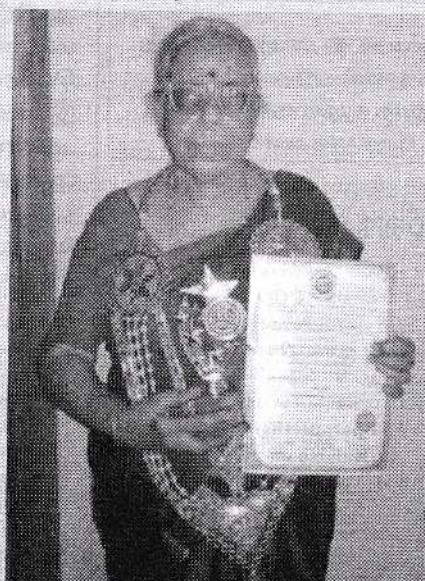
பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மறைஞனை ஒரு மனித ஓர்யம் படைப்பாளி	
தாமஸரச் சிளவி.....	03
மலைஞனையின் புனைவும் அதன் தோற்குதலாலும்	
சி. ரமேஷ்.....	05
எளிமையின் எழுந்யமாய் மறைஞனையின்	
“அபியாவின் தேட்டம்”	
இ.க. முரளிநார்.....	14
தெளிந்த வெண்ணை ஒராக்குவிள அறம் சார்	
படைப்பாக்க வெளியாடக மறைஞனையின்	
“மதைச்சாராவின் தூவல்”	
இ.இராஜேஸ்கரன்ஜௌ.....	17
மறைஞனையின் சிறுககதைகள் :	
கீறல் தொகுதியை முன்வைத்து	
தந்மாரா சீன்துகுமர்.....	21
ஒரு ஒனியூட்டும் மறைஞனையின் படைப்புகள்	
பற்றிய என் குறிப்புகள்	
சிதில்குமி சிவகுமர்.....	24
மறைஞனையின் எழுதிதுகளை முன்வைத்து	
நாட்சாபாரி.....	26
சமுதாய யதார்த்தத்தின் ரிட்டிபலியாய்	
மறைஞனையின் காகிதமியடகு	
பியப்பிரசுந்தி விஷயாலசேகரம்	28
“உயிர் சுமந்த கூடு” கதைகள் பற்றி	
ஏழக்களி.....	33
மனத்துயரின் வடிக்கலைப் பேசும்	
மறைஞனையின் “அனிலைப்புமு”	
சிறுககதைத்தொகுதி குறித்த யார்வைகள்	
புனோவியூர் வேல் நந்தன்	36
புதைாளி வீசுகின்ற மறையாத குறியன்”	
பேராசிரியர் சி.போகராசா.....	38
தனயனின் பணி தொடரும் அன்னை	
வே.கலாஞ்சார்.....	41
“வேற்பதிக்கும் விழுதுகள்” சிறுககதைத்தொகுப்பு	
குறித்தான் வாசகரி குறிப்பு	
திருநாளசம்பந்தர் வலித்தோபள்.....	42
ஒரு போராளியின் தாயின் குரல்	
தீ.சிரிசல்வன்.....	45
யதார்த்த வாழ்வியலைப் பேசும் படைப்பாக	
“மெளுத்தின் சிறகுகள்”	
மா.சிவசௌநி.....	46
மறைவன்	
கா. சுவந்தன்.....	48

சிறுகாது

- மறைஞனை - 11, 30

கலிழதுகள்மலரிசை - 21
மறைஞனை - 23

ஜீவந்தி

2021 கார்த்திகை தெழு - 160

விரதம் ஆசிரியர்

க.ப.ரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவலீயந்தன்
ப.விவீட்டுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்ம
சாமகாந்தமை ஸிலைபிள்ளையார் வீடு
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெக்ணியானி
திரு.கி.நுராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இசுக்கிளையில் இடம்பெறும் அணைத்து
ஆக்காங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தனிரீதி - 100/- அமூல்சநா - 1500/-
வெந்நாடு - \$ 60 U.S.
மனியோட்டரை

அலவாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneecharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி (கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் தியாகை
ஷப் நீர் தன்னை மாண்டு
ஸஹி தரும் மக்கள் என்னை
ஸஸ்தித்தி ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உகம் சூமிலோம்! - பாரதிதாசன்-

தமிழரின் குரலாய் மலரன்னை

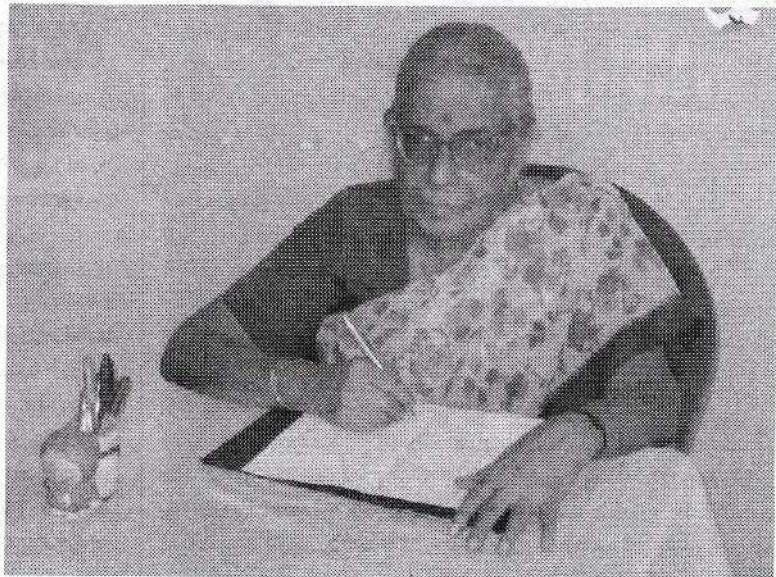
நாடறிந்த எழுத்தாளர் கச்சாயில் இரத்தினம் என்ற எழுத்தாளரை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் நன்கரியிடும். அவருடைய மூத்த மகளாக அற்புதராணி அவர்கள் பிறந்தார். இலக்கியத் தந்தையின் வளர்ப்பில் இலக்கியத்தின் மீது தீராத வேட்கையுடன் நூல்களை வாசித்து வந்த அற்புதராணி அவர்கள் மருத்துவர் காசிலிங்கம் அவர்களை மனம் முடித்து நான்கு ஆண் மகவுகளை பெற்றெடுத்தார். இவர் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈழமக்களுக்காக தன்றயிரை விதையாக்கிய சாதனைப் படைப்பாளி மலரவனை பெற்றெடுத்த அண்ணை என்பதும் பெருமைக்குரியது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்து போர்க்களத்தில் காயமுற்ற மலரவன் காயமடைந்திருந்த வேளையில் பல படைப்புகளை எழுதினார். அவற்றை அற்புதராணி அவர்களிடம் படிக்க கொடுத்து வந்ததோடு கருத்துக்களையும் தாயாரிடம் கேட்டும் வந்துள்ளார். இருபது வயதில் மலரவன் மரணமெய்தியபோது அவரது படைப்புகளை செம்மைப் படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி அவரது போருலா, புயற்பறவை, ஆகிய நாவால்களையும், மலரவனின் ஹைக்கு கவிதைகள் தொகுதியையும், சிறுகடைகள் கவிதைகள் கட்டுரைகள் அடங்கிய “என் கல்லறையில் தூவங்கள்” தொகுப்பையும் வெளிக்கொண்ந்தார். தமிழீழ போராட்ட காலத்தைப்பற்றிய முக்கியமான நாவாலக திகழ்வது போருலா. இந்நாவல் ஆங்கிலத்திலும் War Journey என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. 1992 இல் மலரவன் மரணம். 1993 இல் அற்புதராணி காசிலிங்கம் அவர்கள் மலரன்னை என்ற புனைபெயரில் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைக்கிறார். ஈழநாடம் பத்திரிகையில் “பருந்தின் பசி” என்னும் முதற் சிறுகடையை பதிவு செய்தார். தொடர்ந்து இவரது “கனவுகள் நனவாகும்” என்ற 43 அங்கங்கள் கொண்ட தொடர் நாடகம் இலங்கை வாளெளாலியில் வெளியாகியது. தொடர்ந்து இன்று வரையில் இலக்கியத்தினாடு கருத்துக்களை பரப்புரை செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இயங்கி வருகின்றார். நாவல், சிறுகடை, குறுநாவல், நாடகம், கவிதை என இலக்கியத்தின் பல வகைமைகளிலும் தேர்ச்சியுடையவராக விளங்குகிறார். 78 வயதான மலரன்னை அம்மா அவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு கலாழுஷ்னம், கலைக்குரிசில் விருதுகள் கிடைத்துவதை மலரன்னை அம்மா அவர்கள் பல விருதுகள் பட்டங்கள் என்பவற்றைப் பெற்றவர். மிகவும் அமைதியானவர் எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாது படைப்புகளை படைத்து நூலாக வெளியிட்டு அவற்றை ஆவணப்படுத்தி வரும் அற்புதமான அண்ணை. மலரன்னை அம்மா அவர்கள் முதுமையின் இடர்களுக்கு மத்தியிலும் தமிழரின் குரலாக தன் படைப்புகளை வெளிப்படுத்தி வருபவர். அம்மையார் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து இலக்கிய படைப்புகளை வெளிக்கொணர இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

சிவந்தி கிடைக்கும் கூடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புதுக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. யூரோஸிகம் புதுக்கூடம் - யாற்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. யானி புதுக்கூடம் - நெல்வேலி
4. புதுக்கூடம்பாடு
5. மு.யாழிலன்- திருக்கோணமலை.
6. கந்தமடம் அ.ஆந்தன்
7. சி.ரமேஷ்
8. அ.யேதாஸ்
9. செ.கதர்சன் - போதனை

தாமரைச்செல்வி

Iலரன்னை...

ஒரு மனிதனேயும்படைப்பாளி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பெண் படைப்பாளிகளின் பங்களிப்பு காலா கால மாக கணிசமாக இருந்தே வந்திருக்கிறது. ஆனாலும் அவை போதாது என்ற விமர்சன மும் அவ்வப்போது எழுவதையும் பார்த்திருக்கிறோம். எமக்கு முன்னொடிகள் என்று குறிப்பிடக்கூடிய பல பெண் எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உலகில் தம்மை சிறப்பாகவே அடையாளம் காட்டியுள்ளார்கள்.

பொதுவாக பெண் கள் எழுத்து துலகில் இயங்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சமூக பொருளாதாரம், தனிமனித உணர்வுகள், பல்வேறு அடக்குமுறைக் கும் ஆணாதிக்க சிந்தனைக்கும் ஏதிரான ஆவேசம், பெண்ணிலைவாதம், போன்ற தளங்களிலேயே தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். பெண் அனுபவங்கள், பெண் நோக்கு நிலைகள்.... இவர்களது எழுத்துக்களில் முக்கிய இடம் பிடித்திருக்கின்றன. அந்த வகையில் ஆரம்ப காலங்களில் பத்மா சோமகாந்தன், குறமகள், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை உட்பட பலர் தம் எழுத்துக்களால் ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்தனர்.

ஈழத்து பெண் படைப்பாளிகளின் வரிசையில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவராக நாம் மலரன்னை அவர்களையும் பார்க்கலாம். அதுவும் சமீப காலங்களில் அதிகமான கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்

போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. இவர் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என மூன்று தளங்களிலும் தன் பங்களிப்பைச் செய்துவருகிறார்.

அற்புதானிகளைக் காசிலிங்கம் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட மலரன்னைக்கு இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் வந்தவர் என்ற பெருமை இருக்கிறது. ஒரு கவிஞராகவும் எழுத்தாளராகவும் அறியப்பட்ட கச்சாய் இரத்தினம் அவர்களின் புதல்வி இவர். தந்தையிடமிருந்த இலக்கிய ஈடுபாடு இவரிடம் வந்ததில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. கவிதைகள், சிறுகதைகள் என்று எழுதிவரும் வைத்திய கலாநிதி கா. சுஜந்தன் அவர்கள் இவருடைய மகனே. இன்றும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வருபவர். மலரன்னையின் இன்னொரு மகன் கப்டன் மலரவன். “போர் உலா” என்னும் உணர்வுப்பூர்வமான படைப்பைத் தந்தவர். அதற்கு யாழ் இலக்கியப்பேரவை 1993 ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நாவல் விருதை வழங்கியிருந்தது. “போர் உலா” இன்றும் பேசப்படுகின்ற நாவலாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. மலரன்னையின் குடும்பம் மூன்று தலைமுறையாக இலக்கியத்தோடு இணைந்திருக்கும் பெருமையைப் பெற்றது. இவருடைய கதைகள் மூலமாகவே ஆரம்பத்தில் இவரை அறிந்திருக்கிறேன். தேடி வாசிக்கும் அளவுக்கு மிக இயல்பாகவும் எளிமையாகவும் அதேசமயம் வலுவுள்ளதாகவும் எழுதப்படுகின்ற கதைகள் இவருடையவை. 1995 க்கும் பின்னர் ஏற்பட்ட பாரிய இடப்பெயர்வுக் காலங்களிலேயே அவரை நேரில் சந்தித்திருந்தேன். அவரது கணவர் திரு. காசிலிங்கம் அவர்கள் ஒரு மருத்துவர். பல வருடங்களாக வண்ணியின் பல பகுதிகளிலும் பணி புரிந்தவர். போர்க்காலச் தழுவில் மக்களுக்காக அளப்பரிய சேவை ஆற்றியவர். அந்த நெருக்கடிக் காலங்களில் தன் கணவரின் பணிகளுக்கு துணையாக நின்றவர் மலரன்னை. அவர் சந்தித்த மனிதர்களும் வாழ்ந்த தழுவும்தான் அந்த நாட்களில் அவரை அதிகம் எழுத வைத்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

மலரன்னையின் கதைகள் இலக்குவான வாசிப்புக்கு ஏற்றவை. அதிகளும் வர்ணனைகளோ தேவையற்ற வார்த்தைகளோ எதுவும் இருக்காது. ஒரு தேர்ந்த கதைசொல்லியின் லாவகம் அவருக்குள் படிந்துபோய் இருக்கிறது. அது ஆர்வமுட்டும் வாசிப்புக்கு எளிதாக

நம்மை அழைத்துச் சென்று விடுகிறது. அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் கதையின் கருக்கள் நம்மைச் சுற்றி இருப்பவையே. பாத்திரங்களும் நாம் அன்றாடம் பார்க்கும் மனிதர்களே. குறிப்பாக பிரச்சனைகளில் அலைவுறும் பெண்கள். அவர்களின் உணர்வுகள்... அவற்றை தான் எப்படி உள்வாங்கினாரோ எப்படி உணர்ந்தாரோ அதை அப்படியே எழுத்தில் பதிவு செய்தார். தான் சொல்ல விரும்புவதை எனிமையாகவும் வலிமையாகவும் சொல்லிவிடும் ஆற்றல் இவருக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது. மனித மனங்களின்.... கூடுதலாக பெண் மனங்களின் உணர்வுகளின் பெறுமதிகளையும் வாழ்வு பற்றிய புரிதல்களையும் இவரது அநேக கதைகள் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன.

ஓரு நல்ல இலக்கை நோக்கியே சிறந்த இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வார்கள். மலரன்னை அவர்கள் இதை தனது எழுத்துக்கள் மூலம் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஏனெனில் இவரது எழுத்துக்கள் சமூக மேன்மைக்கானது. பெண் மன விடுதலைக்கானது. மனித மனங்களை ஆற்றுப்படுத்துவது, துயர் தழுந்து நின்றாலும் நம்பிக்கையோடு போராடவேண்டும் என்ற தெரியத்தை தருவது. அப்படித்தான் தனது எழுத்துக்களை இவர் கட்டமைப்பு செய்கிறார். பெண்களின் மனங்களில் மௌனித்துப் போன உணர்வுகளை ...அதன் வலிகளை வார்த்தை களில் பதிவு செய்யும் போதே அதற்குரிய தீர்வையும் போகின்ற போக்கில் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். பெண்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகளையும் பண்பாட்டு நெருக்குதல்களையும் மிக நுட்பமாக தனது பாத்திரங்கள் மூலம் பதிவு செய்கின்றபடைப்பாளி இவர்.

இதுவரை இவரது எழுத்துக்கள் வெளிச்சம், நாற்று, களத்தில், விடுதலைப்புவிகள், சாளரம், ஜீவந்தி, உதயன், வலம்புரி, சுடர்ஓனி, லண்டன் மூரசு உட்பட பல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளி வந்திருக்கின்றன.

பல வருடங்களாக எழுத்துத்தறையில் இருந்து வந்தாலும் நால் வடிவில் இவரது படைப்புக்கள் சிறிது தாழமதாகவே வெளிவந்திருக்கின்றன. 2015 ம் ஆண்டு “வேர் பதிக்கும் விழுதுகள்” என்னும் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதி வெளிவந்தது. அதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக அவருடைய நால்கள் வெளிவந்து கொண்டிருப்பது மகிழ்வுக்குரியது. 2016 ம் ஆண்டு “மறையாத துரியன்” என்னும் நாவலும் “கீறல்கள்” என்னும் சிறுகதைத்தொகுதியும் வெளிவந்தன. 2017 ம் ஆண்டு “மௌனத்தின் சிறகுகள்” என்னும் நாவலும் “அனலிடைப்புழு” சிறுகதைத்தொகுதியும் 2018 ம் ஆண்டு “மலைச்சாரவின் தூவல்” நாவலும் மூன்று குறுநாவல்களின் தொகுப்பாக “காகிதப்பட்டு” நாலும் 2019 ம் ஆண்டு “அப்பாவின் தேட்டம்” சிறுகதைத் தொகுதியும் “பாலைவனத்து புத்தங்கள்” குறுநாவல் தொகுப்பும் 2020 ம் ஆண்டு “உயிர் கமந்த கூடு” என்னும் சிறுகதைத்தொகுதியும், 2021 ம் ஆண்டு “அசை” என்னும் சிறுகதைத்தொகுதியும் வெளிவந்தன. இது வரை மலரன்னையின் பதினொரு நால்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இவருடைய ஆறு நால்கள் ஜீவந்தி வெளியீடாக வந்திருப்பதும் சிறப்பான விஷயம். இதில்

ஜீவந்தி வெளியீடான் “அப்பாவின் தேட்டம்” சிறுகதைத் தொகுதி 2020 ம் ஆண்டுக்கான அரசு சாகித்திய விருதுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட தொகுதி என்னும் பெருமையை பெறுகிறது.

தவிரவும் சமூத்துக்களை உலகம் முழுவதும் உள்ள வாசகர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கும் திரு. பத்மநாப ஜயர் அவர்கள் தொகுத்த பெரும் தொகுப்புகளிலும் மலரன்னையின் சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

இவரின் இலக்கிய பங்களிப்புக்கான கெளரவு மும் இன்று இவரை தேடி வந்திருக்கிறது. வட மாகாண கலாசார தினைக்களத்தால் 2021 ம் ஆண்டுக்கான கலைக்குரிசில் விருது இவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேறு எந்த படைப்பாளிகளுக்கும் கிடைக்க முடியாத அனுபவப்பரப்பு ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு கிடைத்தது. போருக்குள் மக்கள் வாழ்ந்தவிதம், அவர்கள் அனுபவித்த துயர், மீண்டும் எழு போராடிய போராட்டம் என்று தான் காண நேர்ந்த விஷயங்களை அவர்களுக்குள் ஒருத்தியாக வாழ்ந்து கொண்டே பதிவு செய்தவர் அவர். அதன் பின்னரான காலத்தில் மக்கள் மீண்டும் வாழ எத்தனித்த விதம் பற்றியும் இன்று வரை தொடர்ச்சியாக எழுதி வருபவர் அவர். இன்றைய சமூக மாற்றங்களில் மனிதர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளை எழுதுவதில் தன் கவனத்தை செலுத்தி வருவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. காலங்கள் மாறினாலும் பிரச்சனைகள் மட்டும் புதுப்புது வடிவங்கள் எடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். எழுதுவதற்கும் நிறைய விஷயங்கள் வந்து கொண்டேதான் இருக்கும். சோர் விண்றி அமைதியான முறையில் தன் எழுத்துப்பணியை தொடர்ந்தும் செய்து கொண்டிருக்கிறார் இவர். மலரன்னையின் அன்மைக்கால சிறுகதைகளில் அவரது எழுத்துத்திறன் இன்னும் வலுவடைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். அது அவருக்கு இருக்கும் அனுபவ முதிர்ச்சியை அடையாளம் காட்டுவதாக அமைகிறது.

மலரன்னை அன்பும் அமைதியும் கொண்ட பெண்மணி, கனிவான பார்வையைப் பெண்மையான பேச்கமாக பார்த்த வினாடியே பிடித்துப்போகும் இயல்பு கொண்டவர். வன்னிக்குள் இருந்த நாட்களில் அவ்வப் போது சந்தித்திருக்கிறோம். நிறைய பேசியிருக்கிறோம். அடிக்கடி சந்தித்து பழக முடியாவிட்டாலும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் புன்னகையோடு நலம் விசாரிப்பார். அதன் பின்னரான காலங்களில் அவரைச் சந்திக்கவோ பேசவோ அதிகம் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த தில்லை. ஆனால் அவருடைய கதைகளைப் படிப்பதன் மூலம் அவரை நினைவுகூற்று கொள்வேன்.

ஒருவர் செய்த சாதனங்களை வைத்து வாழும் காலத்திலேயே அவரை கொண்டாடி மகிழ்வதே பொருத்தமானது. அந்த வகையில் எழுத்துத்தறையில் கணிசமான பங்களிப்பு செய்த மலரன்னைக்காக ஒரு சிறப்பிதழ் ஜீவந்தி வெளியிடுவது மிகவும் பாராட்டுக் குரியது. இவரது திறமையும் ஆளுமையும் பலரோடு பகிரப்படும் போது இவரின் எழுத்துலகப் பயணம் பற்றி அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புகிடைக்கும்.

மலரன்னை அவர்கள் மகிழ்வோடும் ஆரோக்கியத்தோடும் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து இன்னும் நிறைய எழுதுவேண்டும் என்று மனதார வாழ்த்துகிறேன். •

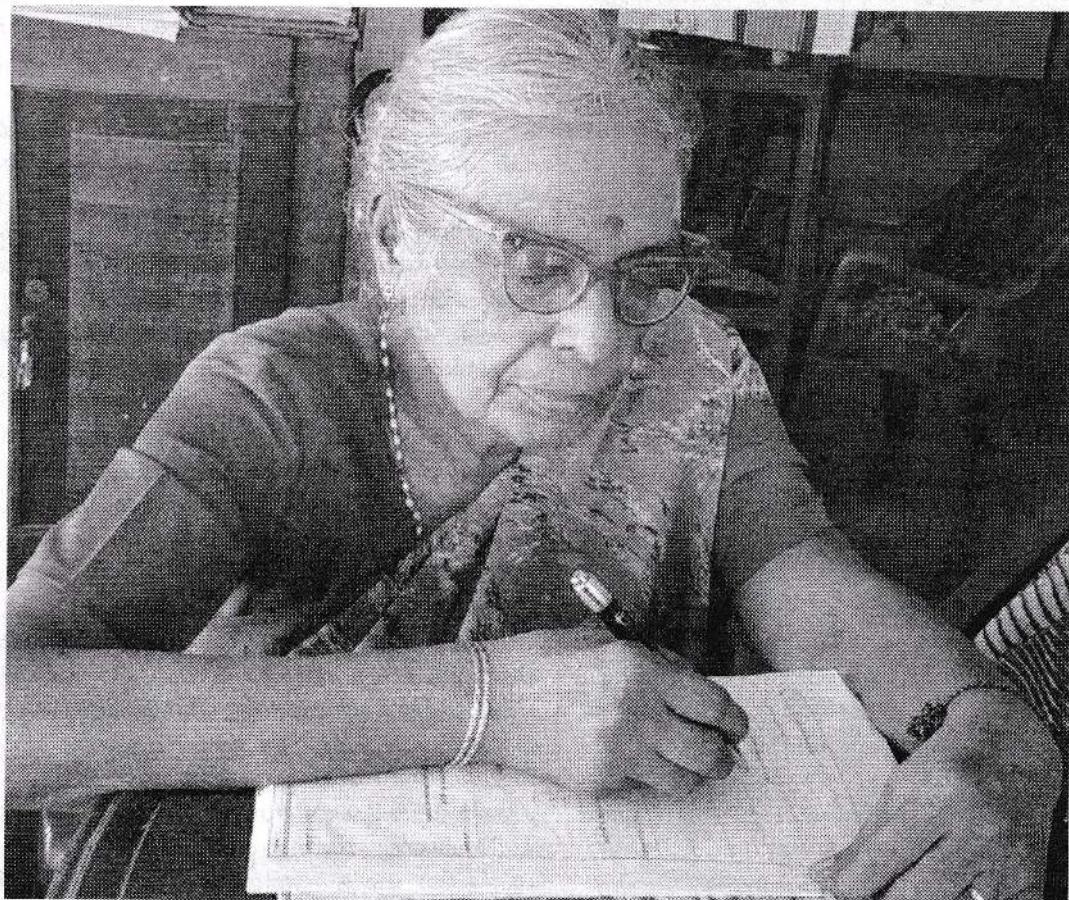
Mக்களின் சமூகவாழ்வை, மனித மனத்தின் உள்ளார்ந்த அனுபவங்களைக் கலைத்திறனோடு கற்பண கலந்து கூர்மைப்படுத்தி ஆழப்படுத்தி நாவல் களில் வெளிப்படுத்தியவர்களில் ஒருவர் மலரன்னை ஆவார். மனித நடத்தைகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், அரசியல். பொருளாதாரம் முதலான வற்றை ஊடுபொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவரின் நாவல்கள் பண்பாட்டு மாற்றங்களையும் சமூக அடக்குமுறைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கை நடைமுறைகளை நிகழ்சார் வாழ்வின் அவைங்களை குடும்பத்தில் ஏற்படும் பிளவுகளை மனித மனங்களுக்குள் நிகழும் விரிசல்களை உணர்வுழற்வமாகக் காட்சிப்படுத்தும் தமிழன்னையின் நாவல்கள் யாழ்ப்பானைப் பண் பாட்டுடன் இணையறக் கலந்துவை. கச்சாய் இரத்தினம் அவர்களின் புதல்வியான அற்புதராணி காகிலிங்கம் என்ற மலரன்னை “வேர்பதிக்கும் விழுதுகள்”, “கீலல்”, “அனலிடெபுழு” போன்ற சிறுக்கதைத் தொகுப்புக் களின் வாயிலாக சமுத்திலக்கிய உலகில் நன்கறியப் பட்டவர். பாத்திரங்களின் வாயிலாக கதையில் நிகழும் சம்பவங்களை சிக்கலாக்கி மின் அவற்றைக்

கோவைப்படுத்தி பக்கத்துக்கு பக்கம் விறுவிறுப்பும் திஹர் திருப்பங்களும் கவரசியமும் நிறைந்த “மௌனத்தின் சிறுகுகள்”, “மறையாத துரியன்”, “மலைச்சாரலின் தூவல்”, “உயிர்த்துவி”, “காகிதப்பாகு”, “காலத் தீரை”, “பாலைவனத்துப் புஷ்பங்கள்” முதலான குடும்ப நாவல் களை எழுதியவர். வாசகரைத் திருப்பிப்படுத்தும் நோக்கில் தொடக்கம், மையம் முடிவு என நேர்கோட்டு பாணியில் எழுதப்பட்ட இவருடைய நாவல்கள் மாணுட நேசிப்பையும் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும் போதித்துச் செல்கின்றன.

காசிலிங்கம் விஜித்தன் என்ற இயற்பெயரை உடைய கப்டன் மலரவன் 1992 கார்த்திகை 24 ஆம் நாள், பலாலி வள்ளாயில் நடந்த பாரிய தாக்குதலில் தேச விடுதலைக்காய் விதையாகிப் போன மாவீரர். இவரைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அவர்களை மலரன்னை யால் எழுதப்பட்ட நாவலே “மறையாத துரியன்”. உலகை நேசித்தவனும் உயிர்கள் மீது ஜீவகருணை கொண்ட வனுமான மலரவன் சுகோதரர்கள் மற்றும் அயலவரின் பாசத்துக்குரியவன். மனிதாபிமானியாகவும் சிறந்த போர்வீரர்னாகவும் வேறுப்புவியாகவும் சிந்தனையாளராகவும் கவத்தின் தேவையற்றிந்து சுயமாய் செயற்படும்

மலரன்னையின் புனைவும் அதன் ஞியங்குதளமும்

■ சி.ரமேஷ் ■

மாவீரனாகவும் தேச அபிமானியாகவும் விளங்கிய கப்டன் லியோவின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையும் அன்றைய காலகட்டத்தில் இந்திய இராணுவத்தால் மக்கள் ஏதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் இந்நாவல் சிறப்பாகப் பதிவு செய்கிறது.

மலரவன் மீது தாயும் அவனது சகோதரர்களும் கொண்ட அன்பையும் சம்பவங்களின் கோவையாக நாவலில் வெளிப்படுத்தும் தமிழன்னை வளரினாம் பருவத்தில் மலரவனின் செயற்பாட்டின் மீது அவரது குடும்ப உறவுகள் கொண்ட ஈடுபாட்டையும் அக்கறையையும் உணர்வுத்தளத்தில் காட்சிப்படுத்துகிறார். இந்திய இராணுவத்தின் மிலேச்சத்தனமான தாக்குதலால் மற்றும் அநாகரிகமான நடத்தைகளால் நிலை குலைந்து போன துமிழர்களின் வாழ்வை நுண்ணுவனர் வின் தடத்தில் வெளிப்படுத்தும் மலரன்னையின் இந்நாவல் விடுதலைப் போராட்டத்தின் போக்குறிந்து அதன் நோக்கறிந்து தேசத்து மக்களின் விடுவுக்காய் தம் இன்னுமிரை நீத்த விடுதலைப் போராளிகளின் வாழ்க்கை முறைகளையும் சித்திரிக்கிறது.

மலரவன் என்ற போராளி தன் பண்பான நடத்தைமுறைகளால் மக்களை வசீகரித்தவர். கல்வி கற்கும் காலப்பகுதியிலேயே பாடசாலையிலும் வீட்டிலும் நன்கு துலங்கியவர். அயலவரின் அன்புக்கும் மரியாதைக்குமுரிய மலரவன் வாயோதிபரிடம் மட்டற் ற அன்பினைச் செலுத்தி வந்தவர். தந்தையையும் தாயையும் மதித்துப் போற்றியவர். தாத்தா, பாட்டியோடு தன் பொழுதில் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்டவர். பசீலன் மோட்டார் பிரிவில் மோட்டார் அணி ஒன்றின் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்ட மலரவன் சிலாவத் தறை முகாம் தாக்குதலின் பின் யாழ் மாவட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் மாணவர் அமைப்பில் சிலகாலம் பணியாற்றினார். இக் காலப்பகுதியில் தன்பேச்சாற்றலா யும் பொறுப்பான், கண்ணியமான நடத்தைமுறை களினால் மாணவர்களின் மனங்களை வென்றவர். மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் புதிய சிறந்த திட்டங்கள் பலவற்றை அறிமுகப்படுத்தியவர். தமிழ்ச்சமூகத்தின் மீதும் இளம் தலைமுறையின் கல்வி மீதும் மலரவன் கொண்ட அக்கறையையும் உணர்வு பூர்வமான செயற்பாட்டையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் மலரவனின் இலக்கிய ஈடுபாட்டையும் அவர் தம் தேசத்தின் மீதும் மக்களின் மீதும் கொண்ட அதீத அன்பையும் உணர்த்தி நிற்கிறது. இலங்கையில் இக்கட்டான தழுநிலையில் தொடர்ந்தும் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வருவதால் விடுதலைப் போராட்டத்தில் மலரவனும் அவரது குடும்பத்தாரும் ஆற்றிய களப் பணிகள் பலவற்றை இந்நாவல் கூறுத்தவறிவிட்டது. ஆழமான வரலாற்று நாவலாகப் பரிணமிக்க வேண்டிய இந்நாவல் மேற்குறித்த காரண காரியங்களால் உணர்வு நிலைக்குள் அகப்பட்டு குடும்பநாவலாகச் சுருக்கி விட்டது. அதேசமயம் மலரவனின் இலக்கிய ஆளுமை யையும் இந்நாவல் முழுமையாக வெளிப்படுத்தத் தவறிவிட்டது. ஆனால் மகனை இழுந்த தாயின் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் தேசவிடுதலைக்காய்த் தம் இன்னுமிரைத் தியாகம் செய்த போராளிகளின் துயர்நிறை வாழ்க்கை முறைகளையும் இந்நாவல் கட்டிந்திருகிறது.

வறுமையிலும் செவ்வனே வாழ்ந்து வாழ்க்கை யில் உயரும் குடும்பம் ஒன்றின் நீண்ட கதையே மலரன்னையின் “மென்தத்தின் சிறகுகள்”. யாழிப் பாணத்தில் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ்வாழும் இராசமனியின் குடும்பத்தை மையப்படுத்தி இந்நாவலை மலரன்னை எழுதியிருந்தாலும் தகாத குழந்தை வளர்ப்பு ஆபத்திலேயே போய் முடியும் என்பதை சாராதா, சிவபாலன் தம்பதியினரின் வாழ்வினுடாகவும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இராசமனி வறுமையிலும் நேர்த்தியாக வாழ்வால். தன் நான்கு குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தையை தன் கணவனின் சகோதரன் சிவபாலனுக்கு தத்துக் கொடுத்தவன். அச்சோகத்தைத் தன்னோடு புதைத்துக் கொண்டு அது வெளியே தெரியாதபடி தன் குழந்தை களோடும் கணவனோடும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வால். வீட்டுக் கஷ்டத்தையும் பொருளாதாரத்தை ஸட்டிக் கொள்ள குடும்பம் படும் அவஸ்தையையும் தன் குழந்தை களுக்கு உணர்த்தி வளர்த்த இராசமனி பிரான்சில் இருந்து வந்த மருமகன் கோபி தந்த சிறு தொகைப் பணத்தில் தையல் இயந்திரம் ஒன்றினையும் பால் கறக்கும் ஆடு ஒன்றினையும் வாங்கி படிப்படியாகத் தானும் உயர்ந்து வாழ்க்கையில் தன் னுடைய குழந்தைகளையும் முன்னேற்றுகிறான்.

நாவலின் பிறிதொரு பகுதி சாரதாவை கற்றி நகர்கிறது. இராசமனியிடம் இருந்து சிவாவைத் தத்தெடுக்கும் சாரதா, அவனுக்கு அதிக செல்லத்தைக் கொடுத்து, அவனை வளர்க்கத் தெரியாது வளர்த்து, அவன் ஈற்றில் கெட்டு குட்டிச்சுவராகப் போவதற்கும் காரணமாக இருக்கிறான். இராசமனியின் மீது கொண்ட காழ்ப்புனர்வால் தன் வாழ்வையும் தன் மகனின் வாழ்வையும் சீரிழித்துக் கொள்கிறான். ஆழகேசன் இராசமனியின் குடும்பத்தின் மீது சாரதா காழ்ப்புனர்வு கொள்வதற்கு காரணமாக நாவலில் வறுமையே எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

யாழிப்பாண மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையையும் அவர்களின் நடத்தைவாதச் செயல்பாடுகளையும் நாவலாசிரியர் பாத்திரப் படைப்பு மூலம் வெளிக் கொண்டு வருகிறார். மலரன்னையால் உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரங்களே நாவலின் கதையை நகர்த்திச் செல்லு கின்றன. நாவலின் இடம்பெறும் இராசமனி பாத்திரமே கதைக் கருவை வளர்த்துச் செல்கிறது. அழகேசன், சிவபாலன், சாரதா முதலான பாத்திரங்கள் நாவலின் இயல்புநிலை மாந்தர்களாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். நாவலில் துணைப் பாத்திரங்களாக அமையும் இராசமனியின் பின்னைகள் மற்றும் மருமகன்கள் கோபி, நகுலன் முதலானவர்கள் நாவலை தொடர்ந்தும் வளர்த்துச் செல்வதற்கு காரணமாக அமைகிறார்கள். வாசகர் மனத்தில் ஆழமாகப் பதியும் வண்ணம் இப்பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

மானுட நேசத்தினை உயர் நோக்கமாகக் கொண்டு மனிதவாழ்வை செய்ய செய்யும் நோக்கில் படைக்கப்பட்ட “மலைச்சாரலின் தூவல்” என்ற நாவல் மனிதமான்பு மரியாதைக்குரியதாகக் கருதப்பட்டு மதிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி நிற்கிறது. மனிதனை சமமனிதனாகக் கொண்டு அவன் உரிமைகளை மதித்து மனித நலனியலை ஓம்பும் பட்சத்தில் மனிதம் முழுமை பெற்று மனிதவிடுதலை

என்பது சாத்தியமடையும் என்பதை இந்நாவலில் மலரன்னை உணர்வுச் செறிவுமிக்க பாத்திரங்களின் வாயிலாக உணர்த்தமுனைகிறார். மானுடம் தழுவிய சுதந்திரமான, சமத்துவ, சகோதரத்துவ வாழ்வை இந்நாவல் இயல்பான முறையில் சித்திரித்துச் செல் கிறது. சத்தியமன் அகிம்சா வாழ்வை மனித அகப் பிரக்ஞூயில் உருவாக்கி உண்ணத பாத்திரங்களின் வாயிலாக இலக்கியங்களைப் படைக்க முயல்வோர் சமூகத்திக்கு தலைசாய்ப்பவராகவும் ஒழுக்கவரையறை கொண்ட ஆசாரசீலமனிதர்களை உருவாக்க வல்லவராகவும் விளங்குகின்றனர். அங்கு, கருணை, மனிதாபிமானம், சத்தியம், நீதி என்ற உயரிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடே மலரன்னையின் “மலைச்சாரவின் தூவல்”.

துயரில் விளையும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை, போராட்டங்களை மலையகத்தில் தான் வாழும் காலத்தில் கண்டு உணர்ந்து அறிந்து எழுதப்பட்ட நாவலே “மலைச்சாரவின் தூவல்”. இந்நாவல் மலையகத்தையும் யாழ்ப்பானத்தையும் கதைக்களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டாலும் நாவலில் நிகழும் பெரும்பாலான சம்பவங்கள் மலையகத்திலேயே நிகழ்கின்றன. சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகளால் சாதரண மனிதர்கள் எதிர் நோக்கும் வலிகளும் வேதனைகளுமே நாவலின் மையக் கருவாக பரிணமிக்கிறது.

புசல்லாவ மெல்போட் தேயிலைத் தோட்டத் தில் கூவி வேலை செய்யும் முனியாண்டி ரெங்கம்மாவின் மகளான சரஸ்வதி ஆசாரநெறிமுறைகளோடு வளர்க்கப்பட்டவள். பாடசாலைக் கனவுகளைத் தொலைத்து விட்டு ஐந்தாம் வகுப்போடு பாடசாலையில் இருந்து நீங்கி டைமேக்கர் வீட்டுக்கு சூழ்ந்தையைப் பராமரிக்கச் செல்கிறாள். அங்கு சூழ்ந்தையின் காப்பைத் திருடியவளாக குற்றும் சுமத்தப்பட்டு வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுகிறாள். செய்யாத பாவத்துக்கு அவள் அனுபவித்த வேதனையும் துயரமும் அவளை இலட்சியமும் மனவெழுச்சியமிக்க ஓர்மம் கொண்ட பெண்ணாக மாற்றுகிறது. இவர்கள் மீது தலைநிமிர்ந்து வாழ வேண்டுமானால் அது கல்வியால் மட்டுமே சாத்தியமாகும் என்பதை உணர்ந்து கல்வி கற்க முயல்கிறாள். சமுதாய, குடும்ப எதிர்ப்பையும் மீறி பாடசாலைக்குச் செல்ல முனைகிறாள். அவளது கல்விக்கு சாந்தி டைசர் மனமுவந்து தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்கிறாள். அண்ணன் பழனியும் செபமாலை ஆசிரியரும் அவள் கல்விக்கு உறுதுணையாக நிற்கின்றனர். பதினேராம் ஆண்டு வரை சரஸ்வதி மகாவித்தியாலயம் என்கின்ற ரவுனி பள்ளிக்கூடத்தில் கல்விகற்ற சரஸ்வதி யாழ்ப்பானம் முத்துத்தம்பி பாடசாலைக்குச் சென்று தன் உயர்தர வகுப்பை பூர்த்தி செய்து யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டதாரியாக வெளியேறுகிறாள். தன்னமிக்கையாலும் விடாமுயற்சியாலும் அவள் ஆசிரியராகி அதன் பின் அதிபராக உயர்கிறாள்.

நாவலாசிரியன் பலநிகழ்வுகளை அடுக்கியும் உணர்வுநிலைகள் பலவற்றை ஒருங்கிணைத்தும் அழுத்தம் கொடுத்தும் நாவலின் கதைக்கருவெளிப்படுத்தப்படும்போது நாவலின் கதைப்பின்னல்

இயல்பாக அமைந்து விடுகின்றது. காலக்கிரமப்படி அமையும் நிகழ்ச்சிகள் கதை எனவும் அவற்றிற்கிடையே காரண காரியத் தொடர்பை ஏற்படுத்துவது கதைப் பின்னல் எனவும் கூறுவார். அவ்வகையில் சரஸ்வதி பாத்திரத்தின் உருவாக்கமும் அதன் படிநிலை வளர்ச்சியும் காரண காரிய செயல்களின் வாயிலாகவே நாவலில் காட்டப்படுகின்றன.

சரஸ்வதி ஐந்தாம்வகுப்பு வரை கல்வி கற்றுவிட்டு மேமேக்கர் வீட்டுக்கு வேலைக்குச் சென்று திருடிப்பட்டத் துடன் வீடு வரும்வரை கதையோட்டம் இயல்பாக நிகழ்கிறது. கல்வியே தொழிலாளர்களின் உயர்வுக்கு அடிப்படையாக அமையும் என்றென்னி அவள் கற்க முனை வதே கதையின் திருப்புமையைம் எனலாம். கதையின் சம்பவங்களை திருப்பங்களை பாத்திரத்துடன் இணைத்துச் செல்ல ஆசிரியர் நெகிழ்ச்சிப் பின்னலையே கையாள்கிறார். டவுன் பள்ளியில் கற்று முத்துத்தம்பி யில் கல்வியைத் தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டதாரியாக வெளியேறி ஆசிரியராகி அதிபராக பதவி உயர்வு பெற்று உயர்வடையும்நிலை வரை கதையின் ஒருமைப்பாடு குறைவடையாத வண்ணம் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. வாசகனுக்கு திருப்தியளிக்கும்படி கதைச்சம்பவங்கள் கால வரிசைப்படி காரண காரியத் தொடர்புடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் கதையின் ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் கதையின் முழுமைக்கு துணை செய்கின்றன.

நாவலின் களம் கதைமாந்தருடனும் கதைச் சம்பவங்களுடனும் இயைபுறும் வகையிலேயே இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நாவலின் தொடக்கத்தில் மலையகச் சுற்றுச் சூழல் அழகியல்சார் விளக்க அமைவுகளுடன் நாவலில் கருக்கொள்கின்றன. மலையக மக்களின் பண்பாட்டு அம்சங்கள் நம்பிக்கைகள், விழாக் கள் கதைமாந்தர்களின் வாழ்க்கையுடன் இணைந்த வகையிலேயே நாவலில் விபரிக் கப்பட்டுள்ளன. வருடத்தில் ஒரு முறை நடக்கும் மாரியம்மன் கோயில் பொங்கல் சடங்கு நாவலில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. ஆலயத்தைக் கழுவி அம்மனுக்கு பொங்கி படையல் படைத்து வழிபடும்போது அருள் வந்து கலையாடி கட்டுச் சொல்லும் முறையும் நாவலில் உணர்வழிப்பாரவாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. பொங்கச் செல்கின்ற வேளையில் இடம்பெறும் மாலைப் பொழுது குறித்து இடம்பெறும் வர்ணனை களத் தோடு பொருந்திய புறச்சுழலை தத்துருபமாக விபரித்துச் செல்கிறது.

நாவலில் கதைப்பின்னலும் பாத்திரவார்ப்பும் ஒரு நானையத்தின் இருபக்கங்கள் போலிருக்கும். சீசாப்பலைகையின் இருபக்கங்கள் போல ஒன்றில் ஒன்று தங்கியுள்ளன. இந்நாவலில் கதாபாத்திரத்தின் முனை உயர்ந்து கதைப்பின்னலின் நிலை தாழ்ந்தே காணப்படுகிறது. கதை வாழ்க்கை நோக்கத்தை விபரித்துக் கொண்டு செல்லச் செல்ல கதை மாந்தர்களின் முனை உயர்ந்து கொண்டே செல்லும். நாவலில் உருவாக்கப் படும் இலட்சிய பாத்திரங்கள் வாசகர் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. கருத்துக்களால் ஆஸ்படுகின்ற மனித சிந்தனையின் பிரதிநிதிகளாக இவர்கள் விளங்குகின்றனர். மலைச்சாரவின் தூவல் நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் நேரடிமுறையிலும் (Expository Method) நாடகமுறையிலும் (Dramatic Method)

சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. நேரடிமுறையில் பாத்திரங்களின் எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள், செயல்கள், விளைவுகள் ஆகியவற்றை ஆசிரியரே சித்திரிப்பார். நாடகமுறையில் பாத்திரத்தின் படைப்பு, பாத்திரத்தின் பேச்சு, நடத்தைகள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை வாசகரே கண்டுணரும் வகையில் படைக்கப்பட்டிருக்கும் பாத்திரங்களின் தனித்தன்மையை விளங்கிக் கொள்ள இவ்விரு பாத்திர அமைப்புக்களும் உதவுகின்றன.

கதையின் நகர்வு அதன் இயக்கத்தை நகர்த்தி செல்பவளாக சரஸ்வதியே காணப்படுகிறாள். கதையில் நிகழும் சம்பவங்கள் யாவும் அவளைச் சுற்றியே நிகழ் கின்றது. கதையின் கருவுக்கு உயிர் கொடுக்கும் பாத்திரமாகவும் அதனை வளர்த்துச் செல்லும் பாத்திரமாகவும் சரஸ்வதியே காணப்படுகிறாள். கதையில் இடம்பெறும் அனைத்து பாத்திரங்களும் சரஸ்வதியுடன் இணைந்தே இயங்குகின்றன. அவ்வகையில் சரஸ்வதி பாத்திரம் முதன்மையானது. சமுதாயத்தோடு நாவல் கொண்டுள்ள தொடர்பை கதையில் இடம்பெறும் தலைமை மாந்தர், துணைமை மாந்தர், சார்பு

விளக்கத் துணை செய்வன. இவர்கள் தலைமைப் பாத்திரத்தின் நம்பிக்கைக்குரியவராகச் செயற்படுவர். அவ்வகையில் சரஸ்வதியின் தாயார் ரெங்கம்மாள், அவள் கணவன் முனியாண்டி, சரஸ்வதியின் அண்ணன் பழனி, சரஸ்வதியின் கணவர் தங்கராக, சரஸ்வதியின் தோழி பொன்னரசி, சரஸ்வதியின் கல்விக்கு உறுதுணையாக நிற்கும் சாந்தி ஷ்சர் அவர்கள் மகள் தமிழரசி, செபமாலை ஆசிரியர், அவருடைய மனைவி மேரி, பல்கலைக்கழக நன்பன் மழுரன் முதலானோர் நாவலின் துணைப்பாத்திரங்கள் ஆகும்.

நாவலின் நிகழ்ச்சிகளை பாதிக்காத வகையில் உருவாக்கப்பட்ட சார்புமாந்தர்களாக கணக்குப்பிள்ளை, கைமேக்கரின் சம்சாரம், சரஸ்வதியின் வகுப்புத்தோழி மகாலட்சுமி, சரஸ்வதியின் வகுப்புத்தோழன் பாஸ்கரன், தங்கராசவின் தாயார் முக்காயி போன்றோர் காணப்படுகின்றனர்.

நாவலில் வரும் ஒருசில பாத்திரங்கள் ஏதோ ஒருவகையில் தலைமை மாந்தருடன் தொடர்புபடும். ஆனால் அவை ஆளுமை பெற்ற பாத்திரங்களாக இருப்பதில்லை. அவ்வகையில் நாவலில் இடம் பெறும்

எனது குடும்ப வாழ்க்கை அமைதியாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தபோது பெரும் பேரியாக வந்த இளைய மைந்தனின் இழப்பு அதிர்ச்சியை மட்டுமல்ல... மீள் முடியாத சோகத்தின் விளிமிழிற்கே தள்ளிவிட்டது. பிரிவுத்துயரினால் தத்தளித்த என்னை ஆசுவாசப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு எழுதுமாறு எனது மூத்த மைந்தன் வற்புறுத்தினார். அதன் பிரதிபலிப்பாய் நான் கற்பனை உலகில் சுஞ்சிரிக்கத் தொடங்கினேன். அத்துடன் எனது இளைய மைந்தன் பாதி வழியில் விட்டுப்போன அவனது எழுத்துக்கைப் பணியைத் தொடர வேண்டும் என என் மனதிலும் ஓர் உந்துதல் ஏற்படவே. "மலர்ன்னை" எனும் புனைபெயரில் நான் எழுத்துதாங்கினேன். எனது நாற்பதொன்பதாவது வயதில் 1993 ம் ஆண்டு நான் எழுத்துக்கை கால் பதித்தேன்.

மாந்தர், பிறமாந்தர்களின் ஊடாக அறியலாம். எடுத்த நோக்குக்கமைய கொண்ட இலட்சியத்தை மறவாத பாத்திரமாக சரஸ்வதி பாத்திரம் காணப்படுகிறது. கல்வியே கருமாகக் கொண்டு தன் வாழ்வை நகர்த்தும் சரஸ்வதி குடும்பநிலையறிந்து தன் னுணர்வுகள் புலன்களை அடக்கி வாழும் சராசரி பெண்ணாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள். ஆழகும் தன்னமிக்கையும் உடைய கெட்டிக்காரப் பெண்ணாக வரும் சரஸ்வதி ஆண்களோடு அளவோடு பழகும் ஒருத்தியாகவே நாவலில் வந்து போகிறாள். பல்கலைக்கழகத்தில் அவளோடு இளையாகக் கற்கும் மழுரன் காதலைச் சொன்னபோது அதனை நாகரிகமாக மறுக்கிறாள். குடும்பத்தின் உயர்வே தன் வாழ்வு என எண்ணி வாழும் சரஸ்வதி வெராக்கியத்தால் உயரும் இலட்சிய பெண்ணாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். நல்ல நாவல்களின் அடிப்படையே பாத்திரப்படைப்புத்தான் என்கின்ற அர்னால்டு பெண்ணட்டின் கருத்தை சரஸ்வதிப் பாத்திரத்தின் வாயிலாக மலர்ன்னை உண்மையாக்கி உள்ளார். இந்நாவலில் மாந்தர் அறிமுகம் சரஸ்வதி பாத்திரத்தின் வாயிலாகவே வெளிப்படுகின்றன.

தலைமைப் பாத்திரத்துடன் இணைந்து பயணிக்கும் நாவலில் இடம்பெறும் துணை மாந்தர்கள் தலைமைப் பாத்திரத்தின் நிறைகள், குறைகளை

பிற மாந்தர்களாக சரஸ்வதியின் வகுப்பாசிரியர் சிவலிங்கம், கோயில் பூசகர் செல்லமுத்து பண்டாரம், கோயிலில் அருள்வாக்குச் சொல்லும் சிவகாமி, சரஸ்வதியின் ஹௌஸ்டல் தோழிகள் சுந்தி, சாமந்தி, ரூபினி, தேன்துமிழ், சின்னச்சாமி கங்கானி, பழனியின் நண்பன் நலீர், பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகக் கற்கும் சதீசன், பழனியின் காதலி தேனுஜா, ரெங்கம்மாவின் நாத்தனார் முனியம்மா முதலானோரைக் கூறலாம். நாவலில் இடம்பெறும் பிறமாந்தர்கள் படர்க்கை கூற்றின் ஊடாகவே நாவலில் வந்து செல்கின்றன.

கதை மாந்தர் சார்ந்த குலம், கல்வி, தோழில் ஆகியவற்றுடன் பொருந்தும் வகையிலேயே பாத்திரங்களின் உரையாடல் இடம்பெறுகிறது. மலையகப் பேச்சு மழக்கையும் யாழ்ப்பாண பேச்சு வழக்கையும் உள் வாங்கியே நாவல் பயணிக்கிறது. நாவல் உயிரோட்டமாக அமையவேண்டுமாயின் உரையாடல் வட்டாரமழக்கு சார்ந்ததாக அமையவேண்டும். சொலவடைகள், பழ மொழிகள் இயல்பாக நாவலில் கையாளப்படவேண்டும். அதனை இந்நாவலில் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

பெரும்பாலான இடங்களில் மலையகப் பாத்திரங்களின் சொல்லாடல்களில் யாழ்ப்பாணத்துக் குரிய பேச்சுமழக்கை கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் உரையாடல் கதையோடு ஒட்டி அமைய வேண்டும்

என்பதற்காக நாவலில் பல இடங்களில் இயல்பான உரையாடலை கொண்டு வர ஆசிரியர் முனைந்திருக்கிறார். அவ்வகையில் நாவலாசிரியர் படைப்புக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறார்.

குடும்பம், உறவுகள், மாட்சிமைமிக்க மனிதர்கள் என விரியும் மலரன்னையின் புனைவுகளும் யதார்த்தமானது. மொழியின் வழியே எளிமையாகக் கட்டமைக்கப்படும் மலரன்னையின் கதையாடல்கள் அவலப்படும் மக்களின் வாழ்வைப் பிற்புலமாகக் கொண்டலை. தனிமனித ஒழுங்கு, சமூக ஒழுங்கு குறித்து எழுதப்படும் இவ்வகையான புனைவுகள் நன்னெறியைப் புகட்டி சன்மார்க்கநூற்றில் பயணிப்பவை. வலுவான நோக்கு, உறவுகளின் ஜக்கியம், சமூக விடுதலை என விரியும் மலரன்னையின் புனைவுகளும் பாரம்பரியம் பண்பாட்டின் மரபுகளின் இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் அதேவேளை பிரதியை நுகரும் வாசகனுக்கு வாழ்க்கைப்பாதையை உணர்வோடு உணர்த்தவும் வல்லனவாகக் காணப்படு கிறது.

மொழித் தீற்றும் வடிவ நேர்த்தியும் கொண்டு கற்பனையை அறிதல் முறையாகப் பயன்படுத்தி வாழ்வு குறித்த முழுமையான தேடலை நிகழ்த்தும் ஒரு இலக்கிய வடிவமே நாவல் என்பர். வாழ்வு குறித்தான் சுயமான தேடல் இன்றி பொழுது போக்குக்காக வாசகனை மகிழ்விப்பதற்காக எழுதப்படுகின்ற நாவல்களும் உண்டு. நாவல் என்பது வாழ்க்கைச் சித்தரிப்பையோ கருத்து ஒன்றையோ ஓர் உணர்வைமுச்சியையோ வெளிப்படுத்துவது அல்ல. ஒரு படைப்பாளி, தான் வாழும் சமூகத்தில் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த இன்பமான அல்லது சோகமான முடிவுகளை வாழ்க்கையின் போக்கிலே கற்பனை கலந்து ஏதார்த்தமாக அமைத்துக் காட்டுவதே நாவலாகும். மலரன்னை மக்களின் சமூக வாழ்க்கையை வர்க்க வேறுபாடுகளை காதல் நிகழ்வுகளை உரையாடல் மொழிவழி நாவலுக்கூடாக தெளிவாக வெளிப்படுத்திய வர். இவருடைய காகிதப்பட்டு என்னும் தொகுப்பில் “உயிர்துளி”, “காகிதப்பட்டு”, “காலத்திரை” என மூன்று குறுநாவல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இவருடைய இம்மூன்று நாவல்களிலும் கதை மாந்தர்கள் தனித்து இயங்காது சமூகத்தின் அங்கமாகவே இயங்குகின்றனர். இவர்கள் சமூகத்தின் வளர்ச்சியிலும், வீழ்ச்சியிலும் தன் பங்கினைச் செவ்வனே செய்கின்றனர். மலரன்னையின் இம்மூன்று நாவல்களும் சமூகம் கதை மாந்தரை எவ்வாறு அனுகூகிறது என்பதையும் எப்படி அவர்களின் வாழ்வில் பாதிப்பைச் செலுத்துகிறது என்பதையும் நேரடியாகச் சித்திரிக்கின்றது.

மலரன்னையின் “உயிர்த்துளி” நாவல் குழந்தை பேறின்மையால் வாழும் மாந்தரை சமூகம் எவ்வாறு நோக்கும் என்பதை பதிவு செய்கிறது. சமூகத்தில் எவ்வளவுதான் உயர்மட்டத்தில் ஒருவர் வாழ்ந்தாலும் அவருக்கு குழந்தையில்லை என்றால் அவரை சமூகம் மட்டுமல்ல உறவுகளும் ஒரு மனிதனாகவே பார்க்காது என்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. குழந்தைப் பேறில்லாதவர் களைச் சமூகம் புறக்கணிக்குமேயானால் அது சமூகத்தின் குற்றமே தவிர தனிமனிதன் குற்றமல்ல.

அச்சமூகத்துக்கு முன் மாதிரியாகக் குழந்தைப் பேறில்லாதவர்களும் சமூகத்தில் உயர்வாக வாழலாம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருநாவலை மலரன்னை படைத்திருந்தால் அவர் பாராட்டத்தக்கவர். ஒரு மனிதனுக்கு குழந்தை இல்லை என்றால் அதற்குத் தீர்வு குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுப்பது ஒன்றுதான் என்னும் கருத்தை மேலேழுந்தவாரியான இந்நாவல் முன் வைப்பதே இந்நாவலின் பெரும்பலவீனம். குழந்தைப் பேறில்லாவிட்டாலும் ஒரு மனிதன் இயல்பாக தனக்குரிய சுயத்தோடு வாழலாம் என்பதை இந்நாவல் காட்டி இருக்குமேயானால் இந்நாவலை யதார்த்தநாவல் என்று கூட கூறியிருக்கலாம். அதனையும் இந்நாவல் செய்யத்தவறிவிட்டது.

“காகிதப்பட்டு” நாவல் பெற்றாறின் சம்மதமின்றி காதலித்து திருமணம் செய்த பெண் புத்த தூழலில் கணவனின் துணையின்றி நிராதரவான நிலையில் குழந்தையுடன் தனியொருத்தியாக நின்று எத்தகைய இன்னல்களை அனுபவிக்கிறாள் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. குடும்ப வறுமையும் சமூகத்தின் ஏனாப் பேச்சுகளும் ஒரு ஏழைப்பெண்ணின் வாழ்வை எவ்வாறு சிதைக் கிறது என்பதை விளக்கும் இந்நாவல் வாழ்க்கையின் ஒட்டம் என்பது நம்பிக்கையில் தான் நடக்கிறது என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது. பயங்கர வாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ்க்கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காரணமின்றி சிறையில் அடைக்கப்படுவதும் உறவினர் களுக்கு அவர்களின் கைது குறித்த விடயங்கள் அறிவிக்கப்படாத நிலையில் அவரைப் பிரிந்து குடும்ப அங்கத்தவர்கள் படும் வேதனையையும் தந்தையை இழந்துவிலையில் குழந்தை எதிர்நோக்கும் உலவியல் சிக்கல்களையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. காண் உலகின் நிகழ்கால இருப்பை காட்சிப்படுத்தும் இந்நாவல் யதார்த்த வாழ்வின் அனுபவங்களாகச் சுவர்கிறது.

குடும்பத்தில் மனைவியின் இழப்பினால் கணவன் படும் துயரையும் அதேசமயம் மக்களைப் பிரிந்த தந்தை படும் வலியையும் ஏக்கத்தையும் எடுத்துரைக்கும் நாவலே “காலத்திரை”. குடும்பத்தின் அச்சானியும் ஆணிவேரும் மனைவிதான் என்பதை விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் சுயநலத்துக்காக மாமனாரை அனுசரித்து வாழும் சராசரி மருமகளையும் காட்சிப்படுத்துகிறது. அதேசமயம் பிறருக்கு பரோபகாரம் செய்து வாழும் வாழ்வது தான் உண்மையான வாழ்வு என்பதையும் இந்நாவல் கூறுகிறது. மகள் சிவகாமி தாயின் எதிர்ப்பை மீறி திருமணம் செய்து ஒட்டும் உறவுமின்றி பதுளையில் வாழுகிறார். இச்சமயத்தில் சிவகாமியின் தாய் மங்களம் இறந்து விடுகிறார். எட்டுச் செலவு முடிய சிவராமனின் மகள் ஆருரன் தன்குடும்பத்தாருடன் வவுனியா சென்றுவிட இளைய மகன் தன்குடும்பத்தாருடன் கொழும்பு சென்றுவிட முத்த மகன் சரவணன் அவரோடு அவ்வீட்டிலேயே குடும்பத்தாருடன் தங்கி விடுகிறான். வீட்டின் வசதி கருதி சரவணனின் மனைவி நிர்மலாவும் சுயநலத்துடன் அவரை ஒருவாறு அனுசரித்து வாழும் சம்மதிக்கிறாள். கல்லூரியில் படிக்கும் அயல்வீட்டுச் சந்திரன் சிவராமன் வீட்டில் தங்கிப் படிப்பதுடன் அவருக்கும் உதவியாகவும் இருக்கிறான். கல்லூரியில் இருந்து யாழ் மருத்துவக்

கல்லூரிக்குச் செல்லும் சந்திரன் ராக்கிங் காலப்பகுதி யில் தனக்கு அடுத்த வருடத்தில் படிக்கும் சிவகாமியின் மகள் தமிழரசியை காபாற்ற அந்த நட்பு இருவருக்கும் காதலாய் மாறுகிறது. இறுதியில் நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துவனையில் அனுமதிக்கப்படும் சிவராமனை சந்திரனின் வேண்டுகோணுக்கு இனங்க தன் பணிநேரத்தில் தமிழரசி கவனித்துக் கொள்கிறாள். தாத்தா, பேத்தி இருவருக்குமான் நட்பு கடந்த கால விடயங்களை இரை மீட்க உதவுகிறது. ஏற்றில் மகஞும் தந்தையும் ஒன்று சேர்நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது.

மலரன்னையின் பாலைவனத்துப் புஷ்பங்கள் என்ற நாவல் விவாகரத்து மூலம் பிரிந்து வாழும் ஆண், பெண் இருவரினதும் உள்ளத்துணர்வை வெளிப் படுத்தும் நாவலாக அமைகிறது. இந்தாவல் 2016 ஆம் ஆண்டு கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் மற்றும் உள்ளக அலுவல்கள் வடமேல் அபிவிருத்தி மற்றும் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்ச ஒன்றினைந்து நடாத்திய திறந்த கையெழுத்துப்பிரதி நாவலப் போட்டியில் பரிசு பெற்றிருந்ததும் இங்கு நினைவு கூரத் தக்கது. இளவயதிலேயே கணவனைப் பொல்லாத

விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்ட சரவணன் வெளிவாரி யாகப் படித்து பட்டம் பெற்றோடு நில்லாது அதிபராக வும் உயர்கிறான். கௌசல்யாவைப் பிரிந்து பத்து வருடங்கள் கடந்தநிலையில் மூல்லைத்தீவில் அதிபராகக் கடமையாற்றும் போது அப்பாடசாலைக்கே மாற்றலாகி வருகிறாள் கௌசல்யா. எதிர்பாராது கணவனைக் கண்டறினையில் அவள் மனம் தடுமாறிப் போகிறது. அவனுக்குச் செய்த தீங்குகள் ஓவ்வொன்றும் மனத்தில் இழையோட தன்னிலை தடுமாறி தவிக்கிறாள் கௌசல்யா. தன் தவறை உணர்ந்து கணவனுடன் திருந்தி வாழ நினைக்கிறாள் கௌசல்யா. முதலில் அதற்கு சரவணன் சம்மதிக்கவில்லையாயினும் பின் தன் தாயாரின் சொல்லைக் கேட்டு அவளுடன் சேர்ந்து வாழ முடிவெடுப்பதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது. உணர்வு களுக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்காமையாலும் கதைப் பின்னல் நெகிழ்வுப் போக்கைக் கொண்டு இருந்தமையாலும் நாவலில் தொய்வேற்படுகிறது. கதை யில் நிகழம் சம்பவங்கள் பல விபரணப்பாங்கிலேயே எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. சரவணன், கௌசல்யா, ஆனந்தவல்லி பாத்திரங்களைத் தவிர ஏனைய

“மலரன்னையின் நாவல்கள் அனைத்தும் ஒரே மூச்சில் வாசித்து விடக் கூடியவை. திருப்பங்கள், அடுத்தது என்ன என்ற சுழிப்புகள் இல்லாதவை. அவை பரிய அதிர்வுகளைத் தராவிடினும் மெல்லைன் பாயும் நீராய் நகர்கின்றன. அவையைனத்தும் எம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களின் கதைகள். சாதாரணமாக வெளித்தெரியாது, மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் மௌனமாகத் தொடரும் வலியை நம்பிக்கையை, சாதிக்க வேண்டும் என்ற வெறியை சீழ்பட்ட குணங்களை, மனமாற்றங்களை வெளிச்சமிடுகின்ற கதைகள். அவை நம்பிக்கை தரும் கதைகளாக, செம்மைப்படுத்தும் கதைகளாக இலட்சிய நோக்கோடு உரையாடுகின்றன. உரமூட்டுகின்றன.”

- ந.குப்பரன் -

நோய்க்குப் பலிகொடுத்த ஆனந்தவல்லி, விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியையான தன் மகனுக்கு ஒரு திருமணத்தை முடித்துவிடவேண்டும் என்று பெரும் பகுதைப் பிரயத்தனப்படுகிறாள். ஆனந்தவல்லியின் சகோதரன் கணகவிங்கத்தின் முயற்சியால் வவனியா வில் ஆசிரியர் வேலை செய்யும் சரவணனுடன் திருமணம் கைகூடுகிறது. தந்தையை சிறுவயதில் இழந்த சரவணனையும் அவனுடைய இருதங்கை மாரான சரளா, பிரமிளா இருவரையும் அவர்களுடைய தாயாரே ஆளாக்கினவர். கோழி, ஆடு, மாடுகளையும் வளர்த்து அதன் மூலம் ஈட்டும் பணத்தில் தான் அவர்களுடைய வாழ்வு வளம்பெற்றது. வவனியாவில் கஷ்டப்பட்டு படித்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான சரவணன் தன் தங்கைமார் இருவரைக் கரைசேர்ப்பதற்காக ஆனந்தவல்லியின் மகள் கௌசல்யாவைத் திருமணம் செய்கிறான். கட்டிய கணவன் தனக்கு மட்டுமே சொந்தமென நினைக்கும் கௌசல்யா கணவன் சரவணன் கணவன் வவனியாவில் வேலை பார்ப்பதை விரும்பாததுடன் அவன் தனது குடும்பத் தாருடன் இனைந்து வாழ்வதையும் விரும்பவில்லை. இதனால் தம்பதியினர் இருவருக்கும் இடையில் மனக்கசப்படி ஏற்படுகிறது. அதுவே விவாகத்துக்கும் காரணமாகிறது. கௌசல்யாவிடம் இருந்து

பாத்திரங்கள் மனத்தில் நிற்கும் வண்ணம் படைக்கப் படவில்லை. அச்சில் வெளிவந்த மலரன்னையின் முதற்பிரதி மறையாத தூரியன் என்றாலும் அவரது முதல்நாவல் பாலைவனத்துப் புஷ்பங்கள். ஆகையாலேயே ஏனைய நாவல்கள் பேசப்பட்ட அளவுக்கு இந்தாவல் பேசப்படவில்லை.

வாழ்தலில் பெறும் ஒட்டு மொத்த அனுபவங்களின் விளைவே மலரன்னையின் நாவல்கள். ஈழத்தில் இந்தாவல்கள் தொடர்ந்து ஓடிய தடத்திலேயே யெனிக் கின்றன. மலரன்னையின் நாவல்கள் மனித மனங்களின் வலியைப் பேசும் அதேவேளை ஆண், பெண் உறவுகளின் மனோநிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் சிக்கல்களையும் பதிவு செய்கின்றன.

குடும்பச் சிதைவு களையும் குற்றவணர்வில் அவைக்கழிக்கப்படும் இதயங்களையும் மென்னுணர்வுத் தளத்தில் வெளிப்படுத்தும் மலரன்னையின் நாவல்கள் மனித வாழ்வின் மீளாத துயரங்களையும் காவிவருகின்றன.

வாழ்க்கை குறித்த அனுபவத் தேடல்களின் மடைமாற்றமாக உருப்பெறும் மலரன்னையின் நாவல்கள் தான் கற்றுக் கொண்ட, கடைப்பிடித்துநடக்க வேண்டிய வாழ்க்கையை வாசகனுக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. ●

கொண்டிருந்த கார்காலத்து மேகங்கள் மழையைப் பிரசவிக்கத் தொடங்கிய வேளையது. தென்றல் காற்று சீரியெழுந்து வீசியதால் அதன் ஆக்ரோஷத்தைத் தாங்க முடியாத மழைத் துளிகள் வீட்டின் திறந்திருந்த சாளரத்தினுடாக உட்புகுந்து கட்டிலில் படுத்திருந்த சிவலிங்கத்தின் முகத்தில் பன்னீர் தெளிக்க... அரை குறை நித்திரையில் புரண்டு கொண்டிருந்தவர் திடுக் குற்று கண் விழித்தார். எழுந்தவர், எட்டி நின்று சாளரத்தின் கதவுகளை இழுத்து சாத்த முற்பட்டபோது பின்னால் குரல் கேட்டது.

“அப்பா! இந்த மழைக் குளிருக்குள்ளை ஏன் வெள்ளன எழும்பினநீங்கள். கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கலாமே?”

மகன் சரவணனை திரும்பிப் பார்த்த சிவலிங்கம் சொன்னார்.

“இல்லை ராசா, தூவாணம் வந்து நனைச்சுப் போட்டுது. அது தான்... இழுத்தவாரே தோளில் போட்டிருந்த துண்டினால் தலையையும் முகத்தையும் அழுந்தத் துடைத்தார். அவர் தனது கண்களில் கசிந்த நீரையும் சேர்த்து துடைத்ததை நல்ல வேளையாக சரவணன் அவதானிக்கவில்லை.

“அப்பா! முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு வாங்கோ. கோப்பிகுடிப்பம்”

சொல்லி விட்டு சரவணன் வெளியேறினான். மகன் தன்னை வார்த்தைகளால் அரவணைப்பது அவரது உள்ளுணர்வுகளுக்குப் புரிந்தது. உள்ளத்தால் நெகிழிந்து போனவராய் மெதுவாக அருகிலிருந்த சுளியலறையை நோக்கி நடந்தார். உள்ளே போனதும் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டார். இத்தனை நேரமும் வலுக்கட்டாயமாய் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணீர் மடைதிறந்த வெள்ளமாய் பாயத் தொடங்கியது. ஒரு குழந்தையைப் போல் விக்கி விக்கி அழுதவரது வாய் முனைமுனைக்கத்து.

“கோழு!... என்றை செல்வதியே! ஏன்மா என்னை இங்கை தவிக்க விட்டிட்டு போனார்கள்?”

கண்ணீர் வெளியேறி நெஞ்சின் பாரம் சற்றுக் குறையவே அவர் நிதானமடைந்தவராய் சுயநிலைக்குத்

திரும்பினார். துரித கதியில் காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு வந்தவரிடம்மருகள்குடான் கோப்பியை நீட்டினாள்.

அவர் சாய்மனையில் சாய்ந்தவாரே கோப்பியை வாங்கிப் பருகத் தொடங்கினார். ஒரு வாய் பருகியதும் மூக்கைச் சளிப்பதைக் கவனித்து விட்ட சரவணன் கூறினான்.

“என்னப்பா! இனிப்பு கம்மியாக இருக்குதா... நான் தான் தரசினியிட்ட சொன்ன நான். அம்மாவுக்கும் டயபெற்றிக் கொண்றோலில் இல்லாத படியால் தான் நோய் அவ்வைத் தாக்கினது. நீங்கள் கொஞ்சம் கவனமாய்த்தான் இருக்க வேணும்”

“நான் யாருக்காக வாழ வேணும்?”

மனதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டவராய் சரவணன் கொடுத்த நாளேட்டில் தனது கவனத்தை நிலைக்க வைக்க முயன்றார். “கொரோனா வைரஸ்” பற்றிய செய்தி களே முன்பக்கத்தை அலங்கரித்து கொண்டிருந்தன. பத்திரிகைச் செய்தியில் மூழ்கிப் போனவரை பேர்த்தி யின்குரல் திசைதிருப்பியது.

“அப்பம்மா ஊட்டி விட்டாத்தான் நான் சாப்பிடுவன். எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம்”

அடம் பிடித்த குழந்தையை அம்மா ஆசவாசப்படுத்தினாள்.

“இஞ்சை பாருங்கோ நிலாக்குஞ்சு. அப்பம்மா சாமி கும்பிடப் போயிருக்கிறா. அவ வந்ததும் உங்களுக்கு ஊட்டி விடுவா. இப்போதைக்கு அம்மாட்ட வேண்டிச் சாப்பிடுவீங் களாம். எங்கை ஆ... காட்டுங்கோ.”

“ஊஹும்!... நான் மாட்டன். நீங்கள் பொய் சொல்லி என்னை ஏமாத்தப் பாக்கிறியள். அப்பம்மா இனிவரவே மாட்டா எனக்குத் தெரியும்”

“என்றை அச்சா நிலாக்குஞ்செல்லே. அம்மா சொன்னா கேக்க மாட்டியளே. பிள்ளைக்கு நான் “கிண்டற்ஜோய்” வாங்கித் தருவன். இப்ப ஆவெண்டு ஒரு வாய்வாங்குங்கோ செல்லம்”

கெஞ்சினாள் அம்மா. மிஞ்சினாள் நிலா.

“எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். என்றை அப்பம்மாதான் வேணும்”

குழந்தையின் அட்டகாசத்தைத் தாங்க முடியாமல், பொறுமையிழந்த தர்சினி அவளை அறைந்து விட்டாள் போலும். குழந்தை வீறிட்டுக் அலறியது.

இவற்றைச் செவி மருத்த சிவலிங்கம் நெஞ்சைப் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். மனம் கடவுளிடம் இறைஞ்சியது.

“கடவுளே! இந்த நெஞ்சவலியோட்யாவது இந்த உலகத்தை மறக்க வைத்து என்னைக் காவு கொண்டு விடு. என்றை கோமதியின்றை பிரிவுத் துயரை என்னால் தாங்க முடியாமல் தவித்துத் துடிக்கிறதை நீதானே அறிவாய்.”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டவராய் எழுந்து தனது அறையை நோக்கி நடந்தார். அங்கிருந்த கட்டிலில் “பொத்” தென் விழுந்தார். கண்களை இறுக முடிக் கொண்டவரின் சிந்தனையை கோமதி முற்றிலுமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு விட்டாள்.

இருபது வயதான இளங்குமரியாய் அவளை அவர் தாவிகட்டி தன்னுடையவளாக்கி அழைத்து வந்த அந்த நாள் நினைவுகள் சோகத்தால் நிறைந்திருந்த அவரது நெஞ்சத்திலும் சிறு கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தி யது. ஆரம்பத்தில் அவள் ஒரு வெகுளியாக இருந்த போதும், நாள்டைவில் நல்ல பொறுப்பான் ஒரு குடும்பத்தலைவியாக மாறி விட்டாள். இரண்டு பெண்கள், ஒரு பையன் என மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து சீராக வளர்த்து அவர்களை மேன் நிலைக்கு கொண்டு வந்ததில் அவளுடைய முயற்சி தான் மேலோங்கி இருந்தது. சிவலிங்கமும் தானுண்டு தனது தொழிலுண்டு என காலத்தைக் கழித்தவர். ஒரு ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்தவர், கிடைக்கும் ஊதியத்தை மனைவியிடம் கையளித்து விட்டால் போதும். தனது கடமை தீர்ந்தது என நினைத்து பொதுப்பணிகளில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். அதை நினைக்கும்போது மனத்தில் ஓர் குடைச்சல், “கோழு” உனக்கு நான் நிறையப் பொறுப்பு களைத் தந்து விட்டேன். இருந்தாலும் பிள்ளைகளை நன்றாகப் படிக்க வைத்து மேல் நிலைக்கு கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல் பொருத்தமான வரன்களையும் தேடி விட்டாய். நான் வெறும் பொம்மையாகவே வாழ்ந்திருக்கிறேன்.

உறுத்தும் உணர்வுகளால் நெஞ்சம் கனத்து. தொண்டைக்குள் ஏதோ தொக்கலாய் திரண்டு வந்து அடைத்து. மீண்டும் அவரது நினைவுகளில் கோமதி யின் செயல்கள் பல வந்து மோதத் தொடங்கின.

அவரது விருப்பு வெறுப்புகளை நன்கறிந்து செயற்படுவதுடன் அவரை ஒரு குழந்தையாகவே கருத்திற் கொண்டு செயற்படுவாள். என் கடைசி நேரத் தில் காய்ச்சலால் அவஸ்தைப்பட்டவருக்கு கொரோ னாத் தொற்றின் அறிகுறிகள் தென்படுவதாகச் சொல்லி அவர்கள் அவளை “அம்புலன்ஸ்” வண்டியில்

அழைத்துச் சென்ற போதும் அவள் கூறிய வார்த்தைகள் இப்போதும் அவரது காதுகளில் வந்து மோதி ஒலிக் கிள்ளன.

“இஞ்சாருங் கோப்பா! ஆகாததைச் சாப் பிடாதையுங்கோ உட்மைப்பாப்பாத்துக் கொள்ளுங்கோ.”

அதுதான் அவளது கடைசிச் சம்பாஷணை என அவர் இம்மியும் கருதவில்லை. அவளுக்கு அதுதான் தனது இறுதி விடைபெறுதல் என்று நினைத்திருப்பாளா... எல்லாமே கனவாகிப் போய்விட்டது.

ம!...

ஆழ்ந்த பெருமூச்சொன்று அடிவயிற்றிலிருந்து புரண்டெழுந்து வந்து வெளியேறி ஊதல்காற்றுடன் சங்கமமாகியது. களைத்துப் போயிருந்த உடல் சோர்ந்து துவள நித்திராதேவி அவர் மீது கருணைகாட்டி தன்னுடன் அனைத்துக் கொண்டாள்.

தீடிரென வீட்டுக்குள் கேட்ட அலறல் சத்தம் அவரது உறக்கத்தைக் கலைத்து விடவே, காதுகளைக் கூர்மையாக்கி உண்ணிப்பாக அவதானித்தார். இது அவருடைய பிள்ளைகளான ராதிகா, ரேணுகாவின் குரல் களே தான். அம்மாவின் செய்தியீற்று கலங்கிப் போய்க் கிடந்தவர்கள் நாட்டின் முடக்கநிலை கலைக்கப்பட்டதும் நேரில் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் போலும்.

அம்மா! அம்மா!! என்று கதறியவர்களிடம் மருமகள் தர்சினி தாழ்ந்த குரலில் கூறுவது அவரது காதுகளுக்கு தெளிவாகக் கேட்டது.

“அண்ணி! அப்பா இப்பவே சரியாய்க் குழம்பிப் போய் இருக்கிறார். அவரை மேலும் குழப்பிப் போடதை யுங்கோ”

“இல்லை தர்சினி. அழுது தீர்க்கிறதுதான் கவலைக்கு ஒரே மருந்து. இருந்தாலும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன்.”

கூறியவாரே ராதிகா அவரது அறைக்குள் நுழைந்தாள். கூடவே ரேணுகாவும் வந்து அப்பாவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார்கள். மூவரின் அழுகை ஒலியும் பேரேரோசையாக எழுந்து காற்றுடன் சங்கமமாகியது. சில கணங்களில் அனைவரும் ஓய்ந்து போயினர்.

“அம்மாவினர் பொடி”யைக் கூட பார்க்கக் கிடைக்கேல்லையே அவவுக்கு செய்யிற இறுதிக் கடன் களைக்கூட செய்யேலாமல் போன பாவிகளாய் போயிட்டம்”

கூறிய ரேணுகாவிம்பினாள்.

“நாங்கள் மட்டும் என்ன, அவளுடைய உயிரற்ற உடலைப் பாக்க எவருக்குமே குடுப்பனவில்லாமல் போயிட்டுது. என்றை செல்வதி நாலுநாளாய் “மோச்சரி” யில் கிடந்து பிறகுதான் மின்சாரத்தகனம் செய்தவை. தனிமைப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் நாங்கள் வீட்டுக்குள் அடைப்பட்டுப் போனம்.”

“எப்பிடியப்பா. அம்மாவுக்கு மட்டும் இந்த நோய்த்தொற்றுவந்தது?”

கையிலிருந்த துவாயினால் தனது முகத்தை ஒருதரம் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டவராய் சிவலிங்கம் கூறினார்.

“கொம்மா வெள்ளிக்கிழமைகளில் பூமாலை கட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போய் வாறவ. அங்கை கோயிலில் தொண்டு செய்யிற சில பேரூக்கு கொரோனத் தொற்று ஏற்பட்டிருப்பதாக அறிஞ்ச நாங்கள். எது

எப்படியோ அவனுக்கு நோயும் வந்து அவனுடைய வாழ்நாளும் முடிந்சு போச்சது.”

பிள்ளைகளுடன் நேரில் துண்பத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டபின் மனப்பாரம் சற்றுக் குறைந்திருப்பதை அவரால் உணர முடிந்தது. நிதானமாக மக்களுடன் அளவளாவத் தொடங்கினார்.

“சரவணனுக்கும் சரியான மனவருத்தம். கொம் மா இருக்கேக்க அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளுவா, “என்ன இருந்தாலும் எங்களுக்குக் கொள்ளி வைக்கப்போற பிள்ளை மூத்தது இரண்டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததில் அந்தப்பேறு எங்களுக்குக் கிடைக் காமல் போயிடுமோ என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தன். அந்தக் கடவுள் இரங்கி எங்கள் மீது கருணைகாட்டிட்டார்” என்று. அது சாத்தியமில்லாமல் போயிட்டுது. நாங்கள் தனிமைப்படுத்தவில் வீட்டில் கிடந்து தவிசசம். அவை அறிவித்த நேரத்துக்கு சித்தி யின்ற மகன் அரவிந்தனும் சரவணனுடைய சிநேகிதப் பெடியன் இரண்டு பேரும் தான் போனவே.”

“அவை பொடியைப் பார்த்தவையாமோ அப்பா?”

“இல்லையடி பிள்ளையன். பெட்டிக்குள் இருந்த உடலுக்கு சம்மா வெளியால் கற்பூரம் கொறுத்த விட்டவையாம். எல்லாம் ஏரிச்சப்பிற்கு ஒரு கலசத்தில் சாம்பலைக் குடுத்தவர்களாம்”

சொல்லும் போது குரல் தருதலுத்தது.

“விடுங்கோப்பா. எல்லாம் சுகாதார விதி முறைக் கேற்றவாறுதானே நடந்திருக்குது. காலத் தின்றை கோலத்துக்கேற்றவாறு நாங்கள் அனுசரிசுக்கத் தானே போகவேணும். நாங்கள் குடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான்.”

ராதிகாவின் மனதில் நிறைந்திருந்த ஆற்றாமை நெடிய பெருமுசுகாக வெளியேறியது.

நாட்கள் சில நகர்ந்து போயின. நிலா இப்பொழுதெல்லாம் அப்பம்மாவைத் தேடி அழுவ தில்லை. காலம் அந்தப் பிற்குச் நெஞ்சத்தில் தோன்றி யிருந்த காயத்தை மாற்றியதா அல்லது ராதிகா, ரேணுகாவின் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடி பொழுதைக் கழிப்பதால் அது அவளது மனக் காயத் துக்கு ஒத்தடமாக அமைந்து விட்டதா?... எதுவென்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

கோமதி இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்து மாதம் ஒன்று ஆகப்போகிறது. நாளை அந்தியேட்டிக் கிரியை களை கீரிமலையிலும், அதற்கு மறுநாள் வீட்டுக்கிருத்தியத்தையும் செய்து அவனுடைய ஆத்மா சாந்தியடையப் பிராத்திப்பதுடன் மதிய போசனமும் அளிக்கலா மென அனைவரும் கூடி முடிவெடுத்தனர். அதற்கான ஆயத்தங்களிலும் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

மதிய நேரம் பேரக் குழந்தைகளின் கலகலப்பி னால் அந்த வீடே நிறைந்திருந்தது. சாய்மனையில் சரிந்திருந்த சிவலிங்கத்தினது மனதை முற்றிலுமாக கோமதி நிறைத்திருந்தாள். “இப்பிடி பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று வீடு நிறைஞ்சிருக்கிறதைப் பார்த்தால் கோமதி எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவாள். பம்பரமாய்ச் சுழன்று அவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கவனிப்பாள். பேரப் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்றவாறு இதமான இனிய கதைகளைச் சொல்லி தானும்

அவர்களுடன் ஒரு குழந்தையாகவே மாறிவிடுவாள். சிந்தனைக்குதிரையின் அடியோசை அவரைத் தாலாட்ட கண்ணயர்ந்து போனார், சிவலிங்கம்.

***

அன்றைய பொழுது அமர்க்களமாக விடிந்தது. அன்று கோமதியின் அஸ்தி கீரிமலைக் கடலுடன் சங்க மிக்கப் போகும் நாள். ராதிகா, ரேணுகாவின் விருப்பப் படி குடும்பத்தவர் அனைவருமே கீரிமலையில் நடக்க விருக்கும் அந்தியேட்டிக் கிரியைகளில் பங்கெடுக்க ஏற்பாடாகியிருந்தது. ராதிகா தான் பிடிவாதமாக நின்று அந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்திருந்தாள்.

“அம்மாவுக்கு நாங்கள் ஒரு கடமையும் செய்ய வில்லை. அந்தியேட்டிக் கிரியையிலையாவது கலந்து கொண்டு எங்களால் முடிந்துகைச் செய்வம்”

சிவலிங்கத்துக்கு அதில் இஷ்டமில்லை. சரவணன் அவரை சமாதானப் படுத்தினான்.

“அப்பா! இப்ப உதல்லாம் சுக்கும். பெண்கள், குழந்தைகள் என்று பேதமில்லாமல் அனைவருமே வந்து அந்தியேட்டி காரியங்களில் பங்கு பற்றுகின்றன. உந்த எண்ணத்தை விட்டுத் தள்ளுங்கோ”

“நீ என்னதான் சொன்னாலும் காலம் நல்லாத தான் மாறிப் போச்சு”

மனக்குறையை அவரால் வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சரியாக 6.30 மணிக்கு வீட்டு வாசலில் வான் வந்து நின்றது. குழந்தைகள் அவசரமாக ஓடிப்போய் வானில் ஏறிக் கொண்டார்கள் ஏற்கெனவே வீட்டு முற்றத்தில் எடுத்து வைத்திருந்த பொருட்களை சரவணனும் அவனது மைத்துறை இருவருமாக வண்டிக்குள் ஏற்றினர். ராதிகாவின் கணவன் சிவலிங்கத்தை கைத்தாங்கலாக பிடித்து வந்து வாகனத்துக்குள் ஏற்றி ஒரு இருக்கையில் வசதியாக இருக்க வைத்து விட்டுப் போனான். பெண்கள் மூவரும் அழுத விழிகளோடு வந்து ஏறிக் கொண்டனர். அம்மாவின் கண்ணீரைக் கண்ட ராதிகாவின் மகன் வினவினான்.

“என்மா அழுகிறிங்கள்?”

“பிள்ளையின்றை அம்மம்மாவுக்கு காரியம் செய்யப் போறும்.

விம்மி வெடித்தாள் ராதிகா. தர்சினி, நிலாவை அழைத்து தனது மடியில் இருத்திக் கொண்டாள். சிவலிங்கம் தனது தோளில் கிடந்த சால்வையை எடுத்து கண்களை ஒற்றிக் கொண்டார்.

“கோமதி! நீ என்றை நெஞ்சுக்குள்ளை இருக்கிறாய் அவரது மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

சாரதி வந்து தனது இருக்கையில் ஏறி அமர, வெளியில் நின்றிருந்த ஆண்கள் அவசரமாக ஏறிக் கொண்டனர். சாரதி வாகனத்தை செலுத்த முற்பட தர்சினி குரல் கொடுத்தாள்.

“அண்ணை! வாகனத்தை எடுத்துப் போடாதை யுங்கோ அவர்வரவேணும்”

வாகனம் உறுமியவாறே காத்திருந்தது.

சரவணன் கையில் ஒரு பொதியுடன் ஒட்டமும் நடையுமாக வந்து வாகனத்தின் முன்புறமாக ஏறினான். அவன் இருக்கையில் சீராக அமர்ந்து கொண்டதும் புறப்பட்டது வாகனம். சிவலிங்கம் குடும்பத்தினர் அனைவரும் அதில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர். கோமதியும் கூடத்தான். ஒரு பிடி சாம்பலாக. •

எளிமையின் எழுநயமாய் மலரன்னையின் 'அப்பாவின் தேட்டம்'

■ இ.சு.முரளிதரன்

ஏராயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாகச் செய்யுள்வழி கதை பகிர்ந்த தமிழினம், இருபதாம் நூற்றாண்டிலே புதிய செல்நெறியுள் பிரவேசித்தது. காலனித்துவ ஆட்சியின் விளைவுகளில் ஒன்றான சிறுகதை என்ற வடிவம் தமிழிலக்கியத்துள் நுழைந்து முகிழ்நிலைக் காலத்தில் போலச் செய்யும் பண்போடு உதித்த கதைகள், பின்னர் புதிய பரிமாணம் பெற்றுத் தமிழ் நிறுத்தினை வெளிக்காட்டின. “எட்கர் அலன் போ” முன்மொழிந்த வரைவிலக்கணங்கள் உடைந்து, தொடர்ச்சியாகப் புதியபோக்குகள் துளிர்த்தன. குவத்தங்கரை அரசமரம் என்ற புள்ளி, இன்று நவீன கோலங்களாக விரிவடைந்து விட்டது. கோட்பாட்டுப் பாதைப்பயணமும், பரிசோதனை முயற் சிகஞ்சம் நிகழ்ந்தேறினாலும், மரபான கதை யாடல் முறையை தனக்கான சிம்மாசனத்தினைத் தக்க வைத்த வண்ணமேயுள்ளது. நேர்கோட்டுக் கதை கூறலில் அதிக விழுக்காடு கதைகளை இனக்காண முடிகிறது. இத்தகைய கதை சொல்லிகளுள் ஒருவராகவே “மலரன்னை” அமைந்துள்ளார்.

1993 இல் ஈழநாதத்தில் வெளியான “பருந்தின் பசி” என்ற சிறுகதையோடு புனைகதையுலகில் கால் பதித்தார். போராளியான மகனின் இழுப்பிலிருந்து மீட்சிபெற, படைப்புலகம் ஓரளவு துணை செய்தது. வாணோலி நாடகங்கள், நாவல், குறுநாவல் என மலரன்னையின் படைப்புலகம் விரிவடைந்தது. “அற்புதராணி காசிலிங்கம்” என்ற இயற்பெயர் கொண்ட மலரன்னை ஏராளமான பரிசிலக்களையும் படைப்புலகிலே தனதாக்கிக் கொண்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. உயிர் சுமந்த சூடு, வேர் பதிக்கும் விழுதுகள், கீறல், அனலினைப்புழு ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளைத் தொடர்ந்து, இறுதியாக வெளிவந்த தொகுப்பாக “அப்பாவின் தேட்டம்” காணப்படுகின்றது. இருபத்தைந்து சிறுகதைகளைக் கொண்ட இத் தொகுப்புஜீவந்தியின் 126 ஆவது வெளிப்பாடும்.

யுத்தம் காவுகொண்ட வாழ்வின் எச்சங்களை. மூடுண்ட உலகின் கனவுகளை, வெளிநாட்டு வருவாயை எதிர்பார்க்கும் தாயாக இழிநிலையை, சமூகத்தை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சலை, நலிவுற்ற சமூகத்தின் தரிசனத்தைத் தகுநயமான மொழியாடலின் ஊடாக வெளிப்படுத்துகின்றார். தாய்மையுணர்வும்,

தன்னம்பிக்கையும் மலரன்னையின் கதைகளில் சற்றுத் தூக்கலாகத் தெரிகின்றன. ஆராதனைக்குரிய விடயங்களை ஆர்ப்பாட்டமின்றி இயல்பாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். கதையெங்கும் மனிதாபிமானம் உறைந்துள்ளது. மருத்துவம், கல்வி என்னும் இரு துறைகளும் பெரும்பாலான கதைகளிலே பிரகாசிக்கின்றன. சமூகக் குற்றங்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுகின்றார். அறநீக்க செயல்களை அனுகாத நேர்மையினை அடிநாதமாக இழையோடச் செய்கிறார். பின்னோக்கிப் பார்த்தல் நுட்பத்தால் நேர்கோட்டுக் கதை சொல்லலை உடைத்துப் புதிய வடிவத்தினையும் கட்டமைக்கின்றார். நடப்பியல் வலிமையிகு பாத்திரவார்ப்பினால், நம்பகத் தன்மையிகு புனைவுகளாக உருமாற்றி அலாதியான காலானுபவத் தொற்றலை நிகழ்ந்தும் வகையில் கதைகளை முன்வைக்கிறார். போரின் வடுவானது உபுதினைவாய் ஓவ்வொரு கதையிலும் உட்பொதிந்துள்ளமையினையும் இனக்காணமுடிகிறது. தாய்மையின் சிறுப்பு, தன்னம்பிக்கை, ஆசிரியத்துவ மேன்மை, நிராசை, மனிதாபிமானம், சிந்தனை மாறுதல் முதலான பிரிவுகளில் இக்கதைகளை நோக்குதல் ஏற்படுத்த தெளக்கருதுகின்றேன்.

1. தாய்மையின் சுற்பு

மலரன்னையின் கதைகளில் விஞ்சி நிற்கும் பண்பாகத் தாய்மையின் சிறப்பினை இனங்காணமுடிகிறது. கோடைநதி, கடமையும் தாய்மையுனர்வும், இது பிரமையா, கண்ணாடிச் சிதறல்கள், உதிரம் எழுதிய சரிதம், மனவிலங்கு போன்ற கதைகளில் தாய்மையின் மகிமையினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சிறையில் கணவனும் நோயில் மகனும் வாடுகின்ற வேதனையில் மனவலிமை குன்றிக் கோடைநதியாய் வரவின்ற

பெண்மையினை “கோடைநதி” இனங்காட்டுகின்றது. ஆர்த்தியின் தாய்மையுணர்வினை வலியோடு வாசகனிடம் கடத்தி விடுகின்ற நுட்பத்தோடு எழுதப் பட்டுள்ளது. தாதியொருத்தியின் தாய்மையை இரு முகப் பரிமாணங்களில் இனங்காட்டுவதாக “கடமையும் தாய்மையுணர்வு” சிறுகதை அமைகின்றது. சுயநலமற்ற புனிதத்தோடு தாதியின் பாத்திரப் படைப்பினை செம்மையாக வடிவமைத்துள்ளார். மகனின் மறுபிறப்பாக நாயைக் கருதி அன்பு காட்டுகின்ற மாறுபட்ட தாய்மையினை “இது பிரமையா” என்ற கதையிலே தரிசிக்கின்றோம். தனது மனவலியினையும் வெராக்கியத்தையும் மகளுக்கு உணர்த்துகின்ற தாயொருத்தியை “கண்ணாடிச் சிதறல்கள்” வெளிக் காட்டுகின்றது. ஆன் திமிரால் பாதிப்பற்றாலும் தாழ்ந்து போகாமல், சுயத்தோடு வாழும் சிவகாமியின் அர்த்தம் செறிந்த முடிவாதத்தை உணரும் போது மகளிடம் மட்டுமன்றி வாசகனிடமும் அக்கதாபாத்திரம் மீதான மதிப்பு உயர்ந்து விடுகின்றமை குறிப்பிடத் தக்கது. தாய்மை உணர்வின் உச்சமாக “உதிரம் எழுதிய சரிதம்” கதை அமைந்துள்ளது. கதையில் இறுதியாக முடிச்சலிழ்கின்ற தருணத்திலே தாய்மையின் மகிமை மீநியமாக வெளிப்படுகின்றது. “மனவிலங்கு” என்ற கதையும் பன்முக முடிச்சகளால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது முடிபிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு முடிச்சாக அவிழுகின்றபோது மாறுபட்ட அனுபவத்தினைப் பெறுகின்றோம். இறுதி முடிச்சானது தாய்மையின் மகத்துவத்தினை நடுவணாகக் கொண்டமைந்துள்ளது.

2. தன்மையிக்கை

மலரன்னையின் கதைகளில் விஞ்சி நிற்கும் பிறிதொரு பண்பாகத் தன்மையிக்கை அமைகின்றது. நிமிர்வு, விரியும் சிறுகுகள், வேலி, தவறான முடிவுகள், வீழ்வது எழுவதற்காகவே, விளையும் பயிர், மறக்க முடியுமா... ஆகிய கதைகள் வாசகனிடம் தன்மையிக்கையினைக் கட்டியேழுப்பும் நோக்கிலே கதாபாத்திரங்களைக் கட்டமைத்துள்ளன.

மருத்துவர் ஒருவரின் பின்னோக்கு நிலையில் காலிழப்பு உருவாக்கிய தடையினையும் இளம் பிள்ளை வாத நோய் சிறுவனின் நீச்சலால் பிறக்கும் உதவேகத் தையும் வெளிப்படுத்துவதாக “நிமிர்வு” சிறுகதை அமைகிறது. மாற்றுவலுவுடையோரும் தன்மையிக்கையோடு முன்னேற முடியும். முயற்சியாளனுக்கு எதுவுமே தடையில்லை என்ற தொன்மையினை வெளிப்படுத்துகிறது. மாற்றுவலுவுடைய கணவன் ஒருவன், மனைவி யிடம் தகாத முறையில் நடப்பவனை தனது இரும்புப்பிடியால் பலமும் பாதுகாப்பும் உணர்த்துவதை மையமாகக் கொண்டு “வேலி” கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. திருமணக் கனவினை உதறி ஏறிந்துவிட்டு மருத்துவ மேற்படிப்பினை நோக்கித் தன்மையிக்கையோடு அடியெடுத்து வைக்கும் பெண்மையினை “விரியும் சிறுகுகள்” கதையிலே தரிசிக்கின்றோம்.

“தவறான முடிவுகள்” கதையிலே தற்கொலை மனநிலையிலிருந்து மீளுகின்ற “அன்னபூரணி” என்ற கதாபாத்திரம் வாசகனிடம் நம்பிக்கையினை விதைக்கின்றது. மனிதர்களின் இருமை மனநிலையை அக்கதாபாத்திரம் அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

“சாகப்போற கட்டைக்குச் சத்தில்லாதது தான் குறைச் சல்” என வாய்ப்பிதற்றும் போது, “குடிச்சால் தென்பாயிருக்கும்” என மனம் அவாவுகின்ற பண்பினை மிகச் சிறப்பாக பதிவு செய்கிறார். “கொலசிப்” தேர்விலே தேர்ச்சியடையாத சிறுவன், A/I தேர்விலே சித்தியடைந்து மருத்துவத்துறைக்கு தெரிவாகும் கதையும் தன்மையிக்கையினைக் கட்டியேழுப்பு விதமாகவே அமைகின்றது. வெவ்வேறு துறைகளில் நம்பிக்கை விதைக்களை ஊன்றுகின்ற கதையாக “விளையும் பயிர்” காணப்படுகின்றது. இடப்பெயர்வு நேரத்துப் பிரசவத் திலே பிறக்கின்ற “பிருதுவி” மகப்பேற்று நிபுணராக வரவிரும்பி படிக்கின்ற இறுதி முடிவினைக் கொண்டதாக “மறக்க முடியுமா?” கதை காணப்படுகின்றது பிரசவத்தின் போதான தாயின் மரணத்தோடு பிருதுவின் கனவு இணையும் தருணம் மாறுபட்ட உணர்வினைத் தொற்ற வைக்கிறது.

3. ஆசிரியத்துவ மேன்மை

மலரன்னையின் சிறுகதைகளில் மருத்துவமும், ஆசிரியத்துவமும் மதிப்பறு தன்மையோடு வெளிப்படுகின்றன. ரியூசன் கொடுப்பதை அறநீக்கச் செலாக அனைத்துக் கதைகளிலும் பதிவு செய்திருப்பதோடு, ஆசிரியர் சேவை மனப்பாங்கோடு, தியாக சிந்தனை யோடு : திகழ வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றார். இதயத்துடிப்பு, அப்பாவின் தேட்டம், பசி ஆகிய கதைகளில் ஆசிரியத்துவத்தின் மேன்மை மைய இழையாகக் காணப்படுகின்றது.

தொகுப்பின் தலைப்பாய் அமைந்த “அப்பாவின் தேட்டம்” சிறுகதையானது நல்லாசிரியர் ஒருவர் சமூகத் தால் கொண்டாடப்படுவார் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. ஆசிரியர் விதைக்கும் நன்மைகள், அவரது மாணவர்களின் மூலம் மீளவும் ஆசிரியரின் பிள்ளைகளுக்கு வந்து சேர்கின்றன. தந்தை சேகரித்த நன்மைகளின் பெறுபேற்றை தரிசிக்கும் தருணத்திலே அப்பாவின் தேட்டத்தைப் பிள்ளைகள் உணர்கின்றனர். ஆசிரியர் ஒருவருக்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையிலான எதிர்கால இலட்சியம் குறித்த உரையாடலை நடுவனாகக் கொண்டதாக “இதயத்துடிப்பு” என்னும் கதை காணப்படுகின்றது. வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கிய மாணவனை மீட்டெடுத்துக் கற்பிக்கும் என்னங்கொண்ட நல்லாசிரியரைப் “பசி” சிறுகதை இனங்காட்டுகின்றது. கற்பித்தலிலும், மாணவர்களிலும் கரிசனை மிகுந்த, சமூக அக்கறை கொண்ட ஆசிரியர்களை மலரன்னையின் கதைகளில் இனங்காண முடிகிறது.

4. மனிதாப்பானம்

நல்லெண்ணம் கொண்ட மாந்தரை, மனித நேயம் சுவற்றி தூயவர்களைக் கதாபாத்திரங்களாக வடிவமைத்துக் கதைகளில் வெளிக்காட்டுகின்றார். சேவை, வாழ்க்கை ஒரு வட்டம், முள்வேலி ஆகிய கதைகள் இவ்வகையில் விதந்துரைக்கத்தக்கன. தன்னுயிரை மதிக்காமல் தன்னிடம் வேலை வாங்கிய இராய்பு என்ற சம்மாட்டியரை, மருத்துவமனையிலிருந்து வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து பராமரிக்கும் துசை என்ற நல்லுள்ளத் தினை “வாழ்க்கை ஒரு வட்டம்” இனங்காட்டுகின்றது. ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் சமனான எதிரான மறு

தாக்கத்தினை “சேவை” சிறுகதையானது உணர்த்து கின்றது. அல்லும் பகலும் அயர்வின்றிச் சேவை செய் கின்ற மருத்துவரின் மகன் பாதிக்கப்படுகின்றபோது, பிறிதொரு சேவை நோக்குள் மருத்துவர் காப்பாற்று வதை இறுதியுச்சத்திலே வெளிப்படுத்தி நியுட்டனின் மூன்றாம் விதியைச் சமன் செய்கிறது. வறுமை என்னும் முள் வேலிக்குள் வாழும் அப்ளைக்கு, அவள் வேலை செய்கின்ற வீட்டுக்காரர் காட்டுகின்ற பிரி வினை “முள்வேலி” சிறுகதை மைய இழையாகக் கொண்ட மைந்துள்ளது. இக்கதை உட்பட பல்வேறு கதைகளில் போதைப்பொருளின் சமூகத்தாக்கம் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. போதைக்கு ஏதிரான குரல் வெளிப்படையாக ஒங்கி ஒலிக்கும் தன்மையை மலரன்னையின் படைப்புகளில் காண முடிகிறது.

5. நிராகர

நிறைவேறா விருப்பங்களும் கலந்த வாழ் வினையே ஓவ்வொரு மனிதனும் அனுபவிக்கின்றனர். எனினும் முதன்மை வேட்கை, நிராசையாகிப் போய் விடுகின்ற தருணத்துத் துன்பியல் சொல்லில் அடங் காத அகவித்த பண் போடு அமைந் திருக்கும். முதன்மைக் கணவு நிறைவேறியவர்களும் நிறைவேறா தவர்களும் கலந்த சமூக அமைப்பிலே சின்னங்கிறு கணவுகள் நிறைவேறாமல் துவண்ட இதயங்களை இனக்கன்று கதைகளில் பதிவாக்க முயன்றுள்ளார். இந்த வகையிலே வெள்ளை மனம், பகற்கனவு, கலைந்த கரு, வெற்றிடம் ஆகிய கதைகள் குறிப்பிடத் தக்கன.

“பகற்கனவு” சிறுகதையில் வரும் நாயகன் முதற்றர வேட்கையினைப் புறந்தள்ளிச் சிற்றாசையாக மாற்றிக் கொள்கிறான். “பாமா” மீதான காதலை விடக் குடும்ப முன்னேற்றமே முதன்மையாகப்படுகிறது. எனினும் வெளிநாட்டுப் பணத்தால் தனது குடும்பம் வேறுவகையான வாழ்க்கை முறைமையினைத் தேர்ந்தெடுத்ததால் உள நெருடலுக்கு உள்ளாகிறான். நிராசைகளோடு புதிய தீர்மானம் எடுத்தவனாகப் பயணிக்கக் கதை நிறைவூறுகிறது. நடப்பியல் வலிமை யோடு கதையைக் கட்டமைத்துள்ளார். கணவனின் அப்பாவித்தனத்தால் கையில் கிடைத்த அதிக்கட்ட கதைத் தவறவிட்ட மனைவியின் ஏக்கத்தையும் பாசுத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட புனித உள்ளத்தின் செயற்பாடுகளையும் “வெள்ளை மனம்” இனக்காட்டுகிறது. போதைக்கு ஏதிரான கதையினை எழுதிச் சமூகத்திற்கு விழிப்புணர் வினை ஏற்படுத்த என்னும் ஆசிரியர் ஒருவர், போதையில் வருகின்ற இளைஞரால் மோதப்பட்டு விபத்திலே இறப்பதையும் அவரின் கதைக்கரு அவரோடு கலைந்து போவதையும் “கலைந்த கரு” சிறுகதையிலே இனக்காண்கிறோம். ஏதிர்பார்ப்புகளும் ஏமாற்றங்களும் கலந்த வாழ்வின் நிகழ்தகவினை இக்கதையிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

6. சிந்தனையில் மாறுதல்

“மாறும் நியதிகள்”, “கோபுரமாய் உயர்ந்து” எனும் இருகதைகளிலும் முற்கற்பிதங்கள் பலிக்காமல் சிந்தனையில் மாறுதல் நிகழ்வதனை இனக்காண்கிறோம். மனித சமத்துவங்குறித்த அக்கறையின்றி சாதி

பார்க்கின்ற மூத்த தலைமுறையினரையும், சிந்தனையில் மாற்றம் பெறும் இளைய தலைமுறையினரையும் “மாறும் நியதிகள்” வெளிக் கொணர்கின்றது. உள்ளுரில் சாதி பார்க்கும் பெற்றோரும், வெளிநாட்டிலே சமத்துவம் பார்க்கும் மகனும் இக்கதையிலே எழுமாற்றான கதா பாத்திரங்களாக உள்ளனர். இன்றைய நடப்பியல் தழவை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளார். இளைய மாப்பிள்ளையை சிடுமுஞ்சியாகவும், கஞ்சனாக வும் முற்கற்பித்ததோடு அணுகும் போது, நற்கணவா னாக வெளித்தெரிய சிந்தனைமாற்றம் நிகழ்வதை இறுதி யுச்சமாகக் கொண்டு “கோபுரமாய் உயர்ந்து” என்னும் சிறுகதை எழுதப்பட்டுள்ளது. சமூக யதார்த்தத்தினை இக்கதையிலும் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கொரியின் சினிமாவில் இரு சட்டகங்களுக்கு இடையேயான அற்புதமான இணைவொன்றினை பல முறை பார்த்திருக்கின்றேன். அதைப்போல மலரன்னையின் கதைகளிலும் ஒருமைத்தன்மை கலந்த இருநிகழ்வு களைத் தரிசிக் க முடிகிறது. ஏறிகளையால் காலிழுந்தவனின் மனத்தடையும், இளம்பிள்ளைவாதச் சிறுவனின் நீச்சலும்(நிமிர்வு) குருவிக்குஞ்சின் சிறையும் கணவனின் சிறையையும் (கோடைநதி) இடைக்கிடைத் தண்ணீர் அருந்தியாடியே உணவுண்ணும் மகனும், நாயும(இது பிரமையா) தற்கொலை மரணமும் தற்கொலை எண்ணமும்(தவறான முடிவுகள்) போன்ற வற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

இலக்கியத்தின் மைய நீரோட்டமான மொழியை எளிமையின் எழுநயமாக வெளிப்படுத்துவன் வாகவே மலரன்னையின் சிறுகதைகள் அமைந் துள்ளன. கதையின் களம் சார்ந்தும், பாத்திரம் சார்ந்தும் போதுமான வருணனையினை உள்ளடக்கியவாறே புனைவைநகர்த்திச் செல்கிறார்.

“பெரும் சுமையுடன் சைக்கினைச் செலுத்தி வந்த விமலா, காமாட்சி மாபியின் கடை வந்ததும் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தி கால்களை நிலத்தில் ஊன்றிக் கீழே இறங்கினாள். ஹாண்டிலில் கொஞ்சியிருந்த கனத்தியான “பாக்” கையும் கழற்றினாள். இதற்கிடையில் காமாட்சி ஒடி வந்து வாளியையும் “பாக்” கையும் அவளிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டாள். நிதானமாகச் சைக்கினை ஸ்ராண்டில் நிறுத்திய விமலா கரியரில் கட்டியிருந்த பெட்டியைக் கட்டவிழ்த்துத் தூக்கி கொண்டுகடைக்குள் நுழைந்தாள்.”

என்ற வருணனையோடு தான் “வேலி” சிறுகதை ஆரம்பிக்கின்றது. கதைகளைத் திட்டிரெனத் தொடங்காது வருணனையோடு ஆரம்பித்து வாசக்கண அமைத்தியாக அழைத்துச் செல்கிறார். சமூகபண்பாட்டுப் பதிவுகளையும் இனக்காண முடிகிறது. “ஜந்தாவது பெண் கெஞ்சினாலும் கிடையாது” முதலான முது மொழிகளையும் வெள்ளி விழுவதைப் பாத்தால் உடனே பால்மரத்தைப் பாக்க வேண்டும் போன்ற சமூக வழக்கங்களையும் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். தாய்மை தரிசித்த உலகினை படைப்பின் வழியாக எம்மையும் தரிசிக்க வைத்து உன்னத அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்துகின்ற மலரன்னையின் “அப்பாவின் தேட்டம்” என்னும் தொகுப்பானது சமூக விசாரணைகளை நிகழ்த்தி சிந்தனையைத் தூண்டும் வல்லமையோடு திகழ்கின்றது எனக்கூறி நிறைவு செய்கிறேன். •

தெளிந்த வெண்மை நோக்குள்ள அறம்சார் படைப்பாக்க வெளிப்பாடாக மலரன்னையின் “மலைச்சாரலின் நூவல்”

■ இ. இராஜேஸ்கண்ணன்

மலைச்சாரலின்
நூவல்

இன்று எம்மோடு வாழ்ந்துவரும் வயதால் முத்த பெண் படைப்பாளிகளில் “மலரன்னை” புனை கதையாக்கத் துறையில் தொடர்ந்து இயங்கி வருபவர். கடந்தேகிய காலம் தந்துபோன காயங்கள், குமைகள் யாவற்றினுள்ளும் சளைக்காது இயக்கநிலையில் இருத்தல் என்பது அவரின் ஆண்மாவின் உயிர்ப்பையும் உறுதியையும் பிரதிபலிக்கின்றது. அவரது வயதுக்கு, அவர்கள்ட அனுபவங்கள் மிகுந்த திரட்சி பெற்றவையாக இருக்கும். அந்த அனுபவத் திரட்சியின் வழியாக வாழ்வுக்கான அறத்தை உரத்துக்கூறும் அதிகாரம் அவருக்கு உள்ளது. வாழ்வின் நெறி எது? நெறியின்மை எது? என்பதை புரியவைக்கும் பக்குவம் அவரது அனுபவத்தால் சாத்தியமாகின்றது. அந்த நோக்கில் மலரன்னையின் படைப்புகள் விதந் துரைக்கத் தக்கவை. சிறுகதை, நாவல் ஆகிய படைப்பாக்கத் துறையில் நீண்டகாலம் ஈடுபட்டு, தனது தெளிந்த வெண்மை நோக்குள்ள அறம்சார் படைப்பாக்க வெளிப்பாட்டினால், தெளிந்த நீரோடைபோன்ற துலக்கமான புனைகதைகளைத் தந்தவர். வேர் பதிக்கும் விழுதுகள், கீறல், அனலிடைப் புழு அப்பாவின் தேட்டம், உயிர் சமந்த கூடு, அசை ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மறையாத துரியன்(2010), மெளன்த்தின் சிறுகுகள்(2017), மலைச்சாரலின் தூவல்(2018) ஆகிய நாவல்களையும் தந்தவர். அவரது நாவல்களில் “மலைச்சாரலின் தூவல்” எனும் நாவல் குறித்து இந்தக் கட்டுரை பேச விளைகின்றது.

தமிழில் நாவல் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு நீண்ட வரலாறு உள்ளது. அவ்வப்போது காலம் தீர்மானித்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு மாற்றங்களின் பிரதிபலிப்பாக புனைவாக்க போக்கு களில் நிகழ்ந்துவந்த மாற்றங்கள், நாவல் எனும் புனைகதை இலக்கியத்தின் வடிவம், பொருள், நோக்கு என்ப வற்றில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வளர்ச்சியில் இன முரண்பாட்டின் விளைவான உண்ணாட்டுப் போரும் அதன் விளைவான புலப்பெயர்வு களும் நாவலிலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை, இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து உலகின் பல்வேறு தேசங்களிலும் குடியேறிய தமிழர்களின் மத்தியிலிருந்து

படைப்பாளிகளின் அனுபவ வெளிகளில் மையங் கொள்ள வைத்தது. இதனால் முன்னர் நிலவிய இலக்கிய இயக்கங்களின் எழுச்சிக் காலத்தில் பெருவீச்சோடு வெளிவந்த நாவல்களின் பேசுபொருளில், போர்க்கால அனுபவங்களும், அதன் தொடர்ச்சியான புலம்பெயர் அனுபவங்களும் பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. அவை நாவல் இலக்கியத்தில் புதிய செல்நெறிகளை இனக்காணச் செய்தன.

இந்நிலையில் உண்ணாட்டில் நாவல் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி புதிய பரிமாணங்களோடு அமைய வேண்டும் எனும் ஒர் ஓப்பியல் முடிவு மேற்கொள்பத் தொடங்கியது. இது ஈழத்து இலக்கிய படைப்பாக்க வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாக புலம்பெயர் படைப்புக்களை பார்க்கும் போக்கினால் உருவானது. இந்தப் பார்வை சரியானதா? தவறானதா? எனும் விவாதத்துக்கு அப்பால், உண்ணாட்டில் வெளிவரும் புனைவுகளை புலம்பெயர் தழுவில் வெளியாகும் புனைவுகளுடன் ஓப்பிட்டுப் பார்த்து “தரநிரணயம்” செய்யும் போக்கொன்றை இது உருவாக்கியது. இது உண்ணாட்டில் வெளிவரும் நாவல் இலக்கியம் பற்றிய மதிப்பீடுகளில் புதிய ஓப்பியல் நோக்கொன்றை தவிர்க்க முடியாதவாறு கொண்டு வர்த்து சேர்த்தது. புனைவுகள் தரும் உலகளாவிய அனுபவங்களும் உள்ளுர் அனுபவங்களும் ஒரு தராசின் இரு தட்டுக்களில் வைத்து சீர்தூக்கி பார்க்கப்படும் ஒரு நோக்கு உருவானது. இதனால் உண்ணாட்டில் நாவலின் பேசுபொருளாய் வெளிவர வேண்டிய விடயங்களில்கூட ஒரு செயற்கைத் தன்மை உருவானது. இந்த செயற்கைத் தன்மை வலிந்து போலச் செய்யும் முயற்சிகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. மறு புறத்தில் உண்ணாட்டு வாழ்வுலத்து அனுபவங்களை தரும் நாவல்கள் வெறும் சம்பவங்களின் புனைவுகளாக முடிந்துபோகும் நிலையில், ஓப்பியல் நோக்கில் அவை புலம்பெயர் தேசங்களிலிருந்து வெளிவரும் நாவல் களின் வீச்சிலிருந்து எவ்வளவோ தூரத்தில் பின்தங்கி விடுகின்றன. நாவல் இலக்கியத்தில் இந்த இடைவெளி இட்டு நிரப்பப்படுவதற்கு படைப்பாளிகளின் முயற்சிகள் மிக அவசியமானது. இதற்கான வழியை விமர்சகர்கள் செப்பனிடவேண்டிய தேவையுள்ளது. சிறுகதை, கவிதை ஆகிய படைப்பாக்க முயற்சிகளோடு ஓப்பிடுகையில்

ஜீவந்தி

அன்மைக்காலத்தில் வெளிவரும் நாவல்களில் இது அதிருப்தியையே தருகின்றது. ஆயினும், இந்தக் காரணத்தைச் சொல்லி அன்மைக்காலத்தில் வெளி வந்த நாவல்கள் முழுவதையும் நிராகரிக்கவும் முடியாது.

நாவலாக்கத்தின் பின்னேயுள்ள கள் ஆய்வு அனுபவங்களிலான தேக்கநிலை, நாவலுக்கான கதைகளின் மையத்திலிருந்து விரியவேண்டிய சமூக அரசியல் பின்புலங்களை கலைப் பெறுமானத்துடன் புதிலாக்குவதிலான தேர்ச்சியிலான தொய்வு, வாழ்வி யல் முரண்களை நேர்கோட்டுப் பாங்கில் பார்த்துப் பழகிப்போன பார்வையிலான மாற்றத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்வதிலான தயக்கம், நாவலில் விரிவாக்கம் பெறவேண்டிய தனினிலை, முன்னிலை, முன்றாம் நிலை பார்வைகளை ஒரே தளத்தில் கொணர்ந்து சேர்ப்பதற்கான தர்க்கநிலைத் தேக்கம் முதலான காரணிகளை திறந்த மனதோடு விவாதிக்கத் தயாராகும் நிலை உருவாகவேண்டும். அன்மைக்காலமாக இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் வெளிவரும் நாவலாக்க முயற்சிகளில் இது உணரப்படவில்லை. கதை சொல்வதால் மாத்திரமே திருப்தியடையும் பல முகிழ்நிலை நாவல் படைப்பாளிகள் பலரும் வயதினால் மூத்த படைப்பாளிகள் சிலரும் இவற்றைக் கருத்திலெடுப்பது பயனுடையதாகும். இவர்கள் முதலில் கடந்துபோன நாவலிலக்கிய செல்நெறி தொடர்பில் ஆய்ந்த கரிசனை கொள்ளவேண்டும்.

நீண்டகாலம் புனைகதைகளை படைத்து வரும் படைப்பாளியான மலரன்னையின் நாவல்கள் இலட்சியவாத போக்கில் அமைவன். இலக்கியம் ஒன்றுக்கான இலட்சியத்தை வகுத்துச் சொல்பவை. அந்த இலட்சியத்தோடு கூடிய நேர்மனப்பாங்குகளை வெளிப்படுத்துபவை. சமூகத்தின் அநீதிகளுக்கு எதிரானவை. மனித வாழ்வின் பெறுமானங்களை வலியுறுத்துபவை. சமூக அக்கறையுடன் வாழும் மனிதர் களின் உன்னதங்களைப் பேசுபவை. வாழ்க்கைச் சூழலில் எதிர்வரும் தடைக்காரணிகளை தகர்த்தெறிந்து உயர்வெய்தும் மனிதர்களின் சிறப்பு களை விதந்துரைப்பவை. அத்தகைய பண்புகளைக் கொண்டதாகவே “மலைச்சாரலின் தூவல்” எனும் அவரதுநாவல் விளங்குகின்றது.

மலையகத்தைக் கதைக்களமாக கொண்ட இந்த நாவல், மலையகத்தில் தோட்டக்கூலியாக வாழ்ந்த குடும்பம் ஒன்றை முன்னிறுத்தி, அந்தக் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்தேறிய ஒரு மாற்றத்தை அடிமைப் பட்டுப்போயிருக்கும் அந்தச் சமூகத்தின் விடுதலைக் கான ஒரு பொது வழியாக முன்வைக்க முன்னந் துள்ளது. நாளாந்த உழைப்பை மதுவைக் குடித்தே அழிக்கும் குடும்பத் தலைவன், கொழுந்து பறித்து உழைக்கும் சொற்பாளன கூலியில் பிள்ளைகளுக்கு உணவளிக்கவே கஸ்டப்படும் குடும்பத் தலைவி, ஐந்தாம் வகுப்போடு கல்வியை நிறுத்திக்கொண்டு தேயிலை தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்து குடும்பத் துக்கும் தன் தங்கையின் படிப்புக்கும் தியாகங்களைச் செய்யும் அண்ணன், தாயைப் போல கொழுந்துபறித்து கூலியாகிவிடக்கூடாது என்று இலட்சியத்தோடு படித்து முன்னேறும் தங்கை ஆகிய பிரதான பாத்திரங்களைச்

கூற்றி பின்னப்பட்ட கதையை வளர்த்துச் செல்வதன் வழியாக, அடிமைப் பட்டு லயன் களில் வாழும் இலங்கையின் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு மேம்பாட்டைய அவர்களின் பிள்ளைகள் செய்யப்போகும் தொழில்கள் மாறவேண்டும் என்பதை இலட்சிய வழியாக காட்டுகின்றது. அந்த மாற்றத்தை அவாவி நிற்கின்ற நெகிழ்வான் சில பாத்திரங்களும், அந்த மாற்றத்தை அவசியமற்றது என்று கருதும் சில அதிகாரம் மிக்க பாத்திரங்களும் அவ்வப்போது வந்து போகின்றன. ஒரு நாவலுக்கான பாத்திரங்கள் என்பதை விட, ஒரு சிறுகதையில் வரும் ஒருமைத் தன்மையோடு இயங்கும் பாத்திரங்கள் போல நாவல் முழுவதும் அவை இயங்குவதால், ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்துவிடும் நாவலாக அமைந்துள்ளது.

மலரன்னையின் “மலைச்சாரலின் தூவல்” சொல்லும் கதை பின்வரும் விடயங்களை உணர்த்துவ தாக அமைந்துள்ளது:

- மலையகத் தோட்டங்களில் கூலியாக வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களில் நிலவும் கொடிய வறுமையும் அவர்களின் நாளாந்தவாழ்வைகழிப்பதற்கான போராட்டமும்
- தங்கள் வாழ்விலும் எதிர்கால முன்னேற்றங்களிலும் அவர்களுக்கு இருந்துவரும் நம்பிக்கையீனம்
- மலையகத்து மக்களின் லயன்களிலான வசதி யற்ற வாழ்வும், வறுமையிலும் செம்மையாய் அவர்களிடம் நிலவும் சுயநலமற்ற கொண்டும் கொடுத்தும் வாழும் கூட்டுவாழ்வும்
- தாங்கள் சுரண்டப்படுவதை அறியாது, அதி காரம் மிக்கவர்களின் சலுகைகளை பெரிதாக கருதும் முன்னைய சந்ததியினரின் வாழாக கிடக்கும்மன்னிலை
- அடுத்த சந்ததியை அடிமை நிலையிலிருந்து மீளவைக்கும் சமூக மாற்றத்துக்கான பிரதான ஆயுதமாக அமைவது கல்வியே
- தொழிலாளர்கள் தங்கள் தொழில்சார்ந்த உற்பத்தி உறவுமுறையிலிருந்து விடுபட்டு மாற்றுத்தொழில்களை பெற்றுக்கொள்வது சமூக மாற்றத்துக்கு வழியாக அமையும்
- குடும்பம் ஒன்றில் அடிப்படையான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு, குடும்பம் விருத்திபெறுவதில் பெண் பிள்ளைகளின் கல்வி முக்கியபங்காற்றும்
- வெளியிடத்து வாழ்வுதாரும் புதிய அனுபவங்கள் தொழிலாளர்களை மாற்றங்களை உள்வாங்குபவர்களாக ஆக்கும்
- நலிந்தவர்களை பரிவோடு நோக்கி அவர்களுக்கான முன்னேற்றத் துக்கு உழைக்கும் முற்போக்கான ஆளுமைகள் மாற்றத்துக்கான விசைகளாக தொழிற்படுகின்றனர்

மேற்படி விடயங்களை கதாபாத்திரங்களைச் சித்திரிப்பதன் வழியாகவும் கதைக்களத்தை விபரிப்பதன் வாயிலாகவும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலமாக வும் மிக எளிமையாக விபரிக்கின்றார். சிக்கலற்ற, மிக எளிமையான கதைப் பின்னல் ஒன்றின் துணையுடன் தனது நோக்கங்களை நாவலாசிரியர் எய்திவிடுகிறார். ரெங்கம்மாவும் முனியாண்டியும் அடிமைச் சேவகம்

செய்து பழகிப்போனவர்கள். வாழாக்கிடப்பவர்கள். முனியாண்டி உழைப்பதே குடிப்பதற்காக என்று வாழ்வன். சரஸ்வதி, பழனி, தங்கராக ஆகியோர் மாற்றத்தை அவாவி நிற்கும் அடுத்த தலைமுறை. அடுத்த தலைமுறையிலும் மாற்றமின்றிக் கிடந்துழலும் பொன் னரசி. நலிந்தவர்க்கு ஊக்கமளித் து முன்னேற்றத்துக்கு உதவும் சாந்தி ரீச்சர், செபாமாலை ஆசிரியர், மேரி போன்றவர்கள். அதிகாரத்தின் வடிவ மான ரீமேக்கர் குடும்பம். இவர்களின் எண்ணங்கள், தொடர்புகள், இயல்புகள், நடத்தைகள், இலட்சியங்கள் பின்னபட்டதே மலரன்னையின் இந்த நாவல். மலையகத்தின் தோட்டப் பகுதியும் லயன்களும் பிரதான கதைச் சூழலாகின்றது. தோட்டங்களுக்கு வெளியேயாழ்ப்பாணம், மலையகத்தின் நகரப்புதுதிகள் என்பனவும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கதைச்சூழல் களாக வருகின்றன. கதைக்களம், பாத்திரங்கள், கதைப் பின்னல் என்பவற்றின் துணையுடன் நாவலாசிரியர் தான் சொல்ல நினைக்கும் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லிவிடுகிறார்.

மலையக தோட்டங்களில் சூலிகளாக வேலை செய்யும் மக்கள் எவ்வாறு அவர்களது உழைப்பிலிருந்து அந்நியமாகக்கப்படுகின்றனர் என்பதை “இன்னைக்கு கிளாக்கர் ஜயா வூட்டுக்குத் தான் வேலைக்குப் போட்டாங்க. ரெண்டு யார் றப்பர் வெறுகு கொத்தி எல்லாம் வெறுகு காம்பராவுக்குள் அடுக்கி வச்சிட்டுத் தான் வந்தேனாக்கும். இங்கை என்னடான்னா அடுப்பு பத்த வெறுகில்லாம் நீ பச்சை வெறுளை வச்சி ஊதிக் கிட்டிருக்க” என்ற உரையாடல் மூலமாக உணர்த்து கின்றார். விறகு வெட்டுபவனுக்கு இயற்கை தரும் விறகு சொந்தமாவதில்லை என் பது சமத் துவமில்லா வாழ்வின் ஓர் அடையாளமாக காட்டப்படுகின்றது. அத்துடன் ரீமேக்கர் வீட்டுக்கு வேலைக்காரர் பிள்ளையாக செல்லும் சரஸ்வதி அங்கு தாழ்வாக கணிக்கப்படுவதை உணர்கிறார். அதனை “ஏன் நம்ம வீட்டிலை

ஊத்திற தேத்தண்ணி மட்டும் வாசம் ஏதும் இல்லாம்... கசக்கிது... ஆயாட்டி இதைப்பத்தி கேக்கணும்” என்று அவள் மனதில் நினைப்பதாகவும் “பகற்பொழுதில் எல்லோரும் பீங்கான் கோப்பைகளில் மேசையில் அமர்ந்துதான் சாப்பிடுவார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டின் அவனுக்கு மட்டும் நிலத்தில் வாழையிலை போட்டுத்தான் சாப்பாடு கொடுப்பார்கள்” என்று ஆசிரியர் கூற்றாக வரும் விவரிப்பாகவும் அமைத்து, மலையகத்துத் தோட்டங்களில் அதிகாரம் மிக்கவர் களால் நலிந்தவர்கள் மேலாண்மை செய்யப்படுவதும் பாரபட்சப்படுத்தப்படுவதும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

மலையகத்து தொழிலாளர் குடும்பங்களில் தலைமுறைகளுக்கிடையே நிகழும் சிந்தனைப் போக்கிலான மாற்றத்தை மலரன்னை எனிமையான உரையாடல்வழி விளக்குகின்றார். “நெசமாத்தான் சொல் லுறன் டா தம் பி. நமக கெதுக்கு வீண் விதண்டாவாதமெல்லாம். நாம வாழ்ந்த மாதிரியே வாழ்ந் திட்டுப் போயிடலாம். இது எதுக்கு புதுப்பழக்கம்னுதான் கேக்கிறனாக்கும்” என்று வாழும் வாழ்வை மாறுதலின்றி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் முன்னைய சந்ததியின் மனப்போக்கை காட்டுகின்றார். பரம்பரைத் தொழிலை விட மறுக்கும் அந்த சந்ததியின் எண்ணப்போக்கை எதிர்த்து “அக்கா! சரகப்புள்ள சொல்லிறது நியாயம் தாங்க்கா. நம்ம எல்லாருமே மழையிலையும் வெயிலையும் கிடந்து கஷ்டப்படுறமே தவிர நம்ம கஷ்டத்துக்கு ஏத்த சம்பளம் கிடைக்கிறதில்ல. அவளாவது படிச்சு உத்தியோகம் பார்த்து சுகமா இருக்கட்டுமேன்னுட்டுத்தான் அவளை நான் படிக்க வைக்கிறனாக்கும்” என்று அடுத்த தலைமுறைப் பிள்ளைகளின் மனப்போக்கை காட்டுகிறார். மாற்றத்துக்கான விதைகள் இளஞ்சந்ததியின் உள்ளத்து நாற்று மேடையில் விதைக்கப்படுவது நலிந்த சமூகத்தின் விடுதலைக்கான வழியாக முன்வைக்கப்படுகிறது. நம்பிக்கையற்றிருக்கும் முன்னைய சந்ததியி

விருந்து நம்பிக்கையோடு நிமிரத்துடிக்கும் புதிய தலைமுறையின் புரட்சிகரமான எண்ணை வெளிப் படுத்தப்படுகின்றது.

அடிமைச் சேவகம் செய்யும் மக்களின் வாழ்வில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி அவர்களை உய்விக்க கல்வியினால் மாத்திரமே முடியும் என்பதை மலரன்னை வலியுறுத்துகின்றார். கல்வி என்பது துயருறும் குடும்பங்களில் பெண்பிள்ளைகளுக்கு வாய்க்கும் போது, அந்தக் குடும்பங்களில் வேகமான மேலமுகைக்கு அது வழிவகுக்கின்றது என்பதை நாவல் முதன்மைகொடுத்துப் பேசுகின்றது. “பொட்டை புள்ளைக்கு அஞ்சாவது படிச்சது போதாதா. என்னத்தைப் படிச்சாலும் நாம் என்ன அவுங்க மாதிரி பெரிய வேலைக்கா போப்போறும்? இன்னும் ரெண்டு வருசம் போனா தோட்டத்துல் பேர் பதிஞ்சிடலாம். கொழுந்துக் கூடை தூக்கிறதுக்கு பெரிய படிப் பெல்லாம் தேவையில்ல” என்று பேசும் தாயை எதிர்த்து, “ஆத்தா! நா ஒன்று சொல்லுறன் கேட்டுக்கோ. இந்த சரசு டவுண் பள்ளிக்கொடுத்துக்கு போவா. பெரிய படிப்பெல்லாம் படிப்பா. அததோடு மட்டுமில்ல. பெரிய உத்தியோகம் வேறு பாப்பா. நீ இருந்து பாரு. ஒங்களுக்கெல்லாம் வாழ்க்கையில் நாம் முன்னேறவேணும். நாயனும் சுகமான, சொகுசான வாழ்க்கையை அனுபவிக்கணும்னை என்ன மே வராதா. எப்ப பார்த்தாலும் கை கட்டி வாய் பொத்தி நின்று அவங்களுக்கு சேவகம் செய்ய வேணு மென்பதே பொழைப்பாப் போக்கு” என்று சரசுவின் வாயால் பேசும் மலரன்னை சமூக மாற்றத்தில் கல்வியின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்துகின்றார்.

இன்றுவரை அரசியல் வாதிகளின் தலை யீட்டினால்கூட தீர்த்துவைக்கப்படாத மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பளப்பிரச்சினை பற்றி நாவலில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

முதலாளிமார்களின் இந்த பெரிய சுரண்டலை “அட்டை நம்மளிலை ரெத்தத்தைக் குடிக்குது. மொதலாளிங் களும் நாம் ரெத்தத்தைத் தானே குடிக்கப் பாக்கிறாங்க. இதுக்கும் அதுக்கும் என்ன வித்தியாச மனுதான் எனக்கு விளங்க மாட்டேங்குது நம்ம நாள் பூரா வேலை செய்யிறும். சம்பளம் கம்மியாத்தான் தாறாங்க” என்று பேசுகின்றார். இதனை மலையகத்து மனிதர்களான பாத்திரங்கள் பேசும்போது புரட்சிகர மான கருத்தாகவே வெளிப்படுகின்றது. நாவல் முழுவதும் வரும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் அடிமைத் தனத்துக்கும் புரட்சிக்கும் இடையிலான விவாதங்கள் பரந்து கிடக்கின்றன.

நாவலின் பொருள் சார்ந்த வகையில் அதன் பெறுமானம் முதன்மையானதுதான். எனினும் நாவலில் ஆங்காங்கே வரும் ஆசிரியரின் தலையீடு தவிர்க்கப் படக்கூடியதே. உரையாடலின் செம்மை என்பது பாத்திரங்களின் வயது நிலையையும் மீறி, சில சமயங்களில் முதிர்ச்சித்தன்மை கூடிய வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துவிட்டன. மலையகத்துப் பேச்சு வழக்கில் அமைந்த உரையாடல்களும், மலையகத்துக்கே உரியதான மொழிப் பிரயோகங்களும் மலையக சமூகத்துடன் மலரன்னைக்கான பரிசுச் சயத்தை காட்டுவதாயினும், ஆங்காங்கே வெளிப்படையான பிசிறல்களும் உள்ளன. நாவலில் கூறப்படும் கதையின் எளிமைப் பண்பு நாவலின் வடிவத்திலும் வார்க்கப்பட்ட ஒர் எளிமைத் தன்மையை தந்துள்ளது. அது எளிமையான கதைப்பின்னை விரும்பி இரசிக்கும் வாசகர்களுக்கு உவ்பன்தாக அமையும். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் தழலும், தனித்த பண்பாட்டு அடையாளமும், மலையக மக்களில் உரிமை சம்பந்தப்பட்ட அரசியலும் நடத்திச் செல்லப்படும் கதையுடன் மேலும் விகிசப்பு பெறுமாயின் இந்த நாவலின் கனதி மேலும் அதிகரித்திருக்கும்.

1.

புன்னைகை நிறைந்த வதனம்
பூப்போல் திகழும் உள்ளம்
இளமை முதிர்ந்த போதும்
இளைக்காமல் முயற்சிக்கும் வேகம்
சிறப்பான சிறுகதைப் படைப்புகளால் - மாந்தர்
சிந்திக்க வைக்கும் சிந்தனைகள்
அவரின் வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள்
எமது வாழ்க்கையின் பொக்கிசங்கள்

தேசமெங்கும்
தேடி அலையாத மொழிகளே
தாய்மொழியான தமிழ் மொழியை
தாலாட்டும் தாயிலவரே
பெற்றமகள் படைப்பதனை
பேணிப் பாரிற்குணர்த்தியவரே
தாயன்னை மலரன்னை
தாங்கி நிற்பார் தமிழன்னை.

2.

தமிழ் காக்கும் அன்னை நீர்
தாயுலகப் பெண்ணும் நீர்
மரியாதை என்றென்றும் - உங்கள்
மயக்க வைக்கும் சிறுகதையில்

வயது என்பது வாழ்க்கையில்லை - என்று
வாழ்ந்து பார்த்தால் தோல்வியில்லை
ஞானமும் உறுதியும் இருந்து விட்டால்
ஞாலம் முழுவதும் உங்கள் பெயர் ஒலிக்கும்

அடிமேல் அடிஅடித்தால் அம்மியும் நநகரும்
அதுதான் உந்தன் வாழ்க்கையிக் அர்த்தம்
தமிழன்னை மலரன்னை - நல்ல
தாயகத்தின் பேரன்னை.

- ரெ. மலரிசை

மலரன்னையின் சிறுகதைகள்:

“கீறல்” தொகுதியை முன்வைத்து

■ தருமராசா அஜந்தகுமார்

தமிழ்ச்சிறுகதை இன்று இன்னும் நவீனப் படிக்குக்கிறது. சொல்லும் முறையும், மொழியும் இறுக்கமாகி, புதுமையாகிப் படிப்பவர்களுக்கு பரவ சத்தையும் அச்சத்தையும் தரத்தொடங்கியிருக்கிறது. சிலருக்கு அது தீண்டாமை வடிவமாகவும் மாறத் தொடங்கிவிட்டது. அங்கு உணர்வுகள், உணர்ச்சிகளைவிட அறிவின் தொழிற்பாடு அதிகமாகும் போது ஒருவிலகல் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் சிறுகதைகள் பக்கம் நிரப்புவதையே பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு கதைகளைச் சிறுகதைகள் என்று வெளிவிட்டுவருகின்றன. ஆயினும் சில பத்திரிகைகளில் பிரக்ஞை காணப்படுவதை மறுப்பதற்கில்லை.

நம்மிடம் மரபார்ந்த சிறுகதைகளை அதே மனத்துடனும் நிறுத்துடனும் வடிவதேநர்த்தியுடனும் சொல்பவர்கள் குறையத்தொடங்கிவிட்டார்கள். அங்கீராம் பெறவேண்டிப் புது எழுத்துமுறைகளுக்கு பரிச்சயம் கொள்ளாதெனத் தவர்களும் நின்ற வெள்வத்தை வந்த வெள்ளம் கொண்டு போன நிலைக்கு ஆளாகிநிர்க்கத்தியாகிவிட்டார்கள்.

வாழும் தழல் எம்மை எத்தனையோ கதைகளை, அனுபவங்களைத் தந்துகொண்டே நகர்கின்றது. அதனைக் கலையாக்கும் ஆர்வமும், நேரமும், பிரக்ஞையும் முக்கியமானது. இதனை எழுத வில்லையெனில் துயரத்தின் அமுதத்தில் புதைந்து விடுவோம் என நினைப்பவர்கள் அனுபவங்களின் மூழ்கடிப்பை கலையாக்கிக் கொண்டு மேலெழு கின்றார்கள். அவை வைரக்கற்களா வெறும் கற்களா என்பதைக் காலம் தீர்மானிக்கின்றது.

அதிகமாக எழுதுபவர்களைப் பற்றிய விமர்சன மும், வாழ்நாள் முழுவதும் விரல்விட்டு என்னைக் கூடிய சிறுகதைகளைப் படைத்தவர் என்ற மதிப்பளிப்பும் சிலரிடம் காலங்காலமாகக் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் என்னிக்கையின் உயர்வு தாழ்வு பற்றிய மதிப்பீடு தேவையற்றது. ஆயிரம் இடம்புரி நடுவே ஒரு வலம்புரி பிரகாசித்தாலே போதுமானதுதானே? வலம்புரியை மட்டும் ஆக்கிவிடுதல் என்ன சாதாரண காரியமா? எழுத்தென்பது பயிற்சியென்னும் தியானக் கலையில் இருந்தே மேற்களம்புகின்றது. மரங்களுக்கு இடையிலே இடைவெளிகாணப்படும். செடிகள்தான் இடைவெளியற்று குழந்து வளரும் என்கின்றார்கள்.

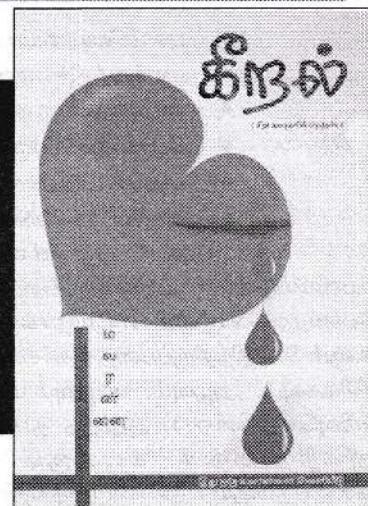
வெவ்வேறு மரங்களால் உருவாகும் காடுதானே உயிர்ப்பாகிறது. எழுதும் எழுத்துகள் எல்லாமே உயர்ந்தவையாகவிடும் “அருள் எழுத்துகள்” எங்கே இருக்கின்றன?

எமது மண்ணில் வேர்கொண்டு, இந்த மண்ணினை நோக்கித் தாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கனி களைத் தந்துகொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகளைக் கொரவும் செய்யவேண்டியது காலக்கடமையாகும். அந்தவகையில்தான் மலரன்னை என்ற பெயரில் பதினொரு படைப்பு நூல்களைத் தந்திருக்கும் திருமதி அற்புதானி காசிலிங்கம் அவர்கள் முக்கியமானவர். புனைகதைத்துறையில் தொடர்ச்சியான நூலாக்கங்களால் கவனிப்பைப் பெற்றவர். ஒரு அன்னையாக இந்த சமூகத்தின் துயரங்களை நெஞ்சிலே கூந்து அந்தக் கருக்களை கண்ணீருடன் படைப்புகளாக ஆக்கி வருபவர். இவரது சிறுகதைத்தொகுதிகளாக வேர்பதிக்கும் விழுதுகள், கீறல், அனலிடைப் புழு, அப்பாவின் தேட்டப், உயிர்கூந்தக்கூடு, அசை ஆகியன வெளி வந்தன. 1990 களின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரை இரு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கின்றார். இவரது சிறுகதைத்துறைப் பங்களிப்புக்கான பதச்சோறாக மார்க்கி 2016 இல், “கீறல்” என்ற தொகுதி வெளிவந்தது.

கீறல் என்ற சிறுகதைத்தொகுதியில் 23 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நாலுக்கான அணிந்துரையினை மூத்த எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார். இத்தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகள் ஒருவருடத்தில் எழுதப்பட்டவை என்பது நோக்குதற்குரியது.

இவரது இச்சிறுகதைகள் போர்வாழ்வு, போரின் பின்னான வாழ்வு, புலம்பெயர்வு, பண்பாட்டு நெருக்கடி, உறவுகளின் போலித்தனம், ஆண் பெண் உறவுகள், நம்பிக்கை, போதை வாழ்வு பெண்களின் அடிமை வாழ்க்கை, முதலான தழுமைவுகளில் கருக்கொண்டுள்ளன. எமது சமூகத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் நாம் அறிந்துகொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளை மனதைத் தொடும் வகையில் படைப்பாகத் தந்துள்ளார். மிக எளிமையான மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள சிறுகதைகள்,

- ஆண் பெண் உறவு
- முதியவர்களின் வாழ்வு
- போரின் பின்னரான வாழ்வு

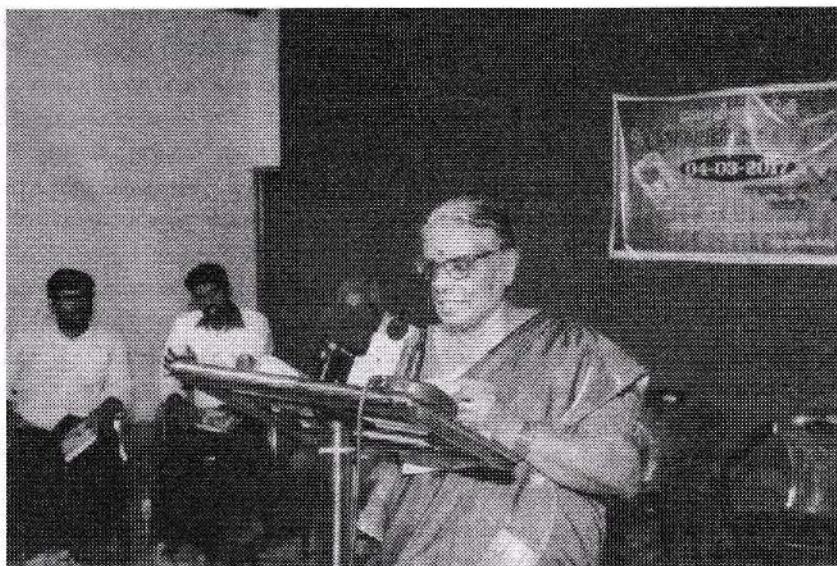

- புலம்பெயர்வும் பண்பாடும்
- மாற்றுத்திறனாளிகள்
- நம்பிக்கை
- போதைப்பொருள்பாவனை
- பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு
- சாதிப்பிரச்சினை

என பல பொருள்களை ஜிடாகப் பயணப்படுகின்றன. இச்சிறுக்கதைகளின் மையச்சரடாக பெண்கள் வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் வலி களும் பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம். அதற்குள்ளால் சிரிக்கவும், அழுவும், வாழுவும் பழக்கப்பட்டிருப்பதைப் பதிவுசெய்கின்றார். ஆழ்ந்த துயரங்களை மட்டுமல்ல அவற் றினைக் கடக் கும் நம் பிக் கையின் வல்லபத்தையும் இணைத்தே பதிவுசெய்கின்றார்.

ஆண் - யான் உறவு

ஆண் - பெண் உறவுநிலைசார்ந்த சிந்தனைகளின் தழுமைவில் விடியலின் சாயல், கீறல், அவள்,

மாறியது நெஞ்சம், பேசும் ஊமைகள், வாசல் இல்லாத வேலி, சத்திய முடிச்சு அவிழ்ந்தது ஆகிய சிறுக்கதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. கணவனின் குடிபோதை குடும்ப வாழ்வில் ஏற்படுத்திய பிரிவு, சொல்லாத காதலுடன் திருமணம் செய்யாமல் காத்திருந்தவனை கண்டபோது திருமணமான ஆணிற்கு ஏற்படும் கீறல், மறுமணம் செய்த பெண்ணொருத்தி கணவனின் அன்பைப்பெற ஏங்கும் ஏக்கம், ஆண்களின் அடிமைப்படுத்தும் சிந்தனைக்கு நடுவே அகப்படும் பெண்ணின் வாழ்வு, சாதி தடையாக அமையும் தழுல் என்று பலவிதக்களங்களை இக் கதைகள் விரித்துள்ளன. இவற்றுள் பெண்ணின் குரல்களை அடங்கிய குரவிலே பதிவு செய்கின்றார். ஆயினும் வாசகர்களிடம் மறைமுகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உத்தியாகவும் விரித்துப் பார்க்கமுடியும். கற்பனைச் சஞ்சாரத்தில் தன் சிறுக்கதை களை உலாவவிடாமல் யதார்த்தத்தின் வேறில் இருந்து இக் கதைகள் எழுகின்றன என்பதே இன்னும் முக்கியமானது.

“என்ன நிலை வந்தாலும் நான் வளைந்து கொடுத்து என் குடும்பத்தைக் குலையவிடாமல் சீரான பாதையில்

இட்டுச்செல்வேன்.” (வாசல் இல்லாத வேலி)

“என்னைப் போல் எனது மகள் ஊமையாக வழுமாட்டாள். நியாயத்தைத் தட்டிக்கேட்டும் வழு அவளிடம் நிறைய இருக்கிறது. எனவே அவளது வாழ்க்கை சீராக அமைந்துவிடும்.” (பேசும் ஊமைகள்)

முதியவர்களின் வாழ்வு

முதுமையானவர் கள் சமூகத் தலைவர் எதிர் நோக்கும் வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் வலி களும் பொதிந்திருப்பதைக் காணலாம். அதற்குள்ளால் சிரிக்கவும், அழுவும், வாழுவும் பழக்கப்பட்டிருப்பதைப் பதிவுசெய்கின்றார். ஆழ்ந்த துயரங்களை மட்டுமல்ல அவற் றினைக் கடக் கும் நம் பிக் கையின் வல்லபத்தையும் இணைத்தே பதிவுசெய்கின்றார்.

கணவனும் மனைவியும் வேலைக்குச் செல்லும் வீட்டில் இருக்கின்ற முதியவர்களின் முக்கியத்துவத்தை “பட்டால்தான் தெரியும்” என்ற சிறுக்கதையில் கொண்டு வருகின்றார்.

“என்ன இருந்தாலும் மனிசன் இருந்தது எங்களுக்கு ஒரு ஆறுதல்தான் நான் அதை உணரவில்லை”

முதியவர்கள் சிலர் உறவுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் தருணத்தையும் திருமணம் செய்யாமல் காத்திருந்தவனை கண்டபோது திருமணமான ஆணிற்கு ஏற்படும் கீறல், மறுமணம் செய்த பெண்ணொருத்தி கணவனின் அன்பைப்பெற ஏங்கும் ஏக்கம், ஆண்களின் அடிமைப்படுத்தும் சிந்தனைக்கு நடுவே அகப்படும் பெண்ணின் வாழ்வு, சாதி தடையாக அமையும் தழுல் என்று பலவிதக்களங்களை இக் கதைகள் விரித்துள்ளன. இவற்றுள் பெண்ணின் குரல்களை அடங்கிய குரவிலே பதிவு செய்கின்றார். ஆயினும் வாசகர்களிடம் மறைமுகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உத்தியாகவும் விரித்துப் பார்க்கமுடியும். கற்பனைச் சஞ்சாரத்தில் தன் சிறுக்கதை களை உலாவவிடாமல் யதார்த்தத்தின் வேறில் இருந்து இக் கதைகள் எழுகின்றன என்பதே இன்னும் முக்கியமானது.

“படுக்கையில் இருந்து விவர்க்கைக் கேட்டுக்கொண்டிந்த மாயியாருக்கு மனதில் நெருடல். நான் சாந்தியை வார்த்தைகளால் எந்தளவுக்கு வகைத்திருக்கிறேன். அவளோ என்னைப் பார்க்கிறதுக்காக தன்றை வேலையை விட்டிடாள். அவளது திதயத்தில் துளிர்த்த நெருடல் ஒரு புறம் வேதனையை ஏற்படுத்தினாலும் மறுபுறம் திதமாக இருந்தது.” (இதுமான நெருடல்)

இதுபோன்ற இன்னொரு அவஸ்ச சமப்படுத்தலை “கண்ணீரின் சங்கமம்” என்ற சிறுக்கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். போரின் இறுதி நாட்களில் மண்ணுக்குள் குடும்பத்தை புதைத்துவிட்டு வந்த ஜெகதீசன், புதைந்து போன மண்ணிற்குள் குடும்பத்தைப் பறிகொடுத்த சிங்களத்தாதியான மாலினி ஆகிய இருவரையும் காட்டுகின்றார்.

கிளையவர்களின் வாழ்வு

மலரன்னையின் சிறுக்கதைகள் பெண்களின் வாழ்வு, முதியவர்களின் வாழ்வு ஆகியவற்றைப் போர் வாழ்வு, பின்னைப் போர் வாழ்வு ஆகியவற்றுக்கு ஜிடாகக் கொண்டுவந்துள்ளதைப் போலவே

இனையவர்களின் வாழ்வையும் கொண்டுவந்துள்ளார். துயரங்கள், போராட்டங்கள் நடுவே நம்பிக்கையுடன் மேலெழுந்து வருவதை “உன்னால் முடியும்” என்ற சிறு கதையில் பதிவுசெய்துள்ளார். போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாவதற்குப் பெற்றோர்களின் நடத்தைகளும் காரணமாக அமைகின்றன என்ற பின்னணியுடன் “போதை தெளிந்தது” என்ற சிறுகதையை எழுதியுள்ளார்.

சிறுகதைகளின் எடுத்துறையுறுப்பு

ஒருநல்ல சிறுகதையைத் தீர்மானிப்பது அதன் உள்ளடக்கம் மட்டுமல்ல. அதன் உருவமும்தான். மலரன்னை பாரம்பரியமான சிறுகதை வடிவத்திற்குள் பெரும்பாலும் பயணப்பட்டிருக்கின்றார்.. சில சிறு கதைகளில் சிறந்த திருப்புமுனைகளும் காணப்பாவே செய்கின்றன. (கீறல், மாறியது நெஞ்சம்) கிழக்கு வானத்தில் இருந்தோ மேற்கு வானத்தில் இருந்தோ இன்னும் வானத்தைவிட்டு இறங்காது சில சிறுகதை களின் தொடக்கங்கள் அமைவதைத் தவிர்க்கலாம் என்றே தோன்றுகின்றது. அதே போல விழிப்புணர்வை ஊட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு சில சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. உன்னால் முடியும், போதை தெளிந்தது ஆகிய சிறுகதைகளை அவ்வாறு கூறலாம். சிறுகதையின் முடிவை அறிவுரை கூறுவதாக

முடிக்காமல் இருப்பதே சிறந்த எடுத்துரைப்பாகும். சில சிறுகதைகள் அவ்வாறு முடிவது அதையே உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. வினையும் வினைவும் என்ற சிறுகதையின் மையக்கரு மிககிப்படியையானது.

கண்ணீரின் சங்கமம், வேரில் துளிர்த்தல் ஆகிய சிறுகதைகளின் எடுத்துரைப்பு முறை ஆசிரி யரின் ஆளுமையைத் தெளிவாக இனக்காட்டுகின்றது. வாசல் இல்லாத வேலி முதலிய தலைப்புகளின் கவித்துவமும் தனித்துவமானது. மிக வெளிப்படையான தலைப்புகள் சிறுகதைகளை முன்முடிவுகளுடன் பயணிப்பதற்கு வழிசெய்துவிடுகின்றன என்பதையும் கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.

முடிவுரை

மலரன்னையின் இச்சிறுகதைகள் - கீறல்கள் சித்திரங்களாகி இருப்பதையே காட்டுகின்றன. அவை மரபுச் சித்திரங்களாக இருந்தாலும் அவற்றுக்குள் தன்னால் இயன்ற நேர்த்தியை அவர் செய்துள்ளார். வடிவம்-மொழிமட்டும் அல்ல இயல்பும் மீறாத பாத்திரங்களையே இவர் படைத்துள்ளார். நல்ல சிறுகதை களைத் தேடிப் படிக்கவிரும்பும் ஆரம்பப் பயணிகளுக்கான உசாத்துணையாகப் பீத்தொகுதியைப் பரிந்துரை செய்யலாம். மலரன்னையின் எழுத்துப்பணி இன்னும் பூரணம் அடையவாழ்த்திநிற்போம். •

Tragedy at Kaithady

The miserable tragedy that happened at Kaithady,
Never be forgotten, on this month of February,
Was a pathetic misadventure for our nation,
The cause of mishance not yet known.

There came a burst of thunder sound,
Ask of our minds' that far around,
Oh! our warriors where were they?
All haste away in a trail on their way.

All thoughts, all passions, all delights,
all of their, vanish'd within a minute,
Commandar Ponnammal and all the ten
Departed from us, so soon.

the fragments of theirs' were strew, not in vain
At every Tamil's heart it will remain,
Thought our heart be wrapt in sorrow
Bloom of Tamil Elam, will be a glad tomorrow

- Malarannai
Hotspring
13.2.1994

Awake ! Women!

Awake! Women, it's time up Awake,
Alike for those, who for today prepare,
and those, that after a tomorrow stare,
For them, the reward is neither here nor there

With lots hope, the seed of wisdom did we sow,
And with our own hands labour'd it to grow,
And this was all the harvest that we rear'd
Our great travail broke the locks of our slavery gate

In the battle against the foes of Tamil Elam so far,
Women's valour hath proved so undaunted in war,
Many reporters all along the worldwide,
Had appreciated the brave valour of our side

Awake! women, it's time up, Awake,
To secure our right of own sake
that will assure our self reliance
Awake! women its time up, Awke.

-Malarannai
Hotspring
06.03.1994

“களமுனைப் படைப்பாளராகவிருந்த தன் மகனைப் போர்க்களத்தில் இழந்து வலியுடன் வாழ்ந்தவேண்டுள்ளது. அந்த மகனின் எழுத்துப்பணியைத் தான் தொடர்வதன் மூலம் மனதை ஓரளவு ஆற்றிக்கொள்ளலாம் என நினைக்கிறார் ஒருதாய். அந்த எண்ணை அவரை எழுச்சி கொள்ள வைத்து, ஓர் அயராத படைப்பாளராக்கியிருக்கிறது.”

ஊடுருவி ஒளியுட்டும் மலரன்னையின் படைப்புகள் பற்றிய என் கறிப்புகள்

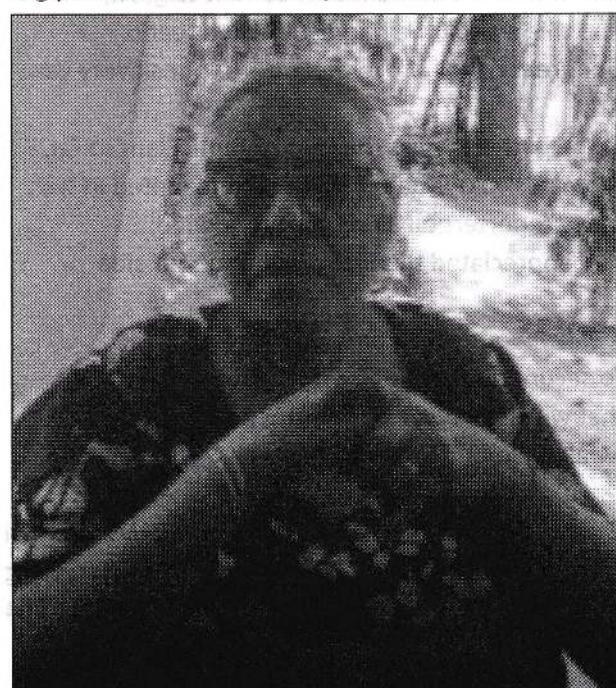
■ ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

தங்களையும் தங்களைச் சுற்றியும் நிகழும் சமூக அதிர்வுகளிலிருந்து படைப்பாளர்கள் தோற்றும் கொள்கிறார்கள். காலத்துக்குக் காலம் எம் நடுவேயும் இத்தகைய அதிர்வுகளும் தோற்றங்களும் நிகழ்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றன. இத்தகைய அதிர்வுகளை ஒரு பொதுமனிதப்பார்வையிலிருந்து விலகி, படைப்பு மனதிலையில் ஊடுருவிப் பார்க்கும்போதே அவை இலக்கியமாகின்றன. ஒரு படைப்பாளிக்குள் ஏற்படும் அகத்தாக்கம் சிறப்பான படையலாக மினிர்கிறது. சிறப்பான படைப்பொன்றைத் தன் மனதினுள்ளிருந்து பிறப்பிப்பதற்காய் ஒருபடைப்பாளிப்பட்டுணரும் தருணம் என்பது அதிஅற்புதமானது.

களமுனைப் படைப்பாளராகவிருந்த தன் மகனைப் போர்க்களத்தில் இழந்து வலியுடன் வாழ்ந்தவேண்டுள்ளது. அந்த மகனின் எழுத்துப்பணியைத் தான் தொடர்வதன்மூலம் மனதை ஓரளவு ஆற்றிக்கொள்ளலாம் என நினைக்கிறார் ஒருதாய். அந்த எண்ணை அவரை எழுச்சிகொள்ள வைத்து, ஓர் அயராத படைப்பாளராக்கியிருக்கிறது.

அவர்தான் நம் எல்லோராலும் அறியப்பட்ட மலரன்னை என்கின்ற அற்புதராணி காசிலிங்கம். மலரன்னையின் தகப்பனார் கச்சாயில் இருத்தினம் சமூத்து இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்ட இலக்கிய ஆளுமையாக இருந்தவர். இந்தப் பின்னணியில் இவருக்குள் உறங்கிக்கிடந்த ஆற்றல்தான் மலரவன் என்கின்ற மாவீரமைந்தனின் இழப்போடு வெளிக்கிளர்ந்தது எனச் சொல்லலாம். 1993 இல் “பருந்தின் பசி” என்கின்ற இவரது முதற் சிறுக்கை சமுதாதத்தில் வெளியாகியது.

அது இவரின் வலித்துக்கீட்டந்த மனதை மயிலிறகாய் வருடிக்கொடுக்க, இவர் உந்துதலுற்று எழுதுகோலை இறுகப்பற்றிக்கொண்டார். எவ்வளவுதான் சாதுவாக இருந்தாலும் இவருக்குள் அவ்வப்போது எரிமலையின் குழறல் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது. அது குழறும் போதெல்லாம் வெளிக்கிளப்பிப் படைப்புகளாக உருக்கொண்டன. இதுதான் மலரன்னையின் தொடக்கம்.

இவர் சமூகத்தை உற்றுநோக்கத் தொடங்கினார். சமூகத்தில் ஆழப் புரையோடிக்கீட்டந்த சிக்கல்களின் ஆணிவேர்களைக் கண்டுகொண்டார். தன் பிள்ளைகளைப் போன்றவர்களின் உணர்வுகளைத் தரிசிக்கத் தொடங்கினார். அவை இவருக்குள் கிளர்ந்து மேலும் மேலும் படைப்புகளைச் செய்ய நீதின்.

இவருடைய படைப்புகள் தொடர்ச்சியாக வார இதழ்களிலும், மாத இதழ்களிலும், வானோலியிலும், தொகுப்புகளிலும், வலைத்தளங்களிலும் இடம்பெற்றன. போர் சுதூப்பு இவரிடம் நிறையத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. தன்னுடைய ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தனதும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களதும் வாழ்வையும் வலிகளையும் சிறுக்கைகளாக, நாடகங்களாக, கவிதைகளாகப் பதிவுசெய்தார். விடுதலைக்காக எண்ணற்ற, ஈடற்ற விலைகொடுத்த எம் சனங்களின் அவலங்களையும் துயரங்களையும் துல்லியாக இவர் எழுத்தோவியங்கள் ஆக்கினார். அவற்றில் கணிசமான வற்றை இவரது கையெழுத்துப் படியாக என் பணிக் காலத்தில் நான் வாசித்திருக்கிறேன். இவை வெற்றுப்

புனைவுகளால்ல என்பதையும் அறிவேன்.

தமிழில் மட்டுமன்றி, ஆங்கிலமொழியிலும் தேர்ச்சியும் ஈடுபாடும் கொண்டு, ஆங்கிலமொழிக் கலிதைகளையும் படைத்திருக்கின்றார். பரிசுக்கும் விருதுக்கும் உரிய இவரது பல தொகுப்புநூல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இவற்றில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் என்பவை அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவரின் எழுத்தின் வேகம் ஒன்மையில் விழிகளை விரிய வைக்கின்றது.

மலரன் னையின் படைப்புகளில் அவர் கையாளும் மொழிநடை இலகுவாக வாசிப்பாளர் களைச் சென்றடையக் கூடியது. கைதேர்ந்த ஒரு சிற்பியைப்போல பார்த்துப் பார்த்து கதைமாந்தர்களை உயிர்ப்பிக்கும் நுண்ணறிவு இவருக்கு இயல்பானது. கதைசொல்வதற்கு மலரன் னை பயன்படுத்தும் உத்திகள் மிகச் சிறப்பானவை. அந்தந்தக் கதை மாந்தர் களுக்கே இயல்பான மொழிநடை கைகாடிவரும்போதே அப்படைப்புகள் வெற்றியை எட்டுகின்றன. சமூக மாந்தர்களின் மனதின் உள் ஆழத்தில் முழுகி, அங்கே உறைந்து கிடக்கும் உணர்வுகளை ஒரு படைப்பாளியால் வெளிக் கொண்டுவர முடியும் என்பதற்கு மலரன் னையின் கதைகளும், நாடகங்களும், கலிதை களும், நாவல்களும் சான்றாகின்றன.

இவருடைய மூத்தமகன் கலைந்தனும் உனர் வெழுச்சியிக்க படைப்புக்கம் கொண்டவர். மண்ணில் மக்களின் உயிர்காக்கும் மருத்துவப் பணியில் இருந்த வர். கலிதைகளிலும் கூடியநாட்டம் கொண்டிருப்பவர்.

போர்ச்சுழலில் வாழ்ந்த இளையவர்களை போருக்கு அருட்டிய புறச்சுழற்காரனிகளை அவ்வப் போது தன் படைப்புகளில் மலரன் னை வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கிறார். சமூத்தின் அதிகப்படியான படைப்புகள் போரைப் பேசுகின்றன என்ற சில முகச் சமீப்புகளுக்கு நடுவே, “காலத்தின் பதிவுகளான இச்சிறுகதைகள் நீடும் நிலைத்திருந்து எமது சந்ததியினருக்கு தமது முதாதையர் அனுபவித்த இன்னல்களை உணர்வு பூர்வமாக உணர்த்திட வேண்டும் என்பதே எனது குறிக்கோள்” என முரசறைகிறார் மலரன் னை. அது மட்டுமல்லாமல் படைப்புகளினுடைக் கருக்கல் சமூகச் சிக்கல் கள் தீர்வேண்டும் எனவும் உரைக்கின்றார்.

“மனித ஆனுமை என்பது அதிர்ந்து பேசுவதில் இல்லை” என்பதை மலரன் னையோடு மழுகும் எவரும் உணர்ந்து கொள்வார்கள். இவரின் அமைதியான உருவத்துள் இருந்துதான் இந்த நெருப்புமலர்கள் மலர்களின் றன். நூற்றைம் பதுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளில் போர்த்தின்றவை போக, எஞ்சிக்கிடப் பவைதான் அவரால் தொகுப்புக்களாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைத் தொலைத்த வலி அவரிடம் நிறைய இருப்பதை நாம் உணரமுடியும்.

சமூகம் தொடர்பான தன்னுடைய கருத்து நிலையினை வெகுதுல்லியமாகவும் இவர் அவ்வப் போது பதிவுசெய்திருக்கிறார். புறவுலகைவிட குடும்பங்களுக்குள் பெண்கள்மீது அதிக அடக்குமுறைகள் இருக்கின்றன என்பது இவரது கணிப்பாக இருக்கிறது. அந்த வகையில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்

களையும் தன் எழுத்தில் பதிவுசெய்யத் தவறவில்லை.

இவரதுபடைப்புகளாக இதுவரை,

வேர்ப்பதிக்கும் விழுதுகள் (2015), கீல (2016), அனவிடைப்புழு (2017), அப்பாவின் தேட்டம் (2019), உயிர்கமந்த கூடு (2020), அசை (2021) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், மறையாத தூரியன் (2016), மௌனத்தின் சிறுகுள் (2017) மலைச்சாரலின் தூவல் (2018), பாலை வனத்துப் புஸ்பங்கள் (2019) ஆகிய நாவல்களும், காசிதப்பட்டு (2018), பாலைவனத்துப் பஷுபங்கள் (2019) குறுநாவல்களின் தொகுப்புகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

2021 இல் ஜீவந்தி வெளியீடாக வெளிவந்த அசை என்ற தொகுப்பில் சிறுகதைகள் இவரது தொடக்க காலச் சிறுகதைகளாகும். வலிநிறைந்த எம் வாழ்வைப் பேசுவதை. தனது படைப்புகளுக்காக பல வேறு என்னற்ற பரிக்களையும் விருதுகளையும் இவர் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். எத்தனை விருதுகளைப் பெற்றுக்கொண்டாலும் அவற்றை மண்டைக்குள் ஏற்றாமல், மிகவும் பணிவாகவும், இயல்பாகவும் இருக்கும் மலரன் னையைப் பார்க்கும்போது, “பணியுமாம் என்றும் பெருமை” என என்னிக்கொள்ள முடிகிறது. பல இணையத்தளங்களிலும் இவரது படைப்பாக்கங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன.

வெறுமனே ஆக்கதிலைக் கியத் துறையில் மட்டுமன்றி தையற்கலை, ஓலியம், ஓளிப்படங்கள் எடுத்தல், சித்தமருத்துவம் என்பவற்றிலும் ஈடுபாடு மிக்கவர் மலரன் னை. இவரது படைப்புகள் வலிமை மிக்கவை என்பதை இங்கே பதிவுசெய்துகொள்கிறேன். இவரது காலத்தில் இணைந்து பயணிக்கிறேன் என்பது என்போன்றவர்களுக்கும் சிறப்பானதே என என்னுடையில் கிறேன். மலரன் னையின் இந்தப் படைப்புகள் வாசிப்பாளர்களின் உள்ளே புகுந்து ஓளியுட்டக் கூடியவையாக மினிர்கின்றன. இன்னும் இன்னும் நிறையப் படைப்புகளை எழுதுவதற்கான வலிமையுடன் இவர் தொடர்ந்து பயணிக்க காலம் இவருக்கு அருளாவேண்டும்.

மலரன்னையின் எழுத்துக்களை முன்வைத்து

■ தாட்சாயணி

இரு எழுத்தாளன் எழுதுவதற்கான கால கட்டமாக எதைக் கொள்ளலாம் என்ற கேள்விக்கு முடிந்த முடிவான பதிலாக எதையும் கூறி விட முடியாது. இளம் பராயத்தில் தமது ஆகப் பெரும் படைப்புத் திறுனைக் காட்டியவர்களும், நடுவைது தாண்டியின்னரே எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்தவர்களுமென இலக்கிய உலகம் பலரை இனங்கள் கண்டிருக்கிறது. அவரவர்க்கு அவர்கள் சார்ந்த தழவிலிருந்தும், அகவெழுச்சியிலிருந்தும் அவ்வக் காலகட்டங்களுக்கான படைப்புக்கம் கிளர்ந்தெழுந் திருக்கலாம், இருபது வயதுக்குள் தனது போர் அனுபவங்களைச் செழுமையாக நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் எனப் பொதிந்து வைத்த “மலரவன்” இனங்கள் சிறந்த படைப்பான “போருலா” வெளிவருவதற்கு அவரது இளமைக் காலம் இசைந்திருந்ததென்றால், சமூகத்தின் மீதான பற்றுதலோடு வரும் தன் எண்ணங்களைப் படைப்பதற்கு மலரன்னை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட காலம் அவரது நடு வயதுக் காலம். 1993 இல் எழுத ஆரம்பித்து இன்று முதுமை அவரது விழிகளையும், விரல்களையும் தளரவைத்த போதிலும் முன்னேக் காலங்களையும் விடவும் மிகவும் ஒர்மத்தோடு சமூகத்துக்கான தன் செய்தியைப் படைப்பெழுச்சி யோடுவழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் மலரன்னை.

சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றை நால் வடிவில் கொண்டு வருவது ஒப்பீட்டளவில்

குறைவாகவே காணப்படுகிறது. அவ்வாறு நால் வடிவில் வெளி வராத எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பல தொலைந்து விடுவதையும் அவதானித்திருக்கிறோம். அதை நன்கு உணர்ந்த வகையில் மலரன்னை தனது படைப்புகள் அனைத்தையும் தான் வாழும் காலத் திலேயே தொகுக்கும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார். “மலரவன்” இறப்பின் பின்னர் அவரது ஆக்கங்களை நால் வடிவில் ஒழுங்கமைத்து வெளியிடு செய்து ஆவணப்படுத்திய அன்னை 2015 ற்குப் பின்னர் ஓவ்வொரு வருடமும் குறைந்தது இரு நால்களையாவது வெளியிட்டு வருகின்றார். சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் எனும் வகையில் அவரால் இதுவரை பதினொரு நால்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. 2020 இல் அவரால் வெளியிடப்பட்ட “உயிர் சமந்த கூடு” எனும் சிறுகதைத் தொகுதி பற்றிய எனது பார்வையை இங்கு முன்வைக்க என்னுகிறேன்.

மாதத் திற்கு இரு கதைகளாவது எழுத வேண்டும் எனும் எண்ணத்தில் தொடர்ந்து இயங்குபவராக மலரன்னை காணப்படுகிறார். இந்தத் தொகுதியில் காணப்படும் கதைகள் பதினெட்டும் ஒராண்டு காலத்திற்குள் எழுதப்பட்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. அன்மைக் காலமாக உலக நாடுகளை அழுத்தி வந்திருக்கின்ற நோய்த் தொற்றின் தாக்கங்கள் மூன்று கதைகளில் பிரதிபலித்திருப்பதே அதற்குச் சான்று. அந்தக் கதைகளினுடாக இன்றைய எழுத சமூகத்தில் புகார் போலப் படிந்திருக்கின்ற நோய் மீதான அச்சத்தையும், அதன் மீதான சுகாதாரத்துறையின் கவனக் குவிப்புகளையும், மரணத்தைத் தனித்திருந்து எதிர்கொள்ளும் துயரினையும் சமூக அக்கறை கொண்ட பார்வையோடு எம்முன்வைக்கிறார்.

முப்பதாண்டு கால யுத்தம் எமக்குத் தந்த விளைவுகள் சாதாரணமானவையல்ல. யுத்தத்தின் நேரடித் தாக்கங்களின் விளைவுகள் அநேகமான குடும்பங்களில் ஆறாத ரணமாய்ப் பதிந்திருக்கின்றன. அந்தக் குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகளை இவரது கதைகள்

பலவற்றில் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது. யுத்தத்தால் விழியிழந்த பெண், காணாமற் போன, கொலையுண்ட தந்தையர், கைகளையிழந்த அன்னையர், கால்களை யிழந்து செயற்கைக் காலோடிருக்கும் இளைஞர், விமானச் சத்தம் கேட்கும் போதெல்லாம் பயந்து ஒடுங்கும் சிறுவன் என ஒவ்வொரு கதையிலும் யுத்தத் தின் கரும்புகைப்படர்ந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

யதார்த்தம் பண்புகள் நிறைந்த இவரது பாத்திரங்களை நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் கண்டு கொண்டுதானிருக்கிறோம். வீட்டுக்குள், ஊருக்குள், அலுவலகத்தில், பாடசாலையில் தெருவில் என நாம் காண்கின்ற ஒவ்வொருவரதும் துயரங்களை, மன உள்ளச்சல்களை, இலட்சியங்களை, பாசங்களை எழுத்தில் கொண்டு வரும் போது அவர்கள் எங்களில் ஒருவராகி விடுகின்றனர். முதுமையில் கைவிடப்படும் பெற்றோர்கள் வாழும் இக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட முதியவர்களின் நிலையையும் இரு கதைகள் பேசுகின்றன. அன்றாட வேலைப்பாட்டோடு தந்தைக்கு உணவு கொடுப்பதைக் கூட பெரும் சமையாய்க் கருதும் மகளின் குரலைக் கேட்கும் ஒரு தந்தையுடையதும், வசதி வாய்ப்புகளில் பிள்ளைகளின் குடும்பங்கள் தினைத்திருந்தாலும் அன்றைய நாள்களின் உணர்வு பூர்வமான ஒன்றுகூடுகை கொண்டாட்ட நாள்களில் கூட இல்லாததை உணர்ந்து வருந்தும் ஒரு தந்தை யுடையதும் மன உணர்வுகள் தத்துப்பாகப் புரிய வைக்கப்படுகின்றன. மலரன்னையின் சிறுகதைகளில் கானும் தலைமுறை இடைவெளியின் இத்தகைய மாற்றங்களின் சுவடுகளை இன்று ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் தரிசிக்க முடியும்.

மரணங்கள் துயர் தருபவை. அத்துயரின் போது நெருங்கிய உறவுகளின் வலியை சிறிதேனும் தனிப்பதற்கு இறுப்புவீட்டில் ஒன்று சேரும் உறவுகளின் ஆறுதல் துணையளிக்கின்றது. ஆனால் இன்றைய காலம் அதற்கும் வழி விடவில்லை. நோயின் பெருந் தொற்றுக் காலம் மரண நிகழ்வுகளில் அஞ்சலிப் போறின் என்னிக்கையைக் கூட மட்டுறுத்தி வைத் திருக்கிறது. அதையும் விட பெற்ற தாயாரின் இறுதி நிகழ்வில் மைந்தன் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடனைக் கூடச் செய்ய விடவில்லை. நோய்க்கால ஊரடங்கு மாவட்ட எல்லைக்கு அப்பாலிருக்கும் மகனுக்கு இழைத்த அநீதியை மலரன்னை தனது எழுத்திலே பதிவு செய்கிறார். மேலும், நோய்த் தோற்று மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லும் மனிதர்களில் கிலரை மீளவும் வீடு கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது. மீள வீடு திரும்ப முடியாதவர்கள் ஒரு போதுமே வீடு திரும்பாதவர்கள் ஆகிறார்கள். அவர்களது உடலும் கூட உறவினர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட முடியாமலே போகிறது. அப்படியான ஒரு தாயோடு வசிக்கும் மகள் தன் கணவனையும், மகனையும் மாமியார் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டுத் தாயோடு தனித்திருக்கிறாள். திடீரென அறிவிக்கப்பட்ட ஊரடங்கு அவளது கணவனதும், மகனினதும் வருகையைத் தள்ளிப் போடுகிறது. தாய்க் குத் தொற்று உறுதிப்படுத்தப்பட்டு மருத்துவமனைக் குக் கொண்டு செல்லப்படும் போது அவள் தனிமைப் படுத்தல் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள். தாயின் மரணம் அவளுக்குச் சொல்லப்படும்

போது தாங்குவதற்கு உறவுகள் ஏதுமற்ற நிலையில் அவள் தனித்திருக்கிறாள். தாயின் உடலோ உறவுகள் ஏதுமற்றுத் தகனிக்கப்படுகிறது. மலரன்னை சொல் கின்ற இந்தக் கதை அன்மைக் காலங்களில் பல குடும்பங்களில் ஏற்பட்ட துயர வதைகளின் ஆடி விம்பம் தான்.

மலரன்னையின் சிறுகதைகளில் வருகின்ற தாய்ப்பாசம் அலாதியானது.அது ஆண்பிள்ளையா யிருந்தாலும் சரி, பெண்பிள்ளையாயிருந்தாலும் சரி. அற்புதமாக வெளிப்படுகிறது. கடைசிப்பிள்ளையாக விருந்து நாட்டுச் சூழ்நிலையால் வெளிநாடு சென்று ஒரு காலமும் நாடு திரும்பும் தழிலிலை வாய்க்காது தாயின் நோய் அறிந்து யாருக்கும் சொல்லாமலே வீடு திரும்பும் மகனாயிருக்கட்டும், மூத்த மகளாயிருந்து தாயினதும் சகோதரர்களதும் நலனுக்காக வெளிநாட்டுத் திருமணத் திற்கு ஒத்துக் கொள்ளும் மகளாயிருக்கட்டும், இரண்டு கதைகளிலும் வரும் தாயினரது மரணம் அவர்கள் மீது ஏற்படுத்துகின்ற வேதனையின் அளவு அந்தத் தாய்ப் பாசத்தின் வாஞ்சையைப் புரிய வைக்கப் போதுமான தாகிறது.

சமூக நோக்கில் சிந்திக்கும் சிலரினால் தான் ஊரின் வளர்ச்சி மேம்படும் என்பதற்கிணங்க பக்கத்து வளவு பற்றை பற்றியிருக்கையில் அதனைத் துப்பரவு செய்விக்கும் வாத்தியாரும், மகனும், ஊரிலிருக்கும் பாடசாலை மாணவியின் படிப்புச் செலவைப் பொறுப்பேற்றும் வெளிநாட்டில் வழியும் மனிதாபிமானியும் என நல்ல எண்ணங்கள் கொண்ட சமூகப் பற்றாளர்களையும் மலரன்னை தன் எழுத்தில் அடையாளம் காட்டுகிறார். இவர்களுக்கிடையே குழந்தைகள் பசித்திருக்க அதைப் பற்றிய சிந்தை சிறிதுமில்லாமல் ஊரடங்கு காலத்தில் கிடைத்த அரசு உதவிப்பணமான 5000 ரூபாவை கசிப்பிற் கெனக் கொடுக்கும் சூடிகாரத் தந்தையையும் மலரன்னையின் கதைகளுக்கிடையே காணக் கிடைக்கிறது. மேலும் சகோதரியின் திருமணத்திற்காகத் தன் சிறுநீரைக்கதை விற்பனை செய்யும் இளைஞரையும் முதுமையற்ற கணவனைக் குழந்தையாகப் பராமரிக்கும் ஆச்சியையும் காண்கிற போது சர மலர்களின் குளிர்ச்சி யில் மனதுநனைவதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை.

மலரன்னையிடமிருக்கின்ற இயற்கையின் மீதான நேசம் ஒவ்வொரு கதைகளின் ஆரம்பத்திலும் தெள்ளைத் தெரிகிறது. அநேகமான கதைகள் இயற்கை வருணரையைடனேயே ஆரம்பிக்கின்றன. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளுக்கேற்ற வகையில் அவ்வியற்கையும் கணந் தோறும் தன் காட்சிகளை மாற்றிக் கொள்கிறது. இவ்வியற்கையைப் போலவே எளிமையும், உயிரோட்டமும் நிறைந்த மொழிநடையும் கதைகளினுடைய கூடவேபயனிக்கிறது.

மலரன்னையின் தற்போதைய வயதும், தழலும் சற்றே இக்கட்டுகள் தழிந்தது. அதனை அருகில் இருந்து பார்த்த வகையில் அவரது படைப்பின் உயரிய தனிமையை என்னால் உணர முடிகிறது. இது வரைக்கும் அவரது நூல்கள் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றதுடன், சாகித்திய விருதின் இறுதிப் பரிசீலனைக்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்ட வரையில் அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கின்றன. அவரது மென்னுணர்வுகளைச் சொல்லும் எழுத்துக்கள் மேன் மேலும் வெளிவருவதற்கான ஆத்மபலம் அவருக்குக் கிடைப்பதாகுக. •

சமூக யதார்த்தத்தின் ப்ரதிபலப்பாய் மலரன்னையின் காக்திப்படகு

■ ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

காக்திப்படகு

சமூகத்தின் முத்த புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரான “கச்சாயில் இருத்தினத்தின்” மகள் என்ற பெருமையை நிலைநாட்டும் வகையில் சமூகத்துப்படைப்பிலக்கியத் தனத்தில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்தவரும் கலைமாமணி, கலைஞரானச்சுடர் முதலான விருது களால் கொரவிக்கப் பெற்றவருமான “மலரன்னையின்” மூன்று குறுநாவல்களை உள்ளடக்கியதான் “காக்திப்படகு” என்னும் தொகுப்பு ஜீவந்தியின் 114 ஆவது வெளியீடாக 2018ஆம் ஆண்டில் வெளி வந்துள்ளது. உயிர்த்துவி, காக்திப்படகு, காலத்திரை என்னும் இம்முன்று குறுநாவல்களும் சமூகத்தின் மிகச்சிறிய அலகாகவும் அதேநேரம் சமூக அடித்தளமாகவும் உள்ள குடும்பத்தின் கட்டமைவையும் அதன் உறவுப்பரிமாணங்களையும் சமூக இருத்தலுக்காய் அவை ஒவ்வொன்றும் போராடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும் உயிரோட்டத்துடன் உரைத்துநிற்கின்றன.

திருமணமான தம்பதியருக்கு “குழந்தைப் பேறு” என்பது எந்தளவிற்கு அவசியம் என்பதும், அந்தப் பெரும்பேறு கிடைப்பதற்கு காலதாமதம் ஆகும் போதோ அல்லது கிடைக்காமலே போகும்போதோ பிரசவவியையும் விட அதிகமான வலிகளைச் சுக்கும் அத்தகைய பெண்களை எமது சமூகம் மேலும் மேலும் தன் பங்கிற்கு அவர்களிற்கு அளிக்கும் துயரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது “உயிர்த்துவி” என்னும் குறுநாவல்.

உறவுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள இந்த உலகில் காதலித்துக் கரம் பற்றிய தன் கணவனின் துணையின்றி அவன் எங்கோ ஓர் சிறைமூலையில் வாட்டமுற அவனது அன்பின் அடையாளமாய் வந்துதித்த பெண்குழந்தையுடன் தனித்துவிடப்பட்ட “கதா” என்கின்ற அபஸைப்பெண் பாத்திரத்தினாடாக இன்று பெரும்பாலும் எமது தமிழ் சமூகத்தில் வாழ்வதற்காய் போராடும் இத்தகைய பெண்களின் ஒட்டு மொத்த துயரத்தையும் சமந்ததாக “காக்திப்படகு” என்னும் குறுநாவல் அமைந்துள்ளது.

மனைவியின் இருப்பிற் கும் அவளின் இயக்கத்திற்கும் கணவனின் எந்தளவிற்கு முக்கியமோ அவ்வாறே கணவனின் இருப்பிற்கும் அவனது அன்றாட இயங்கியலுக்கும் மனைவியின் உடனிருத்தல் மிகவும் அவசியம் என்பதையும் மனைவியின் இறப்பின் பின் வயோதிபக் கணவர் அடையும் துயரங்களையும் அவரது நாளாந்த வாழ்வியற் போராட்டத்தையும் அவற்றுடன் வீண்பிடிவாதம், வரட்டுக்கொரவம் என்பவற்றால் உயிரோடிருக்கும் மகளையே வெறுத்து ஒதுக்கிப் பல வருடங்களாகப் பார்க்காது அதே

துயரத்துடன் இறந்துபோகும் தாயின் பரிதாப நிலையும் அதே துயரத்தைத் தானும் சமந்தவராய் தன் மகளை குடும்பத் துடன் இணைத்து மனைவியின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் ஒரு வயோதிப் பூண் மகன் துணையற்ற கணவனாயும் மகளுக்காய் ஏங்கும் தந்தையாயும் என இருநிலைகளிலும் துயரம் சமக்கின்ற நம் சமூகத்து யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பதாய் “காலத்திரை” என்னும் குறுநாவல் அமைகின்றது.

பேசுபொருளின் அடிப்படையில் இம்முன்று படைப்புக் களிலும் மேலோங் கியிருப்பது பாசப் பிணைப்பும் உறவுகளின் உன்னத்துவமும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்தலுக்கான போராட்டமுமே ஆகும். “வீட்டிற்கு வீடு வாசற்படி” என்பது போல் சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பங்களிலும் ஒவ்வொரு பிரச்சினை இருக்கத்தான் செய்கின்றது. பிரச்சினையற்ற குடும்பங்களையோ மனிதர்களையோ இன்று நாம் காண்பது மிகஅரிதே. இந்த வகையில் “காக்திப்படகு” என்னும் தொகுப்பிலுள்ள இம்முன்று குறுநாவல்களும் மூன்றுவிதமான பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி சமூக யதார்த்தத்தைப் பேசியிருப்பினும் இம்முன்றும் ஏதோவொரு வகையில் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புபடிடிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதாவது ஒரு குழந்தைக்கான ஏக்கத்தை உயிர்த்துவியிலும், கணவனுக்கானதும் தந்தைக்கானதுமான இரு பெண்களின் காத்திருப்புடன் கூடிய தவிப்பினை காக்திப்படகிலும், இறந்துபோன மனைவியின் நினைவுகளுடன் உயிருடன் பிரிந்திருக்கும் மகளின் வருகைக்கான தேடலை காலத்திரையிலும் கண்டுணர முடிகின்றமை இவை மூன்றும் ஒரே நேர்கோட்டில் இயங்குவதையே சான்றியாடுத்துகின்றன.

இவற்றின் பின்னணியில் மலரன்னை காட்சிப் படுத்தும் யதார்த்த பூர்வமான சமூக வாழ்வியலை வின்வருமாறு இனங்காணலாம்.

01. உயிர்த்துவி

திருமணமாகி 05 வருடங்கள் இனிமையாகக் கழிந்த திலகா மற்றும் சுதர்ச்சனின் வாழ்க்கையைப் பார்த்து “கொடுத்து வச்சதுகள்” என அக்கம் பக்கத்தவர்கள் புழுங்குதல்.

“அவர்கள் விட்ட ஏக்கப்பெருமூச்சு சாதாரணமான தல்ல.. கிப்பொழுது அந்த ஏக்கமும் புழுக்கமும் திலகாவிற்குச் சொந்தமாகிவிட்டதென்றால்... அவர்கள் விட்ட பெருமூச்சின் உண்ணம் எத்தகைய வலிமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை ஊக்கத்துக் கொள்ளலாம்”

திலகாவின் தங்கை திருமணமாகிய மறு வருடமே உண்டாகியதும் அவளது தாய் “திலகா! உனக்கும்

ஜீவந்தி

கலியாணம் முடிஞ்சு அஞ்சு வருசமாய்ப் போச்சது. நீ இன்னும் ஒரு நல்ல செய்தியச் சொன்னதாக காண்யில்லை..”, “ஏன்ற பிள்ளை நீதான் இப்போதைக்கு குழந்தைப் பாக்கியம் வேண்டாமென்று நினைத்து ஏதாவது மருந்து மாந்திரை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறியோ?”, “என்ன திறமை இருந்தென்ன எங்கட பிள்ளைக்கு வயித்தில் ஒரு வாரிசு உருவாகுதில்லையே..” என்கின்ற தாயாரின் அங்கலாய்ப்புடன் கூடிய பேச்சுக்கள்,

சுதாவின் தங்கை மகள் கருபி தவறுதலாக ஊஞ்சலால் விழுந்து அடிப்பட்டதும் “கடவுள் ஏன் உங்களுக்குப் பிள்ளைப் பாக்கியத் தாரேல்ல எண்டது இப்ப எனக்கு விளங்கிப் போச்சது” என அவளுது தங்கை வீசிய கடுசொற்கள்,

தோழியாகப் பழகியபோதும் அயல்வீட்டுப் பாமா தன் மகளின் குழந்தைக்கு திலகாவிற்கு முன்னால் வைத்து உணவுட்ட வேண்டாம் எனக்கூறும் விசம்போன்ற வார்த்தைகள் என்கின்ற ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் இக்கதையில் வரும் திலகா மட்டுமென்றி நம்மைச்சுற்றியுள்ள சமூகத்தில் குழந்தைப்பேறின்றித் தவிக்கும் ஒவ்வொரு பெண் களும் நாளாந்தம் அனுபவிக்கும் தூயர்நிறைந்த சம்பவங்களே ஆகும்.

02. காதிந்யடகு

மகள் - “ரோகினியின்ற அப்பா அவங்கு தினமும் பள்ளிக்கூடம் விட்டுப்போகேக்க வாங்கிக் குடுக்கிறவராம்..”

தாய் - “எங்கட அப்பாவும் கூட இருந்தால் பிள்ளைக்கு கேட்டதெல்லாம் வாங்கித்தருவார் தானே”

மகள் - “எங்கட அப்பா எப்ப வருவார்? சொல்லுங்கோவன்.”

தாய் - “ஒரு நாளைக்கு வருவார்.. அந்த நம்பிக்கையில் தான் நாங்கள் வாழும்..”

என்கின்ற இந்த உரையாடற் பகுதி ஒன்றே கணவனின் துணையின்றி குழந்தையுடன் வாழும் சுதாவின் நிறையையும் உமா என்கின்ற குழந்தையின் தந்தைக்கான ஏக்கத்தையும் புலப்படுத்த போதுமானதாக உள்ளது.

“புருஙன் இருக்கிறானோ இல்லையோ தெரியாது. இஞ்சை எண்ணாடல் பொம்பிள்ளையள் நெற்றி நிறைய குங்குமமும் தலையில பூவுமாய்த் திரியினம்” என்கின்ற சுருக்கென்ற வார்த்தைகள் நம் சமூகத்தில் கணவனின் வருகைக்காய் தவிக்கும் பெண்களின் செவிகளுக்கு நாளாந்தம் பரிச்சயமானவையே. இவை தவிர தனியாக வாழும் சுதாவை தகாத எண்ணத்துடன் நாடும் குடிபோதைக்கு அடிமையான ஆடவனின் மூலமும் எது சமூகத்தின் கீழ்த்தரமான சிந்தனைகளையும் பெண்களை வெறுமனே பாலியற் பண்டங்களாக மாத்திரமே நோக்கும் கடைநிலைச் சமூகத்தையும் மலர்ன்னை இங்கு துகிலுரித்துக் காட்டுகின்றார். இவ்விதம் எத்தகைய இடர்கள் வந்த போதும் தன்னிடம் இளமையிருந்தும் அழகிருந்தும் தனது உடலியற் தேவைக்காய் இன்னொருத்தனை நாடாது துணிவுடன் அவர்களை விரட்டியடித்து கரம்பிடித்த காதற் கணவனுக்காய் காத்திருக்கும் சுதா போன்ற மாதர்கள் எத்தனையோபேர் இன்றும் எம் மத்தியில் வாழ்வதை இந்தக் காக்கிதப்படகுநினைவுபடுத்திச் செல்கின்றது.

03. காலத்திறை

சிவராமன் - மங்களம் தம்பதியரின் முத்தமகள் வேற்றுமத்தவரை காதலித்துக் கரம்பிடித்ததால்

அவளை வெறுத்துக் குடும்பத்திலிருந்து விரட்டியடிக் கின்ற நிகழ்வு ஒருகாலத்தில் எமது சமூகத்தில் பெருவழக்காயிருந்த பிறமத எதிர்ப்பினை நினைவுட்டு கின்றது. இன்று அந்திலை முற்றுமுழுதாக மாறிவிட்டது என கூறமுடியாவிட்டாலும் மெல்ல மெல்ல மாற்றமுற்று வருவதையே இக்கதையின் இறுதியில் அம்மகளை சிவராமன் ஏற்றுக்கொண்டு குடும்பத்தடன் இணைக்கும் சம்பவம் சான் ரூபடுத்துகின்றது. அதுமட்டுமென்றி முதிர்ந்த வயதில் மனைவியை இழந்த சிவராமன் ஜயாவின் வாழ்வியற் போராட்டமும் பரிதாபநிலையும் இன்றைய எமது முதியோரின் நிர்க்கதியான நிலைபற்றி சிந்திக்கத்துரைடுகின்றது. சான்றாக,

“என்னப்பா கோப்பி சுகீர்தா?”

“இல்லையடா மேனே! எனக்கு கொம்மா இனிப் பிள்ளாமல்தான் தாற்வா” சர்க்கரை வியாதி அவருக்கு, மங்களம் அவரது உணவில் அதிக கவனம் செலுத்துவார். “எல்லாம் அவளோட் போச்சது” மனதில் நினைத்துக் கொண்டார். சமையலறைக்குள்ளிருந்து நிர்மலா புறுபுறுப்பது சாளரத் தினுநாடாக வந்து அவரது செவிகளில் விழுந்தது. “கீழவன் பாவமென்று சொன்னி சுட்சுட கோப்பி போட்டுக்கொண்டு போய்க் குடுக்கிறன். அது எண்ணாட எண்டால் கோப்பிக்கு நூட்டை சொல்லுகிறது” என்னும் பகுதியைக் கூறலாம்.

கதைக்குள் கதையாக வரும் பூரணி ஜெயம் குடும்பத்தாரின் கதையும் அன்றாடம் உழைத்து உண்ணும் குடும்பங்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தையும், கடின உழைப்பினால் குடிபோதைக்கு அடிமையாகி மனைவி மக்களுடன் வன்முறையில் இறங்கும் தந்தையையும் இதனால் கல்வியில் கவனம் செலுத்த முடியாது தினரூம் பிள்ளைகளின் கவனிப்பாரற்ற தன்மையும் பின்னர் சிவராமன் போன்ற நல்லுள்ளம் கொண்டோரின் தயவுடன் அப்பிள்ளைகள் கல்வியில் உயர்ந்து அவர்களின் வாழ்க்கைத்தரும் மாற்றமுறுவதும் வெறுமனே கூற்பனைக் கதைகள் போலல்லாது நம்மில் ஒருவரோ நமக்குத் தெரிந்த ஒருவரோ அனுபவித்த அனுபவிக்குதக் கொண்டிருக்கும் கதையாக அமைந்திருப்பதே இதன் யதார்த்தத்துவதைப் பறைசாற்றிநிற்கின்றது.

இவ்விதம் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது, இத்தொகுப்பில் உள்ள மூன்று குறுநாவல்களுமே நம் சமூகத்தில் பல குடும்பங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வாழ்வியலை எவ்விதமான அலங்காரமுமின்றி அழுத்தத்துடன் மிக இயல்பாகப் பேசிச்செல்கின்றன. இவை குறுநாவல் என்கின்ற வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கப்பட்டாலும் உண்மையில் மனித உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள் அவர்களது செயற்பாடுகள் என்பவற்றை விளக்கிக் காட்டுவதாக நாவலுக்குரிய பண்புகளில் ஒன்றான யதார்த்தவாதப் போக்குடன் அமைந்துள்ளன என்பதே உண்மையாகும். இவ்வகையில் கதைநிகழ்ந்த காலத்து சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக குடும்ப உறவுகளின் மகோன் நத்ததையும் நிலைமாறும் இச் சமூகத்தில் வாழ்தலுக்குரிய பண்புகளில் ஒன்றான யதார்த்தவாதப் போக்குடன் அமைந்துள்ளன என்பதே உண்மையாகும். இவ்வகையில் கதைநிகழ்ந்த காலத்து சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக குடும்ப உறவுகளின் மகோன் நத்ததையும் நிலைமாறும் இச் சமூகத்தில் வாழ்தலுக்குரிய பண்புகளில் ஒன்றான யதார்த்தவாதப் போகாது அதன் யதார்த்தத்துவத்தால் இலக்கியக் கடவில் நீந்திக் கரைசேரும் என்பது தின்னம்.

நதியோரத்து நாணல்கள்

விமலா! மாடியில் “கவீற்றி”யின்ரை ரூமில் “மேக் அப்” போடுற அம்மா இருக்கிறா. அவவுக்கு “கூல் டிரிங்கல்” கொண்டு போய்க்குடும்”

இது அட்வகேட் ராஜகந்தரத்தின் மனைவி யான கமலாவின் உத்தரவு. எஜமானியின் குரல் கேட்டதும் சமையலறையில் சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த விமலா செய்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு எழுந்து போனாள். குளிருட்டியில் இருந்த மென்பானத்தை கிளாசில் ஊற்றி மாடிக்கு எடுத்துப் போனாள். அங்கே... அழகே உருவான கவீற்றியின் முகத்தில் எதையோ வெல்லாம் பூசி அவளைப் பார்க்க அலங்கோலமாகவிருந்தது. அதைக் கண்ணுற்ற விமலா வக்கு அவளையறியாமலே மனதில் ஒரு குமைச்சல்.

“இயற்கையான அழகை செயற்கையால் மெருகூட்டுகிறார்களா... அல்லது சீரழிக்கிறார்களா...”

“எங்களைப் போன்ற அன்றாடங் காய்ச்சி கருக்கு இந்த ஆராய்ச்சி தேவைதானா...”

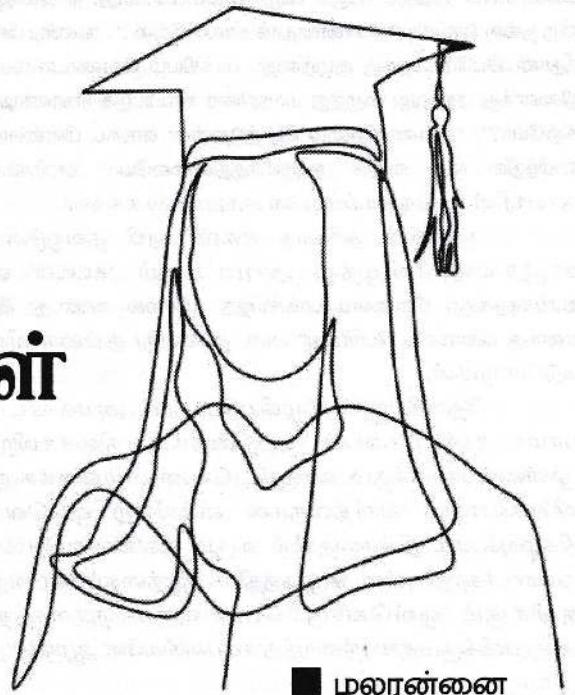
மறுகண்மே தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட வளாய் “அம்மா! டிரிங்கல் எடுத்துக் கொள்ளுங்கோ” பணிவடன் அவளிடம் நீட்டினாள்.

விலையுயர்ந்த காஞ்சிபுரம் சேலையோன்றை சுருக்கெடுத்து அயன் பண்ணிக் கொண்டிருந்தவன் திரும்பி விமலாவைப் பார்த்து “அந்த மேசையில் வைச்சிட்டுப் போ” என்று சொன்னாள்.

படியிறங்கி வந்த விமலாவின் மனதை முற்றிலுமாக அவளது அருமை மகள் வாணி நிறைத்திருந்தாள். சமையலறையை நெருங்கியதும் அவளது கவனமெல்லாம் சமையலிலே நிலைத்து விட்டது.

அன்று பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டமளிப்பு விழா அட்வகேட் ராஜகந்தரத்தின் மகளான “கவீற்றி” என பெற்றோரால் செல்லமாக அழைக்கப்படும் அஞ்சனாவிற்கு அன்று கலைமாணி பட்டம் கிடைக்கப் போகிறது. விழாவில் பங்கேற்பதற்கு அவள் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறாள். அதற்குத்தான் இந்த அலங்கார மெல்லாம்.

மகள் பட்டம் பெறும் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாட அட்வகேட்டின் மனைவி கமலா இன்று

■ மலரன்னை

மதிய விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாள். விருந்துக் கான சமையல் பொறுப்பை விமலாவிடம் ஒப்படைத்து விட்டு குடும்பத்தினர் அனைவரும் பார்வையாளர்களாக பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்கு செல்ல விருக்கின்றனர்.

விமலாவின் கைகள் கரட் கிழங்குகளைத் துருவிக் கொண்டிருக்கும் அதேவேளை றைஸ்குக்கரில் அரிசி வெந்து கொண்டிருக்கிறது. காஸ் அடுப்பொன்றில் உருளைக்கிழங்கு அவிய மற்றையதில் கத்தரிக்காய் பொரிந்து கொண்டிருக்க விமலா பம்பரமாய்ச் சூழல் வேண்டிய அவசியத்தில் தனது மனதை அலைய விட்டால் ஒருநிலைப்படுத்தி துரித கதியில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“விமலா!”

எஜமானி அம்மாவின் குரல் கேட்டு செய் காரியத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடி வருகிறாள், விமலா.

“நேரமாகது, நாங்கள் போட்டு வாறும். சமையல் முடிஞ்சதும் சாப்பாடு எடுத்து மேசைக்கு வைச்சு எல்லாம் நேரத்தியாய் இருக்க வேணும். விளங்கீசுதா?”

“சரி அம்மா”

தலையை ஆட்டினாள், விமலா சற்று நிதானித்த கமலா மின்டும் வாய் திறந்தாள்.

“மாமி அறைக்குள் படுத்திருக்கிறா. அடிக்கடி போய் அவவைப் பார்த்துக் கொள்ளும். என்ன!”

காரில் ஏறி அனைவரும் போய்விட்டனர். வெளிக்கத்தவைத் தாளிட்டு விட்டு வந்த விமலா தனது சமையல் வேலைகளில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினாள். கைகள் தாமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்க மனதை அவளது மகள் வாணி முற்றாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டாள்.

பாவம் வாணி தகப்பன் இல்லாப்பிள்ளை.

ஆனால் தகப்பன் உயிரோடு இருந்திருந்தாலும் அவளால் இந்திலைக்கு வந்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம் தான். குடிபோதைக்கு அடிமையாகிய அவன் ஒரு பாரவூர்த்தியிடன் மோதி துடிதுடித்து உயிரிழந்து போதும் அவனிருந்த போதை நிலையினால் எதுவித தண்டனையுமின்றி அதைச் செலுத்தி வந்த சாரதி தப்பிக்க முடிந்தது. விமலா விதவையானது தான் மிச்சம். அவன் உயிரோடு இருக்கும் வரை அடி உதை என்று அனுபவித்தது தான் மிச்சம் தவிர அவர்களது வாழ்வாதாரத்துக்கு எதையும் அவன் மிச்சம் வைத்து விட்டுப் போகவில்லை.

தாயையும் பிள்ளையையும் வயிற்றுப்பசி வாட்டி எடுத்தது. உறவினர்களும் அவர்களைக்கழுவி விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டனர். விமலா தீவிரமாக யோசித்தாள். இந்தப் பொல்லாத உலகத்தில் வாழ்வதை விட சாவதே மேல் என மனம் தீர்மானித்தது. ஒரே ஒரு கணம் தான். அவளது உள்ளுணர்வு விழித்துக் கொண்டது. ஒன்றுமறியாத இந்தப் பச்சைக்கழுந்தை யையும் சாகடித்து நானும் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது கோழைத் தனமான செயல், மாறாக இந்த உலகத்து வாழ்க்கையை எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழ்ந்து எனது பிள்ளையை நாலுபேர் போற்றுமாலுமிருக் கூர நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட வேண்டும். இதை ஒரு சவாலாகவே ஏற்று நான் வாழப்போகிறேன்.

அவளது காதில் ஒரு சூச்சுக் தோட்டை மட்டும் அவளது கணவன் விட்டு வைத்திருந்தான். துணிச்சலுடன் மீண்டெழுந்தவள் அதை விரிறுப் பணமாக்கி னாள். பாடசாலைக்கு அருகில் முத்துவிங்கம் ஒரு தேநீர்க்கடை வைத்திருந்தார். அவரிடம் போய் கெஞ்சிக்கேட்டு சிற்றுண்டி பலகாரங்களைச் செய்து கொடுக்க முடிவெடுத்தாள். முதலில் மறுத்த முத்து லிங்கம், அவளது கையறுநிலை கண்டு சம்மதித்தார். ஆக விமலா ஒரு சிறு தொழிலைத் தொடங்கி விட்டாள். கடைக்குச் செய்யும் சிற்றுண்டியிலேயே அவர்களது வயிறும் வளர்ந்தது.

ஒரு நாள் சாம்பாருக்குத் தேவையான மரக்கறி களை வாங்கி வர கடைக்குச் சென்றிருந்தாள். போகும் வழியில் ஆலடிச் சந்தியில் நின்றிருந்த ஒருவர் அவளது காதுபடவே கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

“புருசன் செத்து ரெண்டு மாசம் கூட ஆகயில்ல. விமலாவைப் பாத்தியே. மினுக்கிக் கொண்டு காலமை பின்னேரம் எண்டு பாக்காமல் உவர் முத்துவிங்கத் தாரின்றை தேத்தண்ணிக் கடைக்கு போய் வாறாள். ஏதும் வில்லங்கமான தொடர்பு இருக்குமோ...”

மற்றொருவர் அவரது சந்தேகத்துக்கு துணை போனார்.

“ஓமடாப்பா நீ சொல்லுறதும் சரி தான். எனக்கொரு ஜமிக்சம் இருக்குது கண்டியோ. ஒரு வேளை இவள் தான் புருசனை வேகமாய் வந்த லொறியிலதள்ளிலிட்டிருப்பாளோ ஆர்கண்டது?”

சாராசமாகக் காதில் விழுந்த வார்த்தைகளால் விமலாவின் மண்டைக்குள் நெருப்பு சவாலை விட்டு எரிவதுபோல் ஒரு குழைச்சல். மறுகணமே அவன்

தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“இந்தப் பொல்லாத சமூகத்தை எதிர்த்து வாழ்ந்து காட்டத்தானே நான் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படியான பழிச் சொற்களை நான் என் பொருப்படுத்த வேண்டும்”

விமலா எதையும் கண்டு கொள்ளாதவளாய் நடந்து கொண்ட போதிலும் அவளையறியாமலே அவளது மனதில் ஒரு கீறல் விழுத்தான் செய்தது. “வாழ்ந்தாலும் ஏகம் தாழ்ந்தாலும் ஏகம் வையகம் இது தான்டா” என்ற வரிகள் அவளது உள்ளுணர்வில் வந்து மோதி அவளது வலிக்கு ஒத்தடமாய் அமையும்.

ஒருவாறு வயிற்றுப் பசியை போக்கிக் கொண்டாலும், வாணியை படிக்க வைப்பதற்கு பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வாணி ஐந்தாம் தரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். புலமைப் பரிசில் பரீட்சையை எதிர்கொள்வதற்காக அவளுடன் படித்த பிள்ளைகளின் பெற்றோர் அவர்களை பிரத்தி யேக வகுப்புகளுக்கு அனுப்பி படிக்க வைத்தனர். பாடசாலையில் நடக்கும் வகுப்புகளுக்கு மட்டுமே வாணி யால் போக முடிந்தது. அதற்கும் வந்தது சோதனை.

பரீட்சைக்கு இரண்டு கிழமைகளே இருந்தன. திடீரென்று வாணி காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டாள். துடித்து விமலா அவளை அருகிலுள்ள வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனாள். அவளைப் பரிசோதித்த மருத்துவர் அவளுக்கு “டெங்கு” என்று சொல்லி வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்க, விமலாவும் அவளுடனேயே ஆறுநாட்கள் தங்க வேண்டியதாயிற்று தொழில் தடைப்பட்டாலும் வாணி குணமாகி வந்தாலே போதும் என விமலா ஏங்தினாள். ஒருவாறு கோயிலிருந்து விடுபட்ட வாணி எலும்பும் தோலுமாக வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

வெளியில் நடமாடத் தென்பில்லாததால் வீட்டில் இருந்தவாறே படித்தாள், வாணி. எப்படியும் தான் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திட வேண்டும் என்ற ஓர்மம் அவளுக்கிருந்தது. பரீட்சையன்று மகளை அழைத்துப்போய் பரீட்சையை எழுத விட்டு விட்டு பாடசாலை வாசலில் காத்திருந்தாள், விமலா. பரீட்சையின் முதற் பகுதி முடிந்ததும் மாணவர்கள் அனைவரும் வெளியே வந்து தம்மை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டனர் பெற்றோர் சிலர் தமது பிள்ளைகளுக்கு மென்பானம், கேக், பிஸ்கட் என கொண்டு வந்து கொடுத்து அவர்களை உஷார்ப்படுத்தினர். விமலா கொடுத்த நெல்லுப் பொரித் தண்ணீரை வாங்கிக் குடித்த வாணி அப் போது சொன்னது இப்போதும் நினைவில் வருகிறது.

“அம்மா! நெல்லுப் பொரித் தண்ணி குடித்தது நல்ல தென்பாயிருக்குது நான் இரண்டாம் பகுதி சோதினையும் நல்லாய்ச் செய்வன், நீங்கள் கவலைப் படாதையுங்கோ”

கேட்ட விமலாவுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. ஆனால்... பரீட்சைப் பெறுபேறு வெளியான போது மகிழ்ச்சி கொப்பளித்தது. எப்படியோ வாணி பரீட்சையில் தேறி அரசாங்கத்திடமிருந்து கிடைக்கும் சிறு உதவியைப் பெற முடிந்தது அந்த ஏழைத்தாய்க்கு

மனவலிமையைத் தந்தது.

இப்படியாக பல கஷ்டங்களையும் தடைகளையும் எதிர்நீசல் போட்டு சமாளித்துத் தான் இன்று வாணி வளர்ந்து நிற்கிறாள். அதிலும் அவள் ஏ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்த போது நடந்த ஒரு சம்பவம் மறக்க முடியாதது.

மின் வசதியற்ற சிறுவீடு அவர்களுடையது. வாணி இரவு பகல் என்று ஓயாமல் படிப்பில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் இரவு அவள் மெழுகுத்திரையை தலைமாட்டில் கொள்ளுத்தி வைத்து விட்டு படுக்கையில் இருந்தவாரே படித்திருக்கிறாள். எப்படியோ சோர்வுற்றிருந்த அவளது உடல் நித்திரா தேவியிடம் தஞ்சமடைந்து விட்டது அறையின் மறு மூலையில் கண்ணயர்ந்திருந்த விமலாவின் நாசியில் ஏதோ புகைவாசனை உறுத்தவே திடுக்கிட்டு கண் விழித்தவள் அறையெங்கும் புகையைக் கண்டு வீறிட்டாள்.

அம்மாவின் அலறல் கேட்டு கண் விழித்த வாணி அதிர்ச்சியனால் பிரமை பிடித்து நிற்க, விமலாவே தீப்பிடித்தெரிந்த நோட்டுப் புத்தகங்களை பக்ரதப் பிரயத்தனப்பட்டு அணைத்தாள்.

நடந்த அந்தச் சம்பவம் அவர்களை வெகுவா கப் பாதித்து விட்டது. நம்பிக்கையையும் தளர்த்தி உதவேகத்தையும் குறைத்து விட்டது. வாணிபுலம்பிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“அம்மா! நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ரியூசனுக்குப் போற பிள்ளைகளிட்ட கெஞ்சி நோட்டஸ் வாங்கிக் கொண்டு வந்து படிச்சு குறிப்பெடுத்து வைச் சிருந்த நான். அந்தக் கொப்பிகள் தானம் மா ஏரிஞ்சுது” விம்பிய மகளுக்கு விமலா அறிவுரை சொன்னாள்.

“பிள்ளை வாணி! உதுக் கெல்லாம் நீ சோர்ந்து போகக் கூது. என்னைப் பார். கொப்பர் எங்களை அந்தரிக்க விட்டிட்டுப் போகேக்க நாங்கள் அடுத்த வேளை சாப் பாட்டுக்கு வழியில்லாமல்த் தான் இருந்தம். என்னுடைய துணிவால யும் முயற்சியாலயும் நான் கஷ்டங்களை எதிர்த்துச் சமாளித்து இன்றைக்குச் சமாராய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறம் நாங்கள் இன்னும் முன்னே வேணும் என்ற ஆர்வத்தை நெஞ்சில் பதியவை எல்லாம் உண்ணாலமுடியும்”

அதிலிருந்து ஒருவாறு வாணி மீண்டெழுந்தாள்.

“எ....”

சத்தம் கேட்டு நினைவுச் சூழலிலிருந்து விடுபட்டவளாய் விமலா சுறுசுறுப் படைந்தாள்.

நுரைத் தெழுந்த பருப்பு அடுப்பில் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. சட்டென் அடுப்பைத் தணித்தவள் நினைவுகளை அலைபாய் விடாமல் தடுத்து நிறுத்தி ஒரு நிலைப்படுத்தினாள். சமையல் மீது கவனம் திரும்பிய தும் நிதானமாகச் சமைக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒருவாறு சமையலை முடித்து அடுப்பில் பாயாசத்தைத் துழாவிக் கொண்டிருந்த போது ஆரவாரத்துடன் கமலாகுடும்பத்தினரும் அவர்கள் அழைத்திருந்த விருந்தினர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். எல்லோருக்கும் மென்பானம் கொண்டு வருமாறு கமலா உத்தரவிட்டாள். விமலாவும் அதை எடுத்து வந்து அனைவருக்கும் பரிமாறினாள். கமலா பெருமையிடத் துக் கொண்டிருந்தது விமலாவின் காதுகளில் விழுந்தது.

“பார்த்தீங்களே! இன்டைக்கு “கொன்வகேசன்” னுக்கு வந்திருந்த பொம்பினைப்பிள்ளையளில் எங்கட “கவீற்றி” யின்ற காஞ்சிபுரம் தான் எடுப்பாய் இருந்தது. இல்லையே?”

“ஓம் அன்றி நீங்க நல்ல கலர் தான் செலக்ட் பண்ணி இருக்கிறியல்”

“அது சரி. கடைசியாய் ஒரு பிள்ளை வந்து “கோல்ட் மெடல்” வாங்கினது பாத்தியளை அன்றி சரி யான சிம்பிளாய் ஒரு சாதாரண சாறி தான் கட்டி யிருந்தது”

“ஓ... நானும் கவனிச்சனான்” என்று சூறிய வளாய் விமலா கவீற்றியிடம் அந்த பிள்ளையைப் பற்றி விசாரித்தாள். அவவோ அவவும் எங்கட “பாச்” தான்

அவ்வளவா ஒருத்த ரோடையும் சேரமாட்டா. தானும் தன்றை பாடும், ஆனா... மூன்று வருசமும் அவதான் “பாச ரொப்” பண்ணினவ. அது தான் அவ வுக்கு கோல்ட் மெடல்” கிடைச்சது.

“உன் மையில் அந்தப் பிள்ளையைப் பெத்தவை அதிர்ஷ்டக் காரர் தான் குடுத்து வைச்சதுகள். மீ!...”

“சரியாய்ச் சொன்னீங் க அன்றி. கவீற்றி அந்தப் பிள்ளைக்கு என்ன பெயர்? கூப்பிடும் போது அவதானிச்ச நான் நல்ல பெயராய் இருந்தது. மறந்து போனன் அதுக்கிடையில்”

“கலைவாணி”

விமலாவின் காதுகளிலும் அந்தப் பெயர் வந்து மோத,

“அது என்னுடைய மகள் தான்” என்ற வார்த்தை தொண்டை வரை வந்து வாய்க் குழிக்குள் அமிழ்ந்து போனது.

கண்களில் பணித்த நீர் பார்வையை மறைக்க மெய் மறந்து நின்றாள்விமலா.

“மெல்லுணர்வுகளை

வெளிப்படுத்துவதிலும், யதார்த்தமான படைப்புகளை படைப்பதிலும் மரணங்களைக் கெந்திரித்து வைச் சிருந்த நான். அந்தக் கொப்பிகள் தானம் மா ஏரிஞ்சுது” விம்பிய மகளுக்கு விமலா அறிவுரை சொன்னாள்.

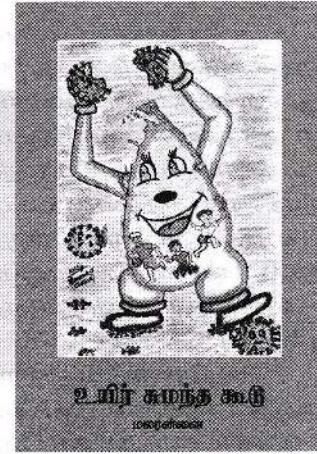
வெளியில் அகைவரும் விளங்கித்து கொடுக்க விரும்புகிற வெளியில்லாமல்த் தான் இருந்ததும். என்னுடைய துணிவால யும் முயற்சியாலயும் நான் கஷ்டங்களை எதிர்த்துச் சமாளித்து இன்றைக்குச் சமாராய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறம் நாங்கள் இன்னும் முன்னே வேணும் என்ற ஆர்வத்தை நெஞ்சில் பதியவை எல்லாம் உண்ணாலமுடியும்”

அதிலிருந்து ஒருவாறு வாணி மீண்டெழுந்தாள்.

“எ....”

சத்தம் கேட்டு நினைவுச் சூழலிலிருந்து விடுபட்டவளாய் விமலா சுறுசுறுப் படைந்தாள்.

உயிர் சுமந்த கூடு கதைகள் பற்றி...

■ ஈழக்கவி

உயிர் சுமந்த கூடு

இந்தியக் கலை

மலரன்னை (அற்புதராணி காசிலிங்கம்) இன் ஐந்தாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு “உயிர் சுமந்த கூடு”. ஜீவந்தியின் 153 ஆவது வெளியீடு (மிகக் குறுகிய காலத்தில் ஜீவந்தி 153 நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளமை மிகுந்த அவதானத்திற்கும் ஆய்வுக்கும் உரியது). “உயிர் சுமந்த கூடு” நூல் 116 பக்கங்களில் 18 சிறுகதைகளை தாங்கி வந்துள்ளது. ஆணி அடித்தாற் போல் அமர்ந்து அனைத்து கதைகளையும் வாசிக்க முடிந்தது. சிறுகதைகளை இப்படி வாசிக்க முடியுமா?

சிறுகதை என்பது சிறிய அளவிலான கதையன்று. அது சிறுகச்சொல்லி உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான் ஓர் உரைப்படைப்பு. எடுத்துக் கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முறையில் அது “அமைக்கப் படல்” வேண்டும்.

சிறுகதையின் வரைவிலக்கணச் சிக்கற்பாடு களை ஆராய்ந்தவர்கள் எல்லாருமே வற்புறுத்துவது அதன் சொற்செட்டு வன்மையைத்தான். இன்றைய தழுவுக்கேற்ற உவமையைக் கையாள்வதனால், சிறுகதையை, அதிகபலம் உள்ளடக்கி வைக்கப்பெற்ற சிறு “சிறுணை” கூடு ஒப்பிடலாம். அது “வெடிக்கும்” பொழுது ஆயிரம் தூரியரைக் கண்டதுபோன்ற ஒரு சத்திய தரிசனம், ஆன்மத் திகைப்பு குழாய்/ மீன் கண்டுபிடிப்பு ஏற்பட வேண்டும். சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் தனித்துவமான அமிசம் என்று வலியுறுத்திக் கூறப்படுவது இதுவே. “சிறுகதை என்பது தனித்துவமான. அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செரிவினையும் கூர் நோக்கினையும் உடையதாயிருக்கும் தாக்கமுழுமையே இவ்விலக்கிய வகைமையின் நோக்கமாகும்” என ஜே.ஏ.கடோன் (J.A.Cuddon) என்பார் எடுத்துக் கூறுவார் (A dictionary of literary terms - Penguin 1982).

“மொழிநடைநிலை நின்று பார்க்கும் பொழுது. சிறுகதையில் சிக்கணம் (செறிவு) ஒரு முக்கியமான பண்பு ஆகும். சிறுகதையில் எழுதப்படுவன. எழுத்தின் வழிதோன்றி எழுத்துக்கு அப்பால் நிற்கும் உணர்வுகளைத் தோற்றுவிப்பன வாக விருத்தல் வேண்டும். எனவேதான் சிறுகதை பேசுவன வற்றிலும் பார்க்க, அதன் “மௌனங்களே” முக்கியமானவை என்பர் (பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்; “ஸமூத்து தமிழிலக்கி யத்தடம் 1980-2000”; 2000: 85, 86).

இத்தகைய “தாக்கங்களை; புதுமைப்பித்தனியின் சிறுகதைகள் (செல்லம்மாள், சிற்பியின் நகரம், சாப விமோசனம், துண்பக்கேணி, காஞ்சனை, ஒரு நாள்

கழிந்தது, மனக்குகை ஓலியங்கள், இது மினின் யுகம், கலியானி, வேதாளம் சொன்ன கதை....) தோற்றுவித் துள்ளன. ஈழத்தில் அ.செ.முருகானந்தம் குறிப்பிட்டுக் காட்டத்தக்க மிகச்சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய மனிதமாடு, வண்டிச் சவாரி, காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை, எச்சில் இலை வாழ்க்கை முதலான சிறுகதைகள் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம் பி குறிப்பிடுகின்ற தாக்க முழுமையை ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. “1940களில் என்று கருதுகிறபோது அ.செ.மு.வின் எழுத்துக்களை கு.ப.ரா.வின் எழுத்துக் களுக்குக் குறைந்ததாக எப்படியும் கருத இடமில்லை. சந்தேகமில்லாமல் அ..செ.மு. நமது சிறுகதைகளின் ஒரு கலை மூல வேர்தான். ஈழத்தின் இன்றைய சிறுகதைகள் தரத்திலும் அளவிலும் அந்த வகையில் எங்கேயோ பாய்ந்திருக்கவேண்டியன; ஆனால் இல்லை” என்பது சேரனின் அவதானிப்பாகும் (அலை 30; பங்குனி 1987: 1056).

“எழுத்தின் வழிதோன்றி எழுத்துக்கு அப்பால் நிற்கும் உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்த” சிறுகதையே ரஞ்சுமுராரின் (அம்மன்) “கோசலை” என்ற சிறுகதையாகும். “திசை” பத்திரிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு வென்று, இச்சிறுகதை என்ற கல்லை மனத் தடாக்கத்தை நோக்கி வீச, அது பாய்ந்தோடிச் சென்று அது ஒரு அலையை எழுப்புகிறது. அந்த அலை மற்றொரு அலையை எழுப்புகிறது. அலையின் தொடர் கள் எழுகின்றன. அலை வளையங்கள் விகசிப்புக் கொள்கின்றன. மனத் தடாக்கத்தில் அது பல விகாசத்துக்கு ஏற்ப இந்தத் தொடர் அலைகளும் அதிக விகாசம் கொள்கின்றன. இங்கு ஒரு முடிவு என்று எதுவும் இல்லை. நமக்குச் சாவகாசம் இருப்பின் சிறுகதை என்ற கல்லை நம் மனத் தடாக்கத்தில் வீசி அப்போது எழும் புதிய அலைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் (சுந்தரராமசாமி; மல்லிகை; ஜூன் வரி 1986: 11).

மலரன்னை ஆத்ம தீருப்திக்காக எழுதுகின்ற ஒரு முத்த எழுத்தாளர். என்னுரையில் பின்வருமாறு அதனை அழுத்திக் கூறுகின்றார்: “வயதின் முதிர்ச்சியினால் தள்ளாமை என்னை ஆட்கொண்ட போதிலும் ஆத்ம தீருப்திக்காக என் கைகள் வலிந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.” வயதான ஒரு அன்னையின் ஆத்ம தீருப்தியின் வெளிப்படுத்தல் களாக இக் “கதைகள்” அமைந்துள்ளன.

1. இலகு தமிழில் எழுதுதுல்
2. அன்றாட வாழ்க்கைப் பின்னணியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்துதல்

ஆகிய இரண்டு அடிப்படைகளிலேயே அவரது கதைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. "நான் வாழும் காலத்தில் எனது சிறுகதைகளை ஆவணப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற குறிக்கோள் என்னுடையது. அதற்கு அமைவா கவே இச்சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளிவருகிறது" என்ற அவரது கருத்துக்கு அமைவாக அவரது கதைகள் "கலையாகக் முறைமை"க்கு பதிலாக "ஆவணப் படுத்தல் முறைமை"யையே முதன்மைபடுத்துகின்றன.. 18 கதைகளிலும் இத்தன்மையையே அவதானிக்க முடிகின்றது.

கொரோனா தொற்று சிக்கல்கள், போர் ஏற்படுத்திய காயங்கள், புலம்பெயர் வாழ்வியல், வறுமையின் அவஸம், வயதான காலத்து சிக்கல்கள், மலையக தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வு முதலான நிகழ்கால பாடுபொருள்களே கதைகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இக் கதைகள் நேரடியாக சொல்லப்பட்டுள்ளன. சம்பவங்கள் சீராகக் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன. கவராஸ்யம் சார்ந்த ஒளிவு மறைவுகளுக்கோ, மர்மங்களுக்கோ, முடிச்சுக்களுக்கோ இக்கதைகளில் இடமில்லை. மிக இலகுவாக கதை களை வாசித்து உணரமுடிகின்றது. அவற்றில் படிப் பினைகள் இருக்கின்றன. சமூகத்துக்கு தேவையான நல்லபல கருத்துக்கள் குவிந்துள்ளன. பள்ளி பிள்ளைகள் முதல் வயதான பாட்டிவரை அனைவரும் எவ்வித சங்கடங்களும் இன்றி இக்கதை களை வாசித்து உட்துணர முடியும். பொதுவாக கதை களில் தூட்சம நோக்கோ, தூட்சம போக்கோ, கலை உத்தியோ கிடையாது. மலரன்னை யின் நோக்கம் இதுவெல்ல. நிகழ்கால நிகழ்வின் தரிசனங்களை, அவற்றின் சிக்கல்களை படம் பிடித்துக் காட்டுதலே அவரது கதையாக்க முறைமையாகும். தன்னரவுக்குள் தொற்றிய சம்பவங்களை நெகிழிவுடனும் நேர்த்தியாகவும் மனோநிலையின் உண்மையைத் தொட்டும் யதார்த்தமாக எழுதியிருப்பது சிறப்பாகும்.

மலரன்னையின் கதையாக்க வெற்றியாக வெளிப்பட்டு நிற்பது அவரது இலகு மொழிநடையாகும். இப்பதினெட்டு கதைகளையும் ஒரே இருப்பில் அமர்ந்து வாசித்துமுடிக்க சரள மொழிநடையே முதன்மை காரணமாகும். புரியாத விவகாரங்களைப் பற்றிக் குழுமிக் கொள்ளாமல் தான் பார்த்த, அனுபவித்த, தன் மனதில் பதிநூட் நிகழ்கால நிகழ்வுகளை கதைகளாக எனிய நடையில் வடித்துள்ளார். இந்த எளிமைதான் அவரது கதைகளின் கதாபாத்திரங்களுக்கு உயிருட்டு கிறது. சம்பவங்களையாட்டி பாத்திரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இக்கதைகள் மொழியினுள் வாசகளை அமிழுவைப்பதில்லை. பல பரிமாணங்களை உணர்த்துவதில்லை. எனிமை நேரடி விஷயங்களை ஒப்புவிக்கிறது. அதைமீறி எதுவுமில்லை. எடுத்துக் காட்டாக சிலவரிகள்,

"அம்மாவின் கடைக்குடி செல்லப்பின்னை நான். மூன்று அக்காமாருக்குப்பின் பிறந்தபடியாலோ அல்லது ஆண் பிள்ளை என்பதாலோ என்னவோ அம்மா என்மீதுதான் அதிக பிரியம் காட்டுவாள். எங்களது பூர்வீகம் மல்லாவி. நான் சகியை கைப்பிடித்தனால் இங்கு திருநெல்வேலியில் வந்து சகி சீதனமாகக் கொண்டு வந்த வீட்டினில் குடியேறி விட்டேன். சகியம் நானும் வேலைக்குப் போவதனால் அம்மா அங்கு இளைய அக்காவோடு தங்கியிருக்கிறாள்." (அம்மாவின்

புன்னைக்கப்பக'19)

மலரன்னையின் அநேக கதைகளின் ஆரம்பம் இயற்கையின் அழகின் வர்ணிப்புகளாக அமைந்துள்ளன. கல்லூரிக் காலங்களில் "இயற்கைக் காட்சி" பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளை அவை ஞாபகப்படுத்துகின்றன. உன்னிக்க சில உதாரணங்கள் வருமாறு,

1. "பூமி மாதா போர்த்தியிருந்த இரட்ட பேர்வையை, வானில் பவனி வந்த வெள்ளமிதி தன் ஒளிக்கற்றைகளைப் பற்பி துகிலுரித்துக் கொண்டிருந்தாள்." (காலம் வெல்லும்; பக். 01)

2. பஞ்சப் பொதிகளாக பரவிக்கிடந்த முகிற் கூட்டத்தை உடறுத்துக் கிழித்துக் கொண்டு பறந்து வந்த அந்த விமானம்.... (அம்மாவின் புன்னைக்; பக். 08)

3. இதமான காலை இளம் வெயிலின் தழுவுதலால் மரங்களைப் போர்த்தியிருந்த மாசி மாதத்து வெண் பளித்துளிகள் மெதுவாகத் தலைமறையத் தொடங்கின. (துரைத்தொட்ட அலை; பக். 23)

4. முற்பகுறப்பாழுது. பகலவன் தன் வெய்பக் கதிர்களால் பூமியை வருஷக் கொண்டிருந்த வேளையாது. (தனிமை; பக். 36)

5. வெள்ளை வெளேரன்ற பளிப் போர்வைக்குள் மூழ்கியிருந்தது அந்த மலையிரதேசம். (துப்பாட்டி; பக். 46)

6. இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த மாலைப் பொழுதில் கருமேககங்கள் மழுமையைப் பொழிந்துக் கொண்டிருந்தன. (அனலுக்குள் அருவமாகி; பக். 64)

7. பூமி மாதாவைப் போர்த்தியிருந்த பணிப்புகார் பகலவன் வரவு கண்டு மெதுவாக விலகத் தொடங்கியது. பறவையினாங்கள் இசைத் தீநிம் படுக்கையில் கிடந்த மக்களைத் துயிலைமுப்பி அவர் தமக்கு அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நினைவறுத்திய போது... (சிறமதானம்; பக். 87)

காலம் வெல்லும், உயிர் சமந்த கூடு, அழல், வாழ்வின் குருரங்கள் ஆகிய கதைகள் நிகழ்கால கொரோனா பாதிப்பின் அவஸ்தைகளையும் கொடுரவு களையும் அதிலிருந்து மீள கைக்கொள்ள வேண்டிய சுகாதார வழிமுறைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இறுதிப்போரின் தாக்கத்திற்கு உள்ளானவர்களுக்கு மறுவாழ்வு கொடுத்தல் என்ற மனித நேய அடிப்படையிலான சங்கதிகள் மலரன்னையின் கதைகளுக்குள் சாகுவதுமாகியுள்ளன. அவற்றில் சில,

அ. அம்மாவோ... தனது ஓசைகள் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொண்ட திருப்பியடின் மாறாத புன்னைக்கையைத் தவழி விட்டவாறு கண்மூடிக்கிடந்தாள். இறுதிக்கட்ட கொடுர போரின் அனர்த்தத்தினால் அனாதையாகி, ஒற்றைக்கண் பார்வையையும் இழந்துவிட்ட அபைலைப்பெண்ணுக்கு தன் கடைக்குடி மைந்தன் மூலம் வாழ்வு கொடுத்துவிட்ட நிருபதி யினால் தோன்றிய புன்னைக்கையான் அது என்பது தனஞ்சயனுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை." (அம்மாவின் புன்னைக்; பக். 16)

ஆ. ஓவ்வொரு ஜிவம் வெள்ளமிதி நீண்ட நேரம் விழித் திருந்து தனது பாடங்களைப் பழப்பாள். தன் இமைகள் ஓய்வுக்காக கெஞ்சும்போது அவளது வைராக்கியம் அதை மிகுஞ்சி விடும். கடைசிக் கட்டப்போரில் அவள் தனது தந்தையை மட்டுமா இழுந்தாள். தாயின் ஒரு கையையுமல்லவா இழுக்க நேரிட்டது. அவளது அம்மா ஒற்றைக் கையுடன் தன்னையும் தம்பியையும் வளர்த்து ஆளாக்கப்படும்பாடு அவளது இதயத்தில் இரத்தத்தைக் கசியவைக்கும். தாயின் கஷ்டங்களுக்கு கைமாறாக தான் நன்குபடித்து ஒரு மேன் நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதே அவளது குறிக்கோளாகும். (துரைதொட்ட அலை; 25, 26)

இ. "ாங்கிலை! அம்மாவுக்கு தீட்ட அடிக்கடி

தலைச்சுற்றல், மயக்கம் என்று வருத்தம் வந்து கொண்டிருக்குது. அவ எனக்கு கலியாணம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்று ஒரேபிழயா இருக்கிறா. அதுதான்..."

"சொல்லும் பிள்ளை. அவ சொல்லுறது நியாயம் தானே"

"என்னோட கம்பளில் பாஷ்ச ஒரு மாஸ்டர்த்தான் செய்ய இருக்கிறன். அம்மாவுக்கு அதில் அவ்வளவு விருப்பமில்லை."

"ஏன் பிள்ளை மாப்பிளைக்கு என்ன குறைச்சல்"

"அப்படி ஒன்றுமில்லை அங்கிள். பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி இறுதிக் கட்டப் போரில் முழங்கலுக்குக் கீழ் ஒரு காலை இழந்தவர். இப்ப செயற்கைக்கால் போட்டிக்கிறார். உங்களுக்கு இதிலை சம்மதம்தானே."

"உம்முடைய இந்த முடிவை நான் பாராட்டுறன். எனக்கு உதில் பூரண சம்மதம்." (மாற்றுதவி; பக. 61)

ஈ. "தமிழரசன்! உம்முடைய அப்பா என்ன செய்கிறார்?"

"2009ம் ஆண்டு கடைசிக்கட்ட போர் முழந்த சமயம் என்னுடைய அப்பாவும் இராணுவத்திட்ட சரணாடைந்தாராம். அம்மா சொன்னா. ஆனால் மேடம் எனக்கு அப்பாவைத் தெரியாது. அப்ப எனக்கு மூன்று வயது என்றும் அம்மாதான் சொல்லுறவு."

.....

"அம்மா! நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்கோ, தமிழரசனை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்."

என் மனதிலும் இனம் புரியாத ஒரு நெருடல் அவள் விடைபெற்றுப் போகும் போதுதான் நான் அதனை அவதானித்தேன். காற்றில் அவளது சேலைத்தலைப்பு விலகியபோது இடை கை இருக்க வேண்டிய பகுதி முழங்கைக்கு கீழ் வெறுமையாய் இருந்துது. துணுக்குற்ற நான் நன்றாக உற்றுப்பார்த்தேன். முழங்கைக்கு சுற்று மேலான பகுதியுடன் கை துண்டிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றதும் எனது மனம் வெதுமிப் போனது....

மேடம்! தழிழரசன் வகுப்பறையை அசுத்தப்படுத்தி விட்டான்" எட்டிப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம் அவன் மேசைக்குக்கீழ் ஓளிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் இருந்த நிலம் நனைந்திருந்தது. நான் மெதுவாக அனுகி அவனை வெளியே வருமாறு பணித்தேன்.

"மேடம் பொம்பர் போயிட்டுதே எனக்கு பொம்பர் எண்டால் பயம்" பேயறைந்தவன் போல் விழிகள் பிதுங்க அவன் நின்றிருந்தான். நான் அவனைச் சமாதானப்படுத்தி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

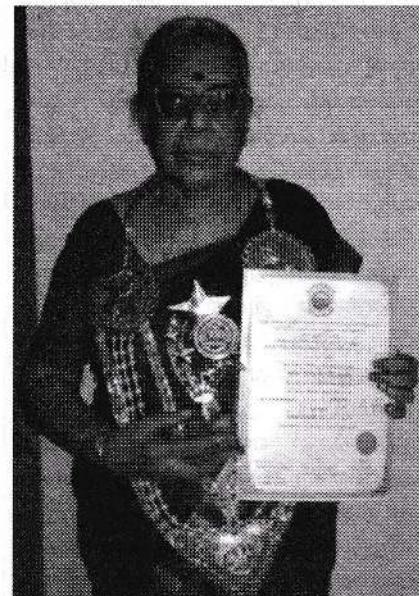
பாடசாலை முடிவுடைந்து நான் வீட்டிற்கு புறப்படும் சமயம் தமிழரசனின் தாய் என்னைத்தேடி வந்தாள்.

"மன்னிச்சுப் கொள்ளங்கோ மேடம். தமிழரசனுக்கு வான் பரப்பில் ஏதாவது விமானமோ, ஹெலி கோட்டரோ பறந்தால் அதுகுண்டு போட்போகுது என்று பயம். மூன்று வயதில் அவன் அனுபவிச்ச கோரச் சம்பவங்கள். அவனுக்கு அப்படியொரு மனநிலையை ஏற்படுத்திட்டு. அவனையறியாமலே சலம் கழிந்திடுகிறது...."

"அம்மா! இதுக்கெல்லாம் கவலைப்படாதையுங்கோ. ஒரு நல்ல மனோத்துவ நிபுணரிட்டை கொண்டு போய் பிள்ளையைக் காட்டுங்கோ எல்லாம் சரியாகி விடும்." (உள்ளத்தின் உரப்பல்; 82, 84, 85, 86)

மலர்ன்னையின் எடுத்துரைப்பு இவ்வாறுதான் அமைந்துள்ளது. மீன் தேடலுக்காக தர்க்க அனுகல் எதுவும் அவரது எழுத்துக்களில் பிரதிபலிப்பதில்லை. வாசகனுக்கு எவ்வித சங்கடத்தையும் கொடுக்காமல், ஆசிரியரே கதைக்குரிய எல்லா சொல்லாடல்களையும் கையாண்டு விடுகிறார். "அழல்" கதையின் பிற்குறிப்பு இதற்கு உரத்த ஒத்தாரணமா கின்றது: "பிற்குறிப்பு: வனஜாவின் அம்மாவுக்கு ஆட்டோவின் கைப்பிழியிலிருந்து தான் வைரவ் தொற்று ஏற்பட்டது என்பது எவருக்கும் புலனாகாத விடயம்" (பக 108)

உயிர் சமந்த கூட்டின் 18 கதைகளும் தாய்னை உணர்வின் வெளிப் பாடுகளாக உள்ளன. ஒரு அன்னை தான் அவதானித்த நிகழ்வுகளின் சம்பவங்களின் கோர்வைகளாக இக்கதைகள் அமைந்துள்ளன. தான் சார்ந்த சமூகம் சங்கடங்கள் இன்றி, சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும் என்ற அவாவே கதைகள் முழுவதும் தொக்கி நிற்கின்றது. அதற்கான அறிவுரைகளும் கருத்துக்களும் கதைகளில் விரவிக்காணப்படுகின்றன. மலர் போன்ற மொழியினால் சமூக அக்கறைக்கொண்ட ஒரு அன்னை கட்டிய "கதைகளின்" கூடே உயிர் சமந்த கூடு.

மனத்துயறின் வடுக்களைப் பேசும் மலரன்னையின் “அனலிடெப்பிழு” சிறுகதைத் தொகுப்பு குறித்த பார்ஷை

■ புலோலியூர் வேல்நந்தன்

வாழும் காலத் தில் படைப்பாளிகளை மதிப்பளித்தல் என்ற உயர் நோக்கோடு ஜீவந்தி வெளியிடும் சிறப்பிதழ் வரிசையில் ஈழத்தின் முத்த பெண் படைப்பாளி யாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் “மலரன்னை” என்ற புனை பெயரால் அறியப்பட்டவரின் படைப்புக்களையும் அவரது படைப்புக்கள் குறித்த பார்வையையும் தாங்கி வரும் இவ்விதழில் அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ள “அனலிடெப்பிழு” என்ற தொகுதி குறித்த வாசகநிலை நோக்காக இக்கட்டுரை அமைய திருக்கிறது. நண்பர் பரணீதரன் வழி அவரது கடந்த காலம், தற்கால வாழ்வியல் அதில் அவர் படும் துயரங்கள் என்பவற்றை அறிந்த வன் என்ற வகையில் அத்தகைய முத்த படைப்பாளியின் இச் சிறுகதைத் தொகுதி குறித்த எனது மனப்பதிவுகளை வெளிப்படுத்துவதில் நான் பெருமையடைகின்றேன்.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு 2017 கார்த்திகையில் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இதில் சிரித்திரன், தாயகம், யுகம்மாறும், உதயன் துரிய

காந்தி, வலம்புரி - சங்குநாதம், ஜீவந்தி ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளிவருத் திறுகதைகள் பெருமளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தொகுப்பில் கடவுள் வாழும் இல்லம், வன்மம், புது வசநந்தம், ஆஹாம் அறிவு, பரிமாற்றம், இதற்காகத் தானா, கார்த்திகைப் பூக்கள், புகலிடம், கேள்விக்குறி, வரம்பு, ஊன்று கோல் உட்பட இருபத்தெந்து சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் பல அனலிடெப்பிழ் புழுவாய்த் துடிக்கும் மனதின் அவலங்களைப் பேசும் கதைகளாகவே அமைந்துள்ளன.

கடவுள் வாழும் இல்லம் என்ற முதற்கதை தேவகி தழிழுன்பன் கமலா செந்தாரன் ஆகிய பாத்திரங்கள் வழி நகர்ந்து சிறுநீரக செயலிழப்பு நோயால் பாதிக்கப்படிருந்த தமிழ்நபனை கமலாளின் வேண்டுகோளின்படி செந்தாரன் பணம் கொடுத்து காக்க முன் வந்ததாக கதையை அமைத்து மனித வடிவில் கடவுள் வாழும் இல்லங்களாக சில வீடுகளும் உறவுகளும் இருப்பதால்த்தான் பிறர் துயர் போகக் கழிகிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். கதைமயின் இறுதியில் செந்தாரன் நான் பெத்த பிள்ளையில்லை என்னுடைய தங்கச்சி ஷல்பட்டு சாகேக்கை என்னட்ட ஒப்படைச்ச பிள்ளை என ஒரு திருப்பு முனையோடு கதையை முடிப்பது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

வன்மம் என்ற கதை வாழும் போது ஒரு தாயை கூட வச்சபார்க்காமல் முதியோர் காப்பகத்தில் சேர்த்த பின் அத்தாய் இறந்தபோது வெளிநாட்டு மகனின் காசை வச்ச தாயுக்கான செத்தவீட்டை ஆடம்ப்ரமாய் செய்ய முனையும் போலி உறவுகளின் வேசங்களை தோலுவித்துக் காட்டுவதுடன், அத்தாய் தன் உடலை இறந்த பின் மருத்துவ பீடத்துக்கு ஒப்படைக்கச் சொன்ன விடயம் இவர்களது முகத்தில் அறைந்த விடயமாக காட்டப்பட்டு, வாசகராகிய எம்மை சிந்திக்க வைக்கும் ஒரு சிறுகதையாய் அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது. புது வசந்தம் என்ற கதை வாணி-சபிரன்-சங்கவி என்ற பாத்திரங்கள் வழி நகர்த்தப்பட்டு தான் காதலித்த சங்கவியை போரில் இழந்த துயர் தாங்கால் குடிக்கு ஆளான சுபிரனை புதுமனைவியான வாணி மாற்றி அவனை தந்தையாக்கி மகிழும் வாழ்வியலை இன்பமும் துன்பமும் கலந்து பேசுகிறது. ஆஹாம் அறிவு என்ற கதை பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையை மையப்படுத்திய ஒரு கதையாக அமைந்துள்ளது. ஒரு பக்கம் பெண்களை பாதுகாப்பாக வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து விடும் ஆண்கள் வாழும் சமுதாயத்தில்தான் மறுபறும் பெண்களைக் கடத்திக் கற்பழிக்கும் காழுகர் களும் வாழ்விறார்கள் என்பதையும் காட்டி இதற்கெதிராக பெண்களே தம் ஆஹாம் அறிவு கொண்டு போராட வேண்டிய நிலையை கதையின் நிறைவில் ஒரு பெட்டை நாயை துரத்தும் கடுவன் நாயகளை நோக்கி எறிய கற்களைத் தேடி என்கைகள் செய்ரப்படத் தொடங்கின என கதையை வேறுபட்ட குறியீட்டு அர்த்தத்துடன் நிறைவு செய்த தன்மை சிறப்பானதாக அமைந்துள்ளது. இத் தொகுப்பில் உள்ள இவரது அனைக் கதைகளுக்குள் போர் தந்த வலிகளை ஏதோ ஒரு வகையில் இணைத்து எழுதும் போக்கை அவதானிக்க முடிவதுடன் ஆரம்பகாலக் கதைகளில் விடுதலைக்கான வேட்கையையும் இனக்காண முடிகிறது. பேச்கவழக்கு மொழியை சிறப்பாக இயல்பாக கையாளும் தன்மையையும் இவரது பல கதைகளில் காண முடிகிறது.

எடுத்துக் காட்டுகளாக

“கொப்பர் என்ன வேலை செய்கிறார் ஏன்

சப்பாத்து வாங்கித் தரவில்லை...”

“போக்கிடமில்லாமல் உண்ணோடு வந்து இருக்கிறதால் தானே நீடிம் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுறாயென்ன அம்மா.”

“உதென்ன புதுக்கதையொண்டு சொல்லுறாம் உண்ணானை எனக்கு உதைப்பற்றி தெரியாது...”

“அதெல்லாம் ஒரு சிம்பிள் வேலை நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன்”

போன்றுவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

பரிமாற்றம் என்ற கதை குழந்தையில்லாத வர்க்கு குழந்தை ஒன்றை பரிமாறும் உணர்வுகளை பேசி நிற்கிறது. இதற்காகத்தானா என்ற கதை ஒரு காலகட்ட தியாக வாழ்வை அதற்காக தம் உபிரையே கொடுத்த வரை இன்றைய அவமரணக் காட்சிகளுடன் பொருத்திப் பார்த்து எம்மை சிந்திக்க வைக்கும் ஒரு கதையாக அமைகிறது. அகநெகிழ்வு என்ற கதை ஆரம்பத்தில் பின்னைகளை சிறப்பாக கொலசிப் பாஸ்பன்னை வைத்த வித்தியா ரீச்சரின் கதையாக தொடங்கி இறுதியில் போரில் தன் கணவனையும் தன் இரண்டு வயது மகனையும் தன் ஒரு காலையும் இழந்த ஒரு பெண்ணாக காட்டி கதையைப் படிக்கின்ற வாசகரையும் அகநெகிழ்வடைய வைக்கிறார் கதாசிரியர். இத்தகைய இழப்பிற்குள்ளும் நம்பிக்கையுடன் வாழும் மனவுறுதியையும் இக்கதைவழி அறிய முடிகிறது.

கார்த்திகைப் பூக்கள் என்ற கதை கார்த்திகை 27 என்ற நாள் தரும் தலைமுறை தாண்டிய நினைவுகளை பிரிவுத்துயரின் வலியைப் பேசும் கதையால் அமைந்து நெஞ்சைக் கனக்க வைக்கிறது. தேசிய இலக்கிய விழா வில் பரிசுபெற்ற அசலும் நகலும் என்ற கதை நர்மதா என்ற பெண் தேர்ந்தெடுத்த போலியான பண அந்தஸ்து மிக்க திருமண வாழ்வையும் நடுவேன் தேர்ந்தெடுத்த உண்மையான வாழ்வையும் ஒரு பெண்ணின் நேசிப்புத் தளத்தில் வைத்துப் பேசி சிந்திக்க வைக்கிறது. போர் தந்த வாழ்வின் ரணங்களை, உறவுகளின் இழப்புக் களை தாங்கியபடி புதிய வாழ்வு வாழும் பல பெண் தலைமைத்துவ குடும்பங்களது, பெண் களது கதைகளையும் இத்தொகுப்பில் காண முடிகின்றது. அப்பா இல்லாத வீடு என்ற கதை போரில் ஆண் துணையை இழந்து கள்வர்பயத்தால் துயரப்படும் பெண் களின் வாழ்வையும் அவர்கள் தங்களைத் தாங்கள் காக்கத்துணியும் துணிவையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அனலிடைப்புழு என்ற இத்தொகுப்பின் தலைப்புக்கதை ஒரு ஏழை குடும்பஸ்தன் லீசிங்கில் ஒட்டோ எடுத்து ஒடி போதைப் பொருள் வியாபாரியாகி, அதே போதைப் பொருள் பாவித்தவர்களால் தன்னோடு ஒரு மகள் சீரீத்துக் கொல்லப்பட அனலிடைப் புழுவாய் துடிக்கும் நிலையை காட்டும் கதையாக அமைந்துள்ளது. சில கதைகளில் கருத்தை சொல்ல வேண்டும் என என்னிக் கதையின் அழகியலில் அதன் மொழியில் அதிகளவு கரிசனை காட்டாத நிலையையும் காண முடிகிறது.

எனப்பிழைப்பு என்ற கதை பிற்றிடம் இரந்து வாழும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வையும், அவள் படும் துயரங்களையும், குழந்தையுடன் பிச்சை எடுத்த அவள்

மீது சமூகம் பரிதாபம் காட்டாத நிலையையும் சக மனிதர் ஒருவராய் கதாசிரியருக்கு ஏற்பட்டபரிதாப உணர்வையும் எடுத்துக் காட்டும் கதையாக அமைந்துள்ளது. இரட்சிக்க வந்தவன் என்ற கதை வயல் வாழ்வை பின்னணியாய்க் கொண்டு வருமைக் காலத்தில் நெல் மூட்டையை கொடுத்து உதவும் மனித மனத்தின் மாண்பினை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சாபத்தின் நிமில் என்ற கதை முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்பதை திருமண பந்தம் என்ற தளத்தில் வைத்துப் பேசும் கதையாக அமைந்துள்ளது. புகலிடம் என்ற சிறுகதை முருகேசர் என்ற முதிய தந்தையின் தனிமையையும் பின்னைகள் இருந்தும் பின்னைகள் எவரும் தங்களோடு அவரை சேர்க்க மறந்த நிலையையும் பேரப்பின்னைகள் மீதான அவரது பேரன்பையும் ஏக்கங்களையும் உணர்த்தும் கதையாய் அமைந்து நெஞ்சைப் பிழிகிறது. அவள் ஒரு கவிஞர் என்ற கதை இறுதிக் கட்ட போர் அவைத்தை, மனிதப் பேரவலத்தை எடுத்துக் காட்டி நெஞ்சை உருக்கும் கதையாக அமைகிறது. கிணற்றுத் தவளை என்ற கதை வித்தியாசமானதொரு எடுத்துரைப்பு முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பொத்திப் பொத்தி வளர்த்த மகனை கொழும்பில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வந்த தந்தை மகனை நினைத்து ஏங்குவதும் பேரன் இனைந்து தவளையை பிடித்து விளையாடுவதையும் இனைந்து நகரும் கதை பிற்பகுதியில் அவரது மகன் ராகவன் விடுதலைக்கான பயணத்துக்காய் தன்னை இனைத்துக் கொண்டு நீங்கள் எல்லாம் கணற்றுத் தவளைகளா இருந்தா எங்கட வாழ்வு விடியாது எனத் தரும் விளக்கம் என ஒரு காலகட்ட உணர்வைப் பேசி நிற்கிறது. கேள்விக்குறி என்ற கதை வாழ்வின் பல தெரிவுகளுக் கிடையில் தீர்மானம் எடுக்க முடியாமல் தடுமாறும் பெண்களுது கேள்விக்குறி மிக்க வாழ்வைப் பேசுகிறது, வரம்பு என்ற கதை எந்தச் தழுவிலும் எல்லை மீறாது நடந்து கொள்ளும் ஆண்-பெண் உறவின் புனிதத்தை யும் எல்லை மீறும் போது ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் பேசுகிறது. இக்கதையில் கூட பதுங்கு குழிக்குள் பால் கொடுத்த விடயங்கள் என இறுதிக் கட்டபோரின் காட்சி களும் இனைத்துப் பேசப்படுகின்றன. ஊன்றுகோல் என்ற கதை போரிற்கு பின்திய தழுவில் மனைவியை இழந்தவன் ஒரு காலை இழந்த மற்றொரு பெண்ணை நம்பிக்கையுடன் திருமணம் முடிக்கும் வாழ்வை நினைவுகள் வழி பேசும் ஒரு கதையாகி எம் நெஞ்சைப் பினிகிறது.

உணர்வுகளின் சங்கமம் என்ற கதை நாய்க் குட்டிகள் மேல் பாசமான நீருபன் டெங்கு காய்ச்சல் வந்து மரணித்து துயரையும், உயிர்கள் மீதான பரிவையும் எடுத்துக் காட்டும் கதையாய் அமைந்து நெஞ்சில் தைக்கிறது. அலையென் புரஞம் காலக்கோடு என்ற இறுதிக் கதை காலம் மாறி வரும் என்பதை பணம் மட்டும் வாழ்க்கையில்லை என்பதை நர்மதா, சாந்தி ஆகிய பாத்திரங்கள் வழி நகர்த்தி கதையின் முடிவில் வித்தியாசமான திருப்பத்தைக் கொண்டு அமைந்திருப்பது சிறப்புக் குரியதாய் அமைகிறது. மொத்தத் தில் மலரன்னையின் இத்தொகுதி அவரை சமூத்தின் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு பெண் கதை சொல்லியாக நிலை நிறுத்தியுள்ளது என்பதில் ஜயமில்லை மலரவனைத் தந்த மலரன்னையின் வாழ்வு, துயரங்கள் நீங்கி இலக்கியப் பயணம் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன். ●

புத்தொளி வீசகின்ற மறையாத சூரியன்

■ பேராசிரியர் செ.யோகராசா ■

எழுத்தும் பேர்க்கால இலக்கியங்களுள் ஒருவகையானவை, போராளிகளுடன் தொடர்புட்டன வாகவுள்ளன. மேலும், இவ்வகையானவை பேச பொருள் ரீதியில் போராளிகளின் கள் அனுபவங்கள், போராளிகளின் வெவ்வேறுபட்ட மனதனர்வுகள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றனவாகவுள்ளன. இவ்வாறான செல்நெறியிலிருந்து விலகி புதிய செல்நெறிகளின் ஆரம்பமாக, மலரன்னையின் முதல் நாவலான “மறையாத தூரியன்”(2016) காணப்படுகின்றமை கவனத்திற் குரியது; “போராளியான மலரவனின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பற்றிப் பேச முற்படுவது அவற்றுள் முதன்மையானது!

மேற்குறிப்பிட்டவாறான தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மறை பற்றிய விபரிப்பு,

- (i) சிறுபராயவாழ்க்கை
- (ii) ஆரம்பக்கல்வி
- (iii) இடைநிலைக்கல்வி
- (iv) தடம்மமாறுதல்

இவற்றினாடாக, மலரவனினதும் பெற்றோர் சகோதரர்களதும் உறவுசார் ஊடாட்டம் என்ற அடிப்படைகளில் இடம்பெற்றுள்ளது!

சிறுபாராய வாழ்க்கையில்

“ஏந்தேரமும் கேள்விகள் கேட்டு அம்மாவைத் துளைத்தெடுத்து விடுவான்”(ப.07)

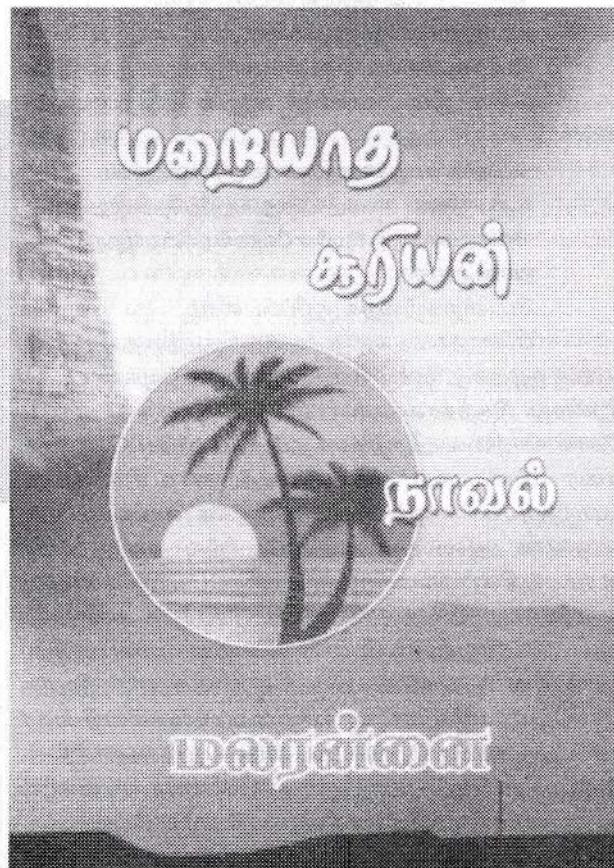
“ஏங்கையப்பு போனே? நான் உன்னைக் காணயில்லை என்று ஏங்கிப் போனன்”

“அம்மா காக்காவுக்கு பசிபோல கிடக்கு வந்து நின்று சந்திச்சுது. நான் தோசை கொண்டந்து போட்டனான்”

“எத்தனை தோசை ராசா போட்டநீ?”

“ஏனம்மா! சின்னைக் காக்காவுக்கு சின்னவயது தானே இருக்கும். ஒரு துண்டு பிச்சுப் போட்டநான்.”

அம்மாவுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. குழந்தை சிறியவனாய் இருந்தாலும் ஜீவகாருண்யமும் தேவைக்கேற்ப அளந்து செய்யும் பக்குவமும்

இயல்பாகவே அவனிடம் நிறைந்திருந்தது கண்டு இறுமாப்பெய்தினாள்”(ப.08)

“தாத்தா கொப்பு நிறை பூவும் மிஞ்சமாய் கிடந்தது. அம்மா கொப்பை எடுத்துக் கொண்டு போய் அடிவளவுக்கை போட்டிட்டு வந்திட்டா, வாங்கோவன் காட்டிறன்”

தாத்தாவின் கையைப்பிடித்து அழைத்துப் போனான் பேரன். அம்மா மெதுவாக நழுவி விட்டாள். இப்படியாக அவனிடமிருந்து யாரும் குற்றும் செய்து விட்டுத் தப்ப முடியாது. காட்டிக் கொடுத்து விடுவான். தான் குற்றும் செய்தாலும் வலிய வந்து சரணடைந்து விடுவான்.

“தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்” என்று சொல்லுவார்கள். அவனுடைய இந்தக் குணவியல்பு கடைசிவரை மாறுவேயில்லை.(ப.19)

மேற்கூறியவாறான பலவகையான நிகழ்வுகளை நாவலாசிரியர் இப்பகுதியில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஆரம்பக்கல்வி கற்கும்போது...

“அவனது அறிவாற்றல் கண்டு அவர்களும் நயந்து அவன் மீது அன்பு பாராட்டினர். கூடிய சீக்கிருத்தில் அவன் வகுப்பினது மாணவத் தலைவனாக ஆசிரியர்களால் நியமிக்கப்பட்டான்.

விளையும் பயிரை முறையில் தெரியும் என்று சொல்வார்கள். குட்டித் தம்பியின் ஆளுமைத்திறநன் அதற்கு ஒரு சான்றாக அமைந்தது. கரும்பலகையில் எழுதும் சுன்னாம்புக் கோல்களை வீணாக்காமல்

பார்த்துக் கொள்வான். கரும் பலகையில் எழுதியவற்றை அழிப்பதற்கு வீட்டில் அம்மாவிடம் அழியணைகள் தைப்பித்துக் கொண்டு போய் வைப்பான். நேரத்தோடு பாடசாலைக்கு சென்று வகுப்பறையைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்து அழகாக வைத்திருப்பான். தனது வகுப்பு மாணவர்களையும் அன்பாகக் கண்டித்து வகுப்பறையைப் பேணுவதிலும் உதவி செய்யுமாறு பணிப்பான். அவர்களுள் சிலர் முதலில் தீர்ப்பிக் காட்டினாலும் பின்னர் மகுடியாக கட்டுண்ட நாகம் போல் அடங்கிப் போயினர். எல் லோரிடமும் சிரித்துச் சிரித்து பகிடியாக நக்கலைத்து வேலை வாங்கி விடுவான். நாளைடைவில் அவர்கள் எல் லோரும் ஏக மனதாக அவனது தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டனர்”(பக்.34-35)

“ஓருநாள் பொழுது கருகும் வேளை குட்டித் தமிழைத் தேடி இருநன்பர்கள் வந்தார்கள். “குட்டித் தமிழிடம் பாடம் கேட்டுப் படிக்க வந்தனாங்கள்” என்று தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர். பாட்டியும் அம் மாவும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பாட்டி மனதில் தோன்றியதைக் கேட்டு விட்டாள். “பெரிய பிள்ளையள் மாதிரிக் கிடக்கு. தெரியாமல்த் தான் கேக்கிறன். நீங்கள் குட்டித் தமிழின்றை வகுப்பிலையோ படிக்கிறியள்?” “இல்லை பாட்டி நாங்கள் மூன்றாம் வகுப்புத்தான். எண்டாலும் குட்டித்தமிழி வீட்டுப்பாடம் செய்யிற்குக்கு சொல்லித் தாறன் என்று சொன்னவர். அதுதான் வந்தனாங்கள்.” ஆச்சரியம் மேலிட அம் மா குட்டித் தமிழை அழைத்தாள். குட்டித்தமிழி வந்து அம்மா விளக்கைக் கொஞ்சத்தில் தாங்கோ. இந்தப் பிசாசகஞ்சுக்கு ஒண்டும் தெரியாதாம். அதுதான் சொல்லிக் கொடுக்க வரச்

சொன்னான். “நல்லாயிருக்குது உன்றை கதை. உனக்கு என்ன தெரியுமென்டு இப்ப நீ சொல்லிக் கொடுக்க வெளிக்கிடுகிறாய்.” குட்டித்தமிழியும் விட வில்லை. “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமென்ட படியாலே தானே வரச் சொன்னானான்” “தெரியாமத் தான் கேக்கிறன். மூன்றாம் வகுப்புப் புத்தகம் நீ படிச்சனேயே” “ஓம்மா இந்தப் பேயன்களிட்டைத்தான் வாங்கிப் படிச்சனான். அதெல்லாம் ஒரு சிம்பிள் வேலை. சரி வாங்கோடா படிப்பம்” “இதனிடையே பாட்டி விளக்கேற்றிவைத்துவிட்டாள். குட்டித்தமிபாடல்களை வாசித்து கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லிக் கொடுப் பதைக் கவனித்து பாட்டியும் அம்மாவும் பிரமித்துப் போய் நின்றனர்”(பக். 40-41)

கிடைலை வந்துமில்

“வீட்டிற்கு வரும் போது குட்டித் தமிழின் முகத்தில் களையில்லை... அம்மா விசாரித்ததில் அவனுக்கு ஏழு பரிசுகள் தான் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆங்கில பாடத்திற்குரிய பரிசு வேறு எவருக்கோ போய் விட்டது வாழ்க்கையில் ஒரு தோல்வியையும் சந்தித்துப் பழகாதவனுக்கு அது பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அம்மா அவனைத் தேற்றினாள்.(ப.88)

தடம் மாறிய மிள்ளர்...

குட்டித்தமிழி தீடிரென காணாமல் போகின்றான். குடும்பத்தினர் பல இடங்களில் தேடியும் காணக் கிடைக்கவில்லை. கவலையுற்ற வீட்டினருக்கு அவன் எழுதிய கடிதமொன்று கிடைக்கின்றது. அதனாடாக அவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டமை தெரிகின்றது. அக்கடித்ததில் மன்னிப்புக்கோரியதுடன் தனது அப்பா,

பெரியண்ணா, அம்மா என ஒவ்வொருவருக்குமான பொறுப்பினைச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தான். எந்த இயக்கம் ஏன் சேர்ந்தான் என்ற விபரங்கள் நாவலாசிரி யரால் தரப்படவில்லை. எனினும், அத்தியயத்தின் தடும் மாறிய வாழ்க்கைப்பயணம் - பக் 114-116, ஆரம்ப விபரிப்பு ஊடாக(அதிகரித்து வந்த இராணுவக் கெடுபிடிகள்) அதற்கான காரணத்தை ஊகிக்க முடிகின்றது!

அவ்வாறே இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரின் கெடுபிடிகள் பற்றியும் முன்னோரிடத்தில் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் இன்னொரு காரணமென்று அறியமுடிகின்றது.

குட்டித் தம் பி வீட்டிற்கு வந்தபோது குடும்பத்தினர் அவனை மகிழ்வுடன் வரவேற்றமைப்பற்றி தடும் என்ற அத்தியாயத்திலும் ஆளுமையின் இலக்கணமாய் என்ற அத்தியாயத்திலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வீட்டிற்கு வந்தபோது தனது பயிற்சி அனுபவங்கள் சிலவற்றையும் குட்டித்தமிய பகிற்ந்து கொள்கின்றான்.

மண்ணில் உதிர்ந்தமலர்(142) குட்டித்தமியின் இறுதி நிகழ்வுகள் பற்றி உருக்கமாக விவரிக்கின்றது.

குட்டித் தம் பி பகரும் அவனது குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கும் (அப்பா, அம்மா, பெரியண்ணா, சிறிய அண்ணா, தாயார், பாட்டி, மாமன் இடையிலான ஆழமான பாசப்பினைப்பினை வெளிப்படுத்தும் சம்பவங்கள் மேற் குறிப்பிட்ட கதையோட்டத்துடன் விரவியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (எடுத்துக்காட்டு: விஞ்கம்ம் கேள்விக் கணைகளும் மிஞ்கம்செயல்களும் 14- 22, அப்புவும் அம்மியும் 23-34, மாமனாரின் பாசமழையில் 47-56, பரவசமூட்டும் பண்டிகைகள்(158-159)

மற்றொரு செல்நெறி என்று கூறுத்தக்கது மலரவன் தாயாரான நாவலாசிரியருடன் தொடர்பு பட்டிருக்கின்றது. உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த தமிழ்கவியின் நாவலான இனி வானம் வெளிச்சிரும் நாவலில் தமிழ்கவி தனது இரு பிள்ளைகளிலும் கொண்டிருந்த பாசம் உருக்கமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையாக விருப்பினும் புனைவாக எழுதப்பட்டுள்ள கே.எஸ்.துரையின் “ஒரு பூ” நாவலிலும் மகனை இழந்த தாயின் மன உணர்வுகள் திறம்பட விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நாவலிலும் தாயான மலரன்னை தனது மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி மிருப்பாரென்று வாசகர்கள் எதிர்பார்த்திருப்பாரெனில் நிச்சயம் தோல்வியே கண்டிருப்பர்!

யாது காரணமோ மலரன்னை தனது மன உணர்வுகளை அதற்கான வாய்ப்புகள் பலவிருந்தும் வெளிப்படுத்தினாரல்லர். தனது கணவன், ஏனைய புதல்வர்கள், மாமனார், பாட்டி மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திய அளவிற்கே தன்னையும் வெளிப்படுத்தி மிருக்கின்றார். மலரவனதும் குடும்பத்தவர் அனைவர் தும் பாசப் பிணைப்பே நாவல் முழுவதும் ஊடுருவியுள்ளது. மலரவன் வளர்த்த இரு செல்ல நாய்களுட்பட; ஆக மலரவன் என்ற போராளி யின் மறுபக்கத்தினை (குடும்ப உறவினர்; நண்பர்; ஆசிரியர்) தொடர்புகள் விபரிப்பதே “மறையாத தூரியன்” நாவலெனில் அது மிகையன்று.

அத்துடன் உண்மையான இலட்சியப் பற்றுடன் இளைஞர்கள் பலர் போராட்டத்தில் இனைந்து கொண்டார்கள். என்பதையும் அதனை நன்குணர்ந்த குடும்பத்தினர் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதையும் கூட இந்நாவல் வெளிப்படுத்தியிருப்பது விதந்துரைக்கத்தக்கது.

“எழுத்தறிவிப்பவன் இறைவன் ஆவான்” என்பது போல எழுத்தாளர்களின் முதல் வாசகனும் இறைவனே ஆவான்.

இன்று எழுத்துலகில் தன் எழுத்துக்களால் மினிர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற “மலரன்னை” என்று பரவலாக அறியப்படும் எழுத்தாளர் திருமதி அற்புத ராணி காசிலிங்கம் அவர்கள் மூத்த எழுத்தாளர் கச்சாயில் இரத்தினம் அவர்களின் மூத்த மகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தந்தை வழியில் தடம்பதித்துள்ள மலரன்னை அவர்கள் ஆங்கில ஆய்வேத மருத்துவர் காசிலிங்கம் அவர்களின் அன்பு மனைவியும், நான்கு ஆண்பிள்ளைகளின் பாசத்திற்குரிய தாய் என்பதுவும் பதியப்படவேண்டியது. மலரன்னை அவர்கள் தனது அடிப்படைக்கல்வியை மாணிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி யிலும் க.பொ. த. உயர்தரக்கல்வியை உயிரியல் பிரிவில் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் கற்றார். அத்துடன் தேசிய ஹோமியோபதி கல்விநிறுவனத்தில் இரண்டரை வருட பட்டயக்கற்கையை சிறப்பு தேர்ச்சிகளுடன் பூர்த்திசெய்திருந்தார்.

1992 ஆம் ஆண்டு மலரன்னையின் இளைய மகன் எழுத்தாளர் மலரவனின் இழப்பு அன்னையின் வாழ்க்கைப்பயணத்தில் ஜீரணிக்கமுடியாத பெருந்துயரை விட்டுச் சென்றது. “சித்திரை மழையும் சிலவேளை மாறலாம் புத்திரசோகம் ஒருபோதும்

மூன்று குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுதியும் நாலுருப் பெற்றிருக்கின்றன.

தமிழ்மொழியில் மட்டும் தன்னைச்சுற்றி ஒரு வட்டம் போட்டுக்கொள்ளாமல், மலரன்னை ஆங்கில மொழியிலும் எழுதும் வல்லமை பெற்றவர். இவர் எழுதிய பத்து ஆங்கிலக் கவிதைகள் Hot spring என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருக்கிறது. 1995 ஆம் ஆண்டு இடப்பெயர்வுடன் ஆங்கில கவிதைகளை பிரசுரிக்கும் ஊடகங்கள் இன்மையால் தொடர்ச்சியாக ஆங்கில கவிதைகளை எழுதமுடியாமல் போனதாய் சொல்லி யிருந்தார்.

சிறுகதை, வாணைவி நாடக எழுத்துரு, நாவல், இலக்கியத்திற்னாய்வு போன்ற ஆக்கங்களுக்காக சமார் நாற்பது தடவைகள் பரிசு பெற்றிருப்பினும் வெளியில் கிற்கு அதிகம் பரிச்சியமில்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறார். தனது நோயுடன் கூடிய முதுமைக் காலத்திலும் கூட எழுதுவது குறைவாக இருந்தபோதும் தான் நேசிக்கும் எழுத்துக்குறையை அவர் விட்டுவிடவில்லை தன்னால் முடிந்தவரை எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறார். மலை ஊற்று நுதிகளுக்கு இளைப்பாற இடப்கிடைக்காது அதைப்போல மலரன்னையின் எழுத்துக்களும் ஒரு இடத்தில் தங்கிநின்று இளைப்பாறிவிடப் போவதில்லை அவை எப்போதும் பல சந்ததிகளுக்கு காலநத்தியாக ஒடிக்கொண்டே இருக்கும்.

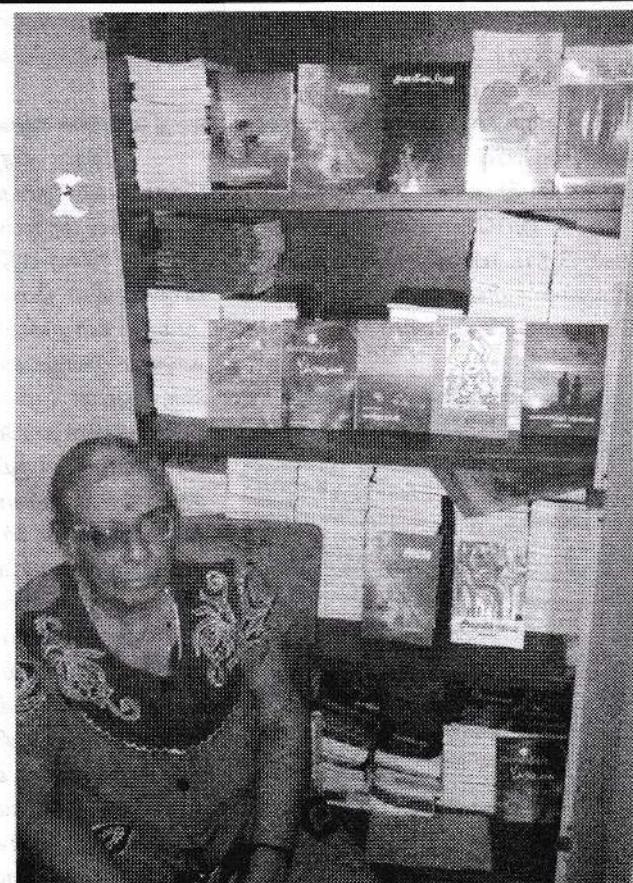
குன்யனின் பணி தொடரும் அன்னை

■ வே.கண்ணன் - மல்லாவி ■

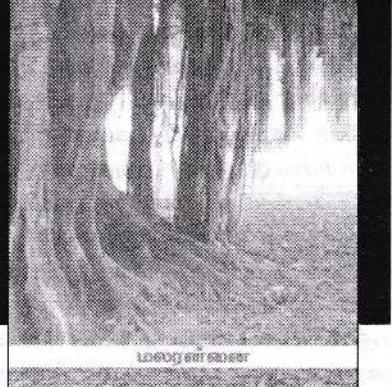
மாறாது” என்பதுபோல் இளைய மகனின் இழப்பினை இம்மியாவு கூட கடக்கமுடியாமல் மலரவனின் எழுத்துப்பணியை மலரன்னை என்ற நாமத்துடன் இயன்றவரை தொடர நினைத்தார். மலரன்னையின் முதலாவது சிறுகதை 1993 ஆம் ஆண்டு ஸமநாதம் பத்திரிகையில் வெளிபாயிற்று. இதுவரை இருந்தாறு வரையான சிறுகதைகள் பல்வேறு பத்திரிகைகள், இதழ்கள், வாணைவிகள் என இலக்கையிலும் வெளி நாடுகளிலும் வெளியாகியிருக்கிறது. இதுவரை ஆறு சிறுகதைத்தொகுதிகள் நாலுருப்பெற்றிருக்கின்றன. அவரது ஒவ்வொரு சிறுகதைகளும் அவர் வாழும் சமூகத்தின் கணக்கள்.

மலரன்னை எழுதிய “கனவுகள் நனவாகும்” என்ற தொடர்நாடகம் உள்ளீடாய் நாற்பதிற்கும் அதிக மான் நாடகங்கள் வாணைவிகளில் ஒவிப்பற்பாகி மக்களின் மிகுந்த வரவேற்பு பெற்றிருந்தன. இவரது நாடகங்கள் அந்தந்த காலத்தை மாற்று விம்பம் இல்லாமல் கண்ணாடிமுன் தோன்றும் காட்சிகளா கவே வெளிக்காட்டின. இவற்றுடன் பல கருத்தாழைக்க வாணைவி நிகழ்ச்சிகளையும் எழுதியிருக்கும் இவர் “வியோமா” என்றபுனைபெயரிலும் எழுதியிருக்கிறார்.

இவரது முதலாவது குறுநாவலும், நாவலும் மூலப்பிரதி களாகவே ஏற்றிது எச்சங்கள் இன்றிப் போனது எப்போதும் வேதனைக்குரிய விடயமாகவே இருந்தாலும் அன்னையின் நான்கு நாவல்களும்,

ஸ்ரீ ஸ்ரீகாலூ
விமுதுகள்

“வேர் பதிக்கும் விமுதுகள்”

சிறுகதைத் தொகுப்பு குறித்தான்

வாசகர் குறிப்பு

■ திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன்

இலக்கிய பிரதிகளின் வகையையினால் பொதுவில் புனைவுகள் மற்றும் அல்புனைவுகள் என இரு பிரிவுகளுள் அடக்கி விடலாம். புனைவுகள் கற்பனை சம்பவங்களை அடிப்படையாக கொண்டிருக்க, அல்புனைவுகள் உண்மை சம்பவங்கள் அல்லது அனுபவங்களின் விபரிப்புக்களாக அமைகின்றன.

அல்புனைவுகள் குறித்து எனக்கு பெரிதான கருத்து முரண் கள் ஏதுமில்லை. ஆனால் புனை வெழுத்து என்பது முற்றுமுழுதான கற்பனை சார்ந்த ஒன்றென்ற முடிவுக்கு வர முடியாதுள்ளது. எழுத்தாளர் மலரன்னை அவர்களின் “வேர் பதிக்கும் விமுதுகள்” என்ற சிறுகதை பிரதியினை நான் வாசிக்கையில் என் மனதில் எழுந்த சிந்தனை இதுவே.

இப்பொழுது ஈழப்போரி யல் தொடர்பிலான பல பிரதிகள் இலங்கையில் இருந்தும் புலம் பெயர் தேசங்களில் இருந்தும்

வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. சில எழுத்தாளர்கள் போர் நடந்த தேசத்தினை கண்ணால் காணாமலேயே பிரதிகளை தந்திருந்தாலும், அவற்றினை வாசிக்கும் வாசக மனதில் மெய்நிகர் அனுபவங்களின் பிரதிபலிப்பினை உருவாக்கி விடுகின்றனர். ஆனால் மலரன்னை எனும் இந்த எழுத்தாளர் எந்த சமூகத்தினை நோக்கி தனது எழுத்துக்களை முன்வைக் கின்றாரோ அந்த சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர். எனவே அவர் பெற்ற அனுபவங்களை தனது பிரதியில் கொண்டுவந்திருப்பார் என்பதில் இருவேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கமுடியாது. இதனை அவர் தன்னுரையில் கூட குறிப்பிடுகின்றார். எனவே அவரின் இந்த சிறுகதை தொகுதியானது புனைவும் அல்புனைவும் இணைந்த கலவை எனக் கூறிவிடலாம்.

இந்த பிரதியானது பதினாறு சிறுகதைகளை கொண்டதாகும். இந்த பிரதியில் இருக்கும் கதைகளைபின்வருமாறு வகுப்பாகக் கொண்டவை

- பொதுவாழ்வியல் அனுபவங்களை அடிப்படையாக கொண்டவை
- வடபுலம் மற்றும்மலையக்தொடர்பினை அடிப்படையாக கொண்டவை
- மருத்துவ விதிப்புணர்ச்சியினை ஏற்படுத்துபவை
- போரியல் சார்ந்த உளவியல் தாக்கங்களை எடுத்தியாம்பவை

யாது வாழ்வியல் அனுபவங்கள்

இந்த பிரதியின் முதற்கதையான “வேர் பதிக்கும் விமுதுகள்” தொடக்கம் “தப்புக்கணக்கு” சுறாக ஒன்பது கதைகளின் கருவாக பொது வாழ்வியல் அனுபவங்கள் அமைகின்றன.

“வேர் பதிக்கும் விமுதுகள்” கதையானது இரு குடும்பங்கள் மற்றும் வாரிசுகளின் நிலை தொடர்பிலே ஒரு ஓப்புநோக்கும் கதையாக அமைகிறது. அகதி வாழ்வின் துயரங்கள் கதையின் பின்னணியில் அமைந்து காணப்படுவதுடன் கடின தழுல்களை கடந்து ஒரு குடும்பம் முன்னணிக்கு வருவதுடன் முன்னைய நாட்களில் ஆண்டான் பரம்பரையாக இருந்த குடும்பத்தின் தற்போதைய நிலைமையானது பிள்ளைகளின் நடத்தையினால் சீர்கெட்டும் இருப்பதனை விபரிக்கின்றது. பொதுவாகவே நாம் வாழும் சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற நடைமுறை வாழ்வியலை விளக்கும் கதையாக இது இருப்பதுடன் குடும்பம் ஒன்றின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் பிள்ளைகளை முறையாக வளர்ப்பதிலேயே தங்கியுள்ளது என்ற கருவினை கொண்டதாயும் இந்த கதை அமைகின்றது.

“நாளைய பொழுது நலமாக” எனும் கதையானது குடிகாரத் தந்தை மற்றும் அதனால் பாதிக்கப்படும் பிள்ளையின் மனதிலை தொடர்பிலான கதையாக அமைகின்றது. குடிகாரத் தந்தையின் குடிக்கு சாட்டாக வைக்கப் படும் காரணத்தினை மேவுவதாகவும் அதேநேரத்தில் தந்தையின் மனமாற்றத்துக்கு காரணமானதாக அயல்வீட்டு பாட்டியினால் கூறப்படுகின்ற காரணமானது கதையின் பின்னணியில் கதையினை நகர்த்தும் கருவாக அமைகிறது. இன்றைய நிலையில் இளையோரினை ஆற்றுப்படுத்தும் முதியோரின் இருப்பு எழுது சமூகத்தில் அற்றுவரும் நிலையில் பரவும்

ஜீவந்தி

பாட்டியின் தேர்வு சிறந்த ஒன்றாக அமைகிறது.

இன்றைய சமூகத்தில் இளையோரின் திறன் களை மழுங்கடித்துவரும் அதிகரித்த போதைவல்து மற்றும் அதன் விளைவுகள் தொடர்பான பார்வையாக “கண் கெட்ட பின்” கதை அமைகிறது.இதில் துரிய நமஸ்காரத்தினை தவறவிட்ட பாத்திரமாக சரணின் பாத்திரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அவனுடைய அனுபவத்தின் பகிரவாக இந்த கதை நகர்கின்றது. சமூகத்தில் நிலவுகின்ற ஒரு முக்கிய பிரச்சினையினை கதையின் கருவாக கதாசிரியர் அமைத்துள்ளமையானது சமூகத்தின் மீதான அவரின் அக்கறையின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது.

பொது வாழ்வியல் அனுபவங்கள் சார்ந்து எழுதப்பட்ட கதைகளில் சற்றே வித்தியாசமான கதையாக “ஆத்ம அந்தரங்கம்” மினிர்கிறது. ஏனைய கதைகளில் காணப்படும் நேரடியான கதைசொல்லல் முறையில் இருந்து வேறுபட்டதாக அமையும் இந்த கதையானது ஒரு “உச்ச காட்சியினை” கதையின் இறுதியில் கொண்டதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. உற்றார் மற்றும் உறவுகளின் கண்களுக்கு மனமொத்த தம்பதி யினராய் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் உறவில் ஒருநாள் நடந்த சம்பவமானது “தீயினால் சுட்ட வடுவாக” வாழ்வின் அந்திமகாலத்தில் இருக்கும் பர்வதம் பாட்டியின் மனதில் தங்கி விட்டதையும் அதுபாட்டியின் ஆன்மாவில் ஒரு முள்ளாக தைத்து இருப்பதனையும் கதாசிரியர் கதையின் நகர்வினாடே வெளிப்படுத்துகிறார்.

“கந்தப்பு வாத்தியார்” கதையானது சமூகத்தில் அநாதரவாக கைவிடப்பட்ட முதியவர்களின் நிலை குறித்து நகர்வதுடன் கதையின் திருப்பமாக இறந்த தாத்தாவின் உடலை தனது மருத்துவ யாப்புக்காக பேரன் எதிர்கொள்ளும் துயரத்தினை நாம் எதிர்கொள்ளும் கொடுமையான யதார்த்தமாக கதாசிரியர் சித்திரிக்கின்றமை கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“காலம் வெல்லும்” கதையானது போயில் சார்ந்த பின்விளைவினை எதிர்கொள்ளும் ஒரு சிறுமியின் துயரத்தினை அவனுடு சகோதரவின் பார்வையுடு கூறுகின்ற ஒரு கதையாகும். கதையின் மைய நீரோட்டமாக சிறுமியின் துயரத்தினை நகர்த்தி செல்லும் கதாசிரியர் எதிர்பாராதவிதமாக கதையின் முடிவினை சிறுவனினாடே கூறுதல் புதுமையானதாகும். இது அவரின் ஒருவகை உத்தி எனவும் கூறலாம்.

வெளிநாட்டில் வாழும் மகன் மற்றும் தாயகத்தில் இறந்துவிட்ட தாம் ஆகியோரை மைய பாத்திரங்களாக காட்டி சமூகத்தில் இவர்கள் இருவர் குறிப்பாக மகன் தொடர்பாக நிலவும் இருவேறுபட்ட கருத்துகள் தொடர்பான கதையாக “பகட்டுப்பசி” உள்ளது. உண்மையில் பகட்டாக வாழும் மாந்தரின் உண்மையான வாழ்வு எத்தகையது என்பதை கதையின் இறுதியில் கதாசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“வாழ்விலும் சாவிலும்” கதையானது உண்மையாக நேசித்து வாழ்ந்த முதிய தம்பதியினரின் அன்னியோன்யமானது இறப்பிலும் கூட பிரிவதில்லை என்ற கருவினை கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. தற்கால சமூகத்தில் காணமுடியாத “அன்றில்” பட்சி களின் வாழ்வியலாக இந்த கதை அமைந்து

வாசகர்களின் கண்களிலும் நீரினை வரவழைத்து விடுகிறது.

“தப்புக்கணக்கு” கதையானது சமூகத்தில் இன்றைக்கும் நிலவும் ஆணாதிக்க மனோபாவத்தின் நீட்சியாக அமைகிறது. பொதுவாக பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் இவ்வாறான கதைக்கருவினை கொண்ட கதைகள் அமைவது இயல்பானதே. அந்தவகையில் இந்தகதையும் அமைந்துள்ளது.

போரியல் சாந்த உளவியல் தாக்கங்களை ஏந்தியியப்படவை

மானுடம் சந்திக்கும் பேரவலங்களைதங்களது படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்த எத்தனீக்காத எழுத்தாளர்கள் எவருமில்லை. மலரன்னை அவர்கள் தமிழினம் சந்தித்த மானுட அவலங்களை நேரில் சந்தித்தவர் மட்டுமல்ல, தனது குடும்பத்திலும் கூட இழப்புக்களை சந்தித்தவர். எனவே அவரின் எழுத்துக்களில் போரின் அவலங்கள் வெளிப்படுவதும் இயல்பானதே. அந்தவகையில் இந்த தொகுப்பிலும் போரின் பின் விளைவுகள் மனிதமனத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் குறித்தான் முத்தான் மூன்று கதைகள் எழுதப்படுவன்னன.

“நெஞ்சம் மறப்பதில்லை” கதையானது போரின் போது இறந்தவர்களை நினைவுகூர்தல் தொடர்பிலான கதையாகும். தனது உயிர்த்தோழிகள் இருவரை போரில் பறிகொடுத்த ஒருத்தி அவர்களின் நினைவு நாளில் அவர்களுக்கு பிடித்தமான பண்டங்களை செய்து படையல் இட்டு தனது மனத்தினை ஆற்றி கொள்வதாக இந்த கதை நீள்கிறது. ஆத்மசாந்தி பிரார்த்தனைகளின் உளவியல் பரிணாமத்தினை தனது கருவாக கையாண்டுள்ள இந்த கதை வெறுமனே உணர்ச்சிமிக்க சம்பவங்களால் நிரப்பப்படாது அறிவுபூர்வமாக நினைவுகூர்தல் தொடர்பான நிலைப்பாட்டினை முன் வைக்கிறது.

போரினால் தாயை இழந்த இரு குழந்தைகளின் தாயாக மாறும் ஒரு முதிர்கள்னி குறித்த கதையே “தாய்வைப்பேறு” ஆகும். திருமணத்தின் பின்பான தனது ஆசைகளை நிறைவேற்ற முடியாதவனாக தனது கணவன் இருப்பதனை அறிந்தபின்பும் அவனின் இரு குழந்தைகளுக்காக தனது வாழ்வினை அரிப்பணிக்கும் ஒரு பாத்திரமாக வாணி இருக்கிறான். இந்த கதையானது இன்று தமிழ் சமூகத்தில் தாய் மற்றும் தந்தையினை இழந்து வாழும் குழந்தைகளின் நிலை குறித்து ஆதங்கத்துடன் பேசுகிறது.

“ஆத்மசாந்தி” கதையானது போரில் தனது ஒற்றை செல்வமான மகளை இழந்துவிட்ட ஆசிரியையான சாந்தி, தனது வகுப்பில் பயிலும் மாணவி ஒருத்தி யின் தந்தையை மணம் புரிந்து, மாணவிக்கு தாயாகிய கதையாகும்.

சமூகத்தின் தூற்றுதல்கட்டு காது கொடுக்காது அவன் துணிந்து இந்த முடிவினை எடுப்பது சிறந்த முடிவாகும்.

போரினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் குறித்து அதிகம் கரிசனை கொள்வதாக இந்த கதைகள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொலிம் மற்றும் மலையக தொடர்பினை அம்மடையாக கொண்டவை

என்பத்து மூன்று கலவரங்கள் பெருமளவிலான மலையக தமிழ் உறவுகள் வண்ணி உட்பட்ட வடபுலம் நோக்கி நகர்வதற்கு வழிகோலியதுடன் தமது நிரந்தர வதிவிடங்களை அங்கே அமைத்து கொள்வதற்கும் அத் திவாரமிட்டது. மலையகத் தினை பிறப்பிடமாக கொண்ட பல்லாயிரம் மக்கள் இன்றும்கூட கிளிநோக்கி மற்றும் மூல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் வாழ்வதனை நாயறிவோம்.

பொதுவாகவே இலக்கிய படைப்புக்கள் இவர்கள் குறித்து கருத்தில் கொள்ளாவிட்டனும் மலரன்னை அந்த உறவுகளை கருத்தில் கொண்டு இருக்கதைகளை இந்த தொகுதியில் எழுதியுள்ளார். “மண்ணுக்குள்” மற்றும் “அம்மாயி” ஆகிய இரு கதைகளும் “மீபோத்த” மண்சரிவுகள் குறித்தான் சம்பவத்தினை அடிப்படையாக்கொண்டு பின்னப்பட்ட இருக்கதைகளாகும்.

இந்த கதைகளை விட யாழ் பல்கலைக் கழகத்தின் மருத்துவ பீடத்தினால் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகையான “விழி” சஞ்சிகையில் இடம்பெற்றுள்ள சகாதார விழிப்புணர்வு தொடர்பிலான இருக்கதனும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

முஹாக ...

எழுத்தாளர் மலரன்னை அவர்கள் நாம் சமூகத்தில் காணும் யதார்த்த சம்பவங்களை பின்னணியாகக் கொண்டு படைப்புக்களை படைக்கும் ஒருவராவார். அந்தவகையிலே இந்த பிரதியில் அவர்சித்திரிக்கும் சம்பவங்களும் பாத்திரங்களும் அவரின் நடைமுறை வாழ்வியலில் இருந்து பிரதிக்குள் உள்வாங்கப்பட்டவை என்பதில் ஜெயமில்லை.

எனிய சம்பவங்கள், சிக்கலற்ற கதை நகர்த்தும் பாங்கு என்பவற்றினால் இந்த தொகுதியானது எல்லா தரப்பு வாசகர்களையும் ஸர்க்க கூடிய தொகுதியாக “வேர்பதிக்கும் விழுதுகள்” அமைந்துள்ளது. •

நூலக நிறுவனத்தின் ஆவணக
வலைத்தளத்தில்

(www.aavanaham.org)

மலரன்னையின் வாய்மொழி வரலாறு
பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பதிவு செய்தவர் : க.பரண்தரன்

காலம் : 2017

நேரம்: 23 நிமிடம்

<http://aavanaham.org/islandora/object/noolaham%3A13859>

ஒரு போராளியின் தூயின் நூல்

தீபசெல்வன்

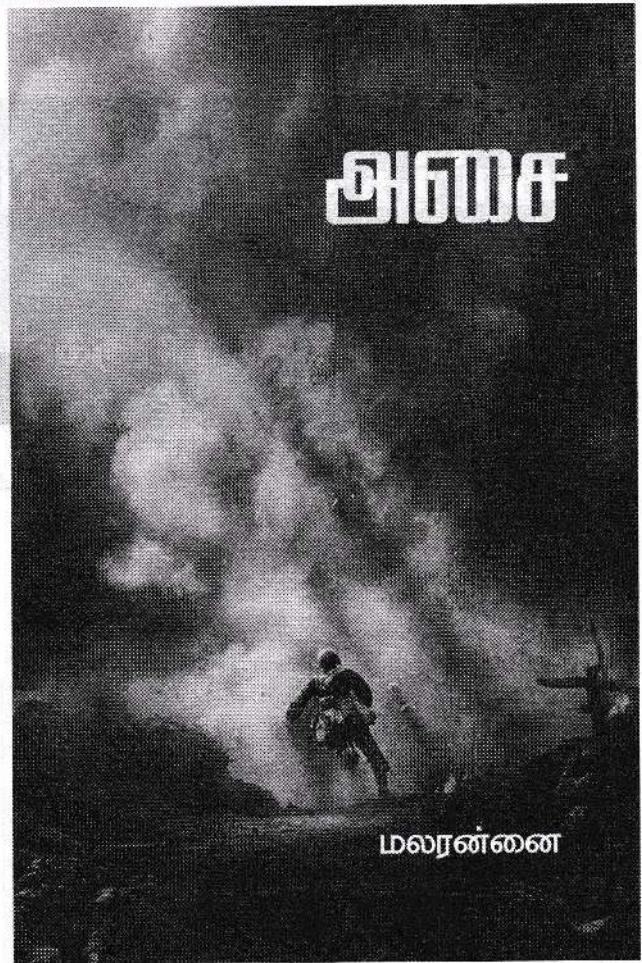
மலரன்னை என்ற ஈழத்துப் பெண் எழுத் தாளரின் தெரியாத இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்கள் இருக்க வாய்ப்பில்லை. போர் உலா, புயல் பறவைகள் என்ற இரண்டு நாவலை ஈழத்து போர் இலக்கியத்திற்கு அளித்த கப்டன் மலரவனின் தாயாரான மலரன்னை என்பதுகளின் இறுதியில் துவங்கி இன்றை வரைக்கும் தன் சிறுகதைகளால் ஈழ மண்ணை வளம்படுத்துபவர். அவரின் சிறுகதைகளை அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாக படித்திருக்கையில், இவரின் குரல் ஒரு போராளியின் தாயின் குரலாகவே நெஞ்சியில் படிந்திருந்தது. இப்போது “அசை” தொகுப்பு வாயிலாக அவரை குறிப்பிட்டத்தக்க சிறுகதைகளை ஒருசேர படிக்க முடிந்தது.

இந்தத் தொகுப்பில் முதலில் உள்ள “ஏன் இந்த மாற்றம்” என்ற சிறுகதையே என்னை உருகச் செய்துவிட்டது. ஒரு போராளியின் சித்திரித்தை இதை விட எவராலும் சொல்லிவிட முடியாது. ஒரு தாயின் பார்வையில் தன் பின்னை போராளியாக மாறுவதைப் பற்றி இந்த வாக்குமூலம் எங்கள் போராளிகளின் உருவெடுப்பைப் பற்றிப் பேசுகிற வாக்குமூலம். ஒரு பிள்ளையை நன்கு உணர்ந்தவள் தாய்தான். அவள் தான் எல்லாவற்றையும் உருவாக்குகிறாள். எங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்தக் கதையில் வருகிற பொன்னம்மா போல எத்தனையோ அறம் மிகக் தாய்மார்கள் பின்னால் வைராக்கியம் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

இதனை மலரன்னை எழுதுகிற போதே அது ஒரு புனைவை தாண்டி, விடுதலையின் குரலாக சாட்சியமாக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. என் கண்கள் பணிக்கத் துவங்கிய இன்னொரு விசயம். தெருகில் அனாதாரவாக யாரோ விட்டுச் சென்ற நாய்க்குடியை தூக்கி வருகிற மகன், எலிக்கு பொறி வைக்கக்கூடாது என்று இரங்கித் தவிக்கிற மகன், விடுதலைப் போராட்டத்தில் போராளியாக இனைகிறான். எங்கள் போராளிகளின் மனங்கள் எவ்வளவு கருணை மிகுந்தவை என்பதையும் எங்கள் போராளிகள் கருணைக்காகவே ஆயுதம் தரித்தவர்கள் என்பதையும் சொல்ல இக்கதையின் இக்காட்சிகளைத் தவிர வேறு என்ன வேண்டும்?

இன்னும் சில கதைகளில்கூட போராளிகளின் அம்மா வருகிறார்கள். மீண்டும் வருவான், அலைகள் ஓய்வதில்லை போன்ற பல கதைகளில் போர்க்களும் சென்ற பின்னைகளின் தாய்மார்களின் ஏக்கங்களும்

அசை

மலரன்னை

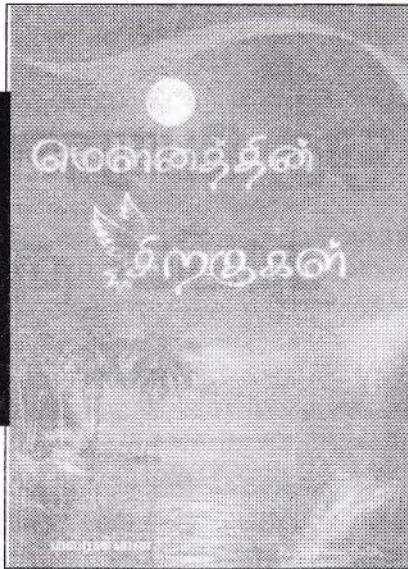
உறுதிகளும் நிரம்ப வருகின்றன. “வரிப் புலிச் சீருடையில் தோற்றமளித்த அவளது பார்வையில் தெரிவது உறுதியா? வெறுமையா? என்னால் எதையுமே ஊகிக்க முடியவில்லை...” (பக்கம்: 61) இதுபோன்ற வசனங்கள் உயிரின் அடியைத் தொட்டு துயருத்துகின்றன.

தொன்னுறுக்களில் இருந்த ஈழக் களச் தழல் தான் மலரன்னையின் கதைக்களாங்களாக இருக்கின்றன. கோட்டைச் சண்டை, கிளாலிப் பயணம், அப்போதைய யாழ்ப்பாண மருத்துவ நிலமைகள், திருமணங்கள், பண்பாடுகள், வாழ்க்கை முறைகள் என பல்வேறு விடயங்களை இந்தக் கதைகளின் வழி இந்தத் தலைமுறை கற்றுக்கொள்ள இவரின் கதைகள் சிறந்த வெளியைத் தருகின்றன. அன்றைய தழலில் தன் எழுத்தின் வாயிலாக விடுதலைக்கு தன் பெரும்பங்களிப்பை வழங்கிய இத் தாயின் கதைகள் பெருமித்ததையும் பொறுப்பையும் உணர்த்துகின்றன.

2009இற்குப் பிந்தைய காலத்தில் இக் கதைகள் இன்னும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மலரன்னையை நாம் கொண்டாட வேண்டும் என்பதையும் அவர் இந்த மண்ணின் பொக்கிசம் என்பதையும் இக்கதைகள் அழுத்தமாக உணர்த்துகின்றன. இச் சிறுதைத் தொகுப்பை இன்றைய புதிய தலைமுறையினர் படிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு எழுதுகிறவர்களுக்கும் இனி எழுத வருகிறவர்களுக்கும் மலரன்னையின் கதைகள் பெரும் பாடமாக அமையும். சிறுகதையின் மொழி, வடிவம், உள்ளடக்கம் அனைத்திலும் தேர்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக மினிரும் இக்கதைகளின் ஆண்மாக விடுதலைக்கான குரல் நெருப்பாய் ஒலிக்கிறது. •

யதார்த்த வாழ்வியலைப் பேசும் படைப்பாக “மளனத்தின் சிறகுகள்”

■ மா.சிவசோதி

சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சிபில் பெண்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், விஸர்சனை, ஆய்வு, இதழியல் எனப் பெண்களின் ஆளுமை வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம். அந்த வகையில் சமுத்து நாவல் முகிழ்பினை சமுத்து முதற் பெண் நாவலாசிரியர் மங்களநாயகம் தம்பையாளின் “நொருங்குண்ட இருதயம்” உடன் காண முடியும். இவரைத் தொடர்ந்து செ.செல்லம்மாள், அ.இராசம் மாள், பூரணி, நயீமா சித்தித், யாழ் நங்கை, தாமரைச் செல்வி, மண்டுர் அசோகா, பாலேஸ்வரி, இராஜேஸ்வரி பாலகப்ரமணியம், கோகிலா மகேந்திரன், தமிழ்நாடு போன்றோர் வரிசையில் மலரன்னைக்கும் காத்திரமான இடம்உண்டு.

சமுத்தின் முத்த புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் கச்சாய் இரத்தினம். ஒரு காலத்தில் இலங்கை, இந்திய இதழ்களில் இவரது படைப்புக்கள் வெளியாகி பலரது பாராட்டுகளையும் பெற்றிருந்தது. இலங்கை வாணைவில் ஓலிபரப்பப்பட்ட நாடகங்களுடாக நன்கு அறியப் பட்டவர். இத்தகை இலக்கியப் பின்புலத்தீல் இரத்தினத்தின் மகளாக பிறந்தவர்தான் அற்புதராணி எனும் பெயருடைய நாமற்றந் மலரன்னை. மலரன்னை எனும் புனைபெயரில் 1993ல் சமுராத்தில் தனது முதற் சிறுகதை “பருந்தின் பசி”யை பதிவு செய்தலுடன் இன்றுவரை இலக்கிய உலகில் ஒளிரும் நட்சத்திரமாக மிரிர்கள்றார்.

சமீ விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன்னுயிர் சந்த மாவீரன் மலரவளின் தாய். கப்டன் மலரவளின் படைப்புக்களை வெளிக்கொண்டு வந்தவர் அன்னை. இத்தகைய போரியல் தந்த வலிகளை சுமந்தாலும் உலக வாழ்வில் தான் கண்ட வாழ்வியல் அனுபவங்களினதும் பெண் தலைமைத்துவங்களின் சவால்கள் நிறைந்த வாழ்வியல்களாலும் ஒரு பெரும் அனுபவத் திரட்சியாக மிரிர்பவர். “இலக்கியம் என்பதும் மன அவசங்களின் எழுச்சியே” என்பது புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் கருத்தாகும். இத்தகைய கருத்தியலின் வழி நின்று மக்களின் மன ஆழத்தை தொடும் மனித மனங்களின் அவசங்களை யதார்த்தமாக வெளிக் கொண்டு வருவதில் மலரன்னை கைதேர்ந்தவர்.

அன்னையின் படைப்புக்களாக மறையாத சிறியன்(நாவல்) வேர் பதிக்கும் விழுதுகள் (சிறுகதை) கீறல்(சிறுகதை தொகுப்பு) மெளனத்தின் சிறகுகள் (நாவல்) அனவிடைப் புழு (சிறுகதைத் தொகுப்பு) மலைச்சாரவளின் தூவல் (நாவல்) காகிதப்படசு (3 குறு நாவல்கள் தொகுப்பு பாலை வனத்துப் புஸ்பங்கள் என்பன அமைந்துள்ளன.

மலரன்னையின் நாவல்களில் மொனத்தின் சிறகுகள் மலரன்னை வெளியீடாக கார்த்திகை 2017ல் வெளிவந்தது. ர.ராஜமகேந்திரன் (ஓய்வுநிலை அதிபர், ஶ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரி) அவர்களின் காத்திரமான முன்னுரையுடன் வெளிவந்திருக்கின்றது. மலரன்னையின் உயிர்த்துடிப்பான “மொனத்தின் சிறகுகளை” கவைக்கத்து இன்புறும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இந்நாவலில் நான் தரிச்த்த அனுபவித்த நயத்தினை உங்களுடன் பகிர்வதில் யானும் ஒரு வாசகனாய் இன்புறுகிறேன்.

மீண்டெழுத் துடிக்கும் சாதாரண ஏழைக் குடும்பம் ஒன்றின் வாழ்வியலை பேசும் ஒரு படைப்பாக “மொனத்தின் சிறகுகள்” அமைந்துள்ளது. துணிக்கடை ஒன்றின் வேலை செய்யும் அழகேசன் அவரது மனைவி இராசமணி பிள்ளைகள் சுகிரதா, சங்கீதா, கவிசுதன் கணவளின் குறைந்த வருமானம் குடும்ப வாழ்வைக் கொண்டு செல்வதில் இராசமணி படும் அவஸ்தைகள் குழந்தைகளின் சிறு ஆசைகளைக் கூட நிர்வர்த்தி செய்ய முடியாத துயரம், சிறுகச் சிறுக வாழ்வில் முன்னேற துடிக்கும் பெண் தகுந்த சமயத்தில் யாரேனும் தூக்கி விட்டால் வீழ்ந்தாலும் எழுந்திடலாம் எனும் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று கோபி. பொறாமை, காழ்ப்பு என்பன நிறைந் தாலும் நல்லது கெட்டதுகளை சொல்லி வைக்கும் மகேசக்கா, அழகேசனுடன் உடன் பிறந்தவர் சிவனேசன். தம்பியின் குடும்பத்தின் மீது பாசம் உடையவர். எதற்கெடுத்தாலும் ஏழ்மையை குத்திக் காட்டும் எதிர்மறையான சாரதா வீட்டின் நிலையறிந்து சாதிக்கத் துடிக்கும் பிள்ளைகள். தாயின் தவறான வழிப்படுத்தல்களால் திசைமாறும் சிவகரன். மனித மனங்களை அறிந்து தகுந்தாற் போல் நடந்து கொள்ளும் நகுலன். அவனது தாய் என பாத்திரங்களை நேர்த்தியாக அமைத்து ஏழைக்குடும்பம் ஒன்றின் முன்னேற்றத்தை

கருவாய்க் கொண்டு “மெளனத்தின் சிறகுகள்” நாவலை வாசகர்களுக்கு அளித்துள்ளார்.

மெளனத்தின் சிறகுகள் ஆழகேசன் வீடு. திருமண மண்டபம், வைத்தியசாலை, சாரதாவில் வீடு, பாடசாலை என பல தளங்களில் நகர்கிறது. கதை நிகழம் களத்திற்கு பொருத்தமாக பாத்திர வார்ப்பு சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பாத்திரங்களைப் பேச விடுவதன் மூலம் உணர்வுகளையும் தன் கருத்துக் களையும் பேசுவது நாவலாசிரியரின் சிறப்பான உத்தியாகும். “இனிய இயல்பான நடையில் சாதாரண மாய் யாவரும் அறியும் வண்ணம் பிரகிருதியின் இயற்கை அமைப்பையும், ஆழகையும் அற்புதங்களையும் ஜன சமூகங்களின் நடை, உடை, பாவனைகளையும் மனோ (Thought) வாக்கு (Words) காயம் (Deeds) எனும் திரிகரணங்களாலும் மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள என்னிறைந்த வித்தியாசங்களையும் பிரத்தியட்சமாய் உள்ளதை உள்ளவாறு கண்ணாடி மேல் பிரதி பிம்பித்துக் காட்டுவதே நாவல்” என்ற ஆர்.எஸ்.நாராயணசாமியின் கூற்றுக்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு பாத்திரங்களின் மனவெளிகளை வித்தியாசங்களை தத்துப்பாக வெளிக் கொண்டு வருகிறார் மலரன்னை.

“என்ற குஞ்சு நீவார்ந்து பெரிய உத்தியோகம் பார்த்து உழைத்து இந்த ஏழை அப்பாவின் சுறையைக் குறைக்க வேணும் ராசா” (பக் - 17) என்ற பகுதி ஒரு ஏழைத் தாயின் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

சமூகத் தில் சாதாரண ஏழைகள் தம் வாழ்க்கையை கொண்டு நடாத்துவதில் படுகின்ற இடர்களை, வலிகளை நன்குணர்ந்து நாவலில் அுதனை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மலரன்னை குடும்பத் தில் பெண் தலைமைத்துவம் அடையும் இடர்கள் அளவிறந்தன. அதனை இராசமணி என்ற பாத்திரத்தி நூடாக பேசவிடுகின்றார்.

“உண்மையில் குடும்பப் பெண் என்பவள் ஒரு சமைதாங்கி தன் பிள்ளைகளைத் தேற்றும் போது அவள் மனக்கஷ்டத்தை மறைத்துக் கொள்கிறாள் என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். ஆன் என்பவனின் உழைப்பிற்குப் பின்னால் ஒரு பெண்ணின் அரவனைப்பும் உண்டு. ஆன், பெண் இருவரும் இணைவே ஒருமித்த மனப்பகிர்வே குடும்பத்தின் உயர்வுக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை ஆழகேசன், இராசமணி என்ற பாத்திரங்களுடாக பேசகின்றது. இதே நிலையில் மன ஒருமைப்பாடு இன்றி வாழும் இல்லற வாழ்வில் தவறான வழிநடத்தல்கள் ஒரு குடும்பத்தில் எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் என்பதை சிவனேசன் சாரதா சிவகரன் ஆகிய பாத்திரங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்.

“ஏழைகள் எண்டால் அவவுக்கு என்ன கிள்ளுக் கீரை எண்ட நினைப்போ” என்று வாணி கேட்பது இராசமணியின் மீதான சாரதாவின் காழப்பு என்ப வற்றைக் கண்டு ஆவேசப்படும் கோபி ஆகிய பாத்திரங்கள் ஏழைகள் மீதான அடக்கு முறையின் எதிர்க்குரல்களாக வெளிப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

“சாரதா வெடுக்கென அவனது கையில் இருந்த பேனாவை “பறித்துக் கொண்டு போய் அடுப்புக்குள் போட்டு விட்டாள். பகல் சமையல் முடிந்த அடுப்பினுள் செந்தனைலாக நீறு பூத்துக் கிடந்த

விருக்களின் வெப்பத்தில் பேனா உருகிக் கருகியது” என்று அமைத்திருப்பது பேனா உருகியதே அன்றி மனித மனங்களில் ஏற்பாடுக் கூடிய பொறாமையும், வஞ்சமும் வாழ்ந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது என்பதை சாரதா எனும் பாத்திரத்தினுடைாக கூற விளைகளின்றார். உண்மையில் “நாம் எதை விதைக்கின் ரோமோ அதையே விளைவாகவும் பெற முடியும்” ஆகவே குழந்தைகள் மனத்தில் நல்லவற்றையே விதைத்தால் நல்லவர்களாகவே நாளை வருவார்கள் என்பதை மறை பொருவாக மலரன்னை கூறியுள்ளார் என்பது என் கருத்தாகும்.

“எழுதப்பட்ட காலத்தின் உண்மையான வாழ்க்கையினையும் வாழ்வின் பழக்க வழக்கங்களையும் வெளியிடும் ஒவ்வொய்து தான் நாவல்” எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த வகையில் மெளனத்தின் சிறகுகள் யாப்பான சமூகத்தில் காணப்படக்கூடிய வாழ்வியல் அம்சங்கள் பண்பாட்டம்சங்கள் என்பவற்றையும் வெளிப்படுத்து வதை காணலாம் வழிபாடுகள், எதற்காயினும் கடவுளை வேண்டுவது, விருந்தோம்பல், உணவு, உடை என யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரிய பழக்க வழக்கங்களை மலரன்னை தன் நாவலிலும் பதிவு செய்து விடுகிறன்றார்.

நாவலை அதன் கூவை குன்றாமல் கொண்டு செல்வது மிக அவசியமானது. மெளனத்தின் சிறகுகள் மென்மையான ஒரு காதலையும் பதிவு செய்கிறது. “கோபியின் பிடிக்குள் தன்னை மறந்தவாய் கட்டுஞ்சு கிடந்தாள் வாணி இருவரும் ஒன்றாகிய நிலையில் இருவரது இதயத் துடிப்புகளும் ஏகோபித்து ஒலிப்பது கூட அவர்களது புலன்களுக்கு தென்படவில்லை மெளனம் அங்கு ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தது.” இளம் தலைமுறையின் இரசனை அறிந்து இலக்கியம் படைக்கும் வல்லமை பெற்றவர் மலரன்னை என்பது இதனுடைாக வெளிப்படுகின்றது.

நாவல் எழுதப்படும் காலமும் களத்திற்கும் பொருத்த மொழி வழக்குகள் கையாளப்பட்டிருப்பதும் அவசியமானது. அந்த வகையில் யாப்பான சமூகத் தில் காணக்கூடிய மொழிவழக்குகள் மலரன்னையால் இலாவகமாக கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் சில இடங்களில் இடம் பெற்றுவது போன்று பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

இன்றைய சமூகத்தில் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் காட்டும் நெகிழ்வுப் போக்குகள் மெளனத்தின் சிறகுகளிலும் பேசப்படுகின்றது. சிவ நேசன் சாரதா தம்பதியரின் தவறான வளர்ப்பு பிள்ளையின் வாழ்வில் ஏற்படும் பாதிப்பிற்கான காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றன. இதனால் பெற்றோர் அடையும் துயரங்கள் என்னற்றவை என்பதை படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் மலரன்னை. திசைமாறும் பிள்ளையின் நிலைகளுடு துடிக்கும் ஒரு தாயாக இராசமணியைக் காட்டி” என்னுடைய வயித்தில் பிறந்து இப்படி தறி கெட்டுப் போக நான் ஒருக்காலும் விட மாட்டன். உன்னால் என்ற பிள்ளையை நல்லாய் வளர்க்க முடியாமல் போயிட்டுது. உன்னால் முடியா விட்டால் அவனை நான் வளர்த்து நல்லவனாய் ஆளாக்கி காட்டுகிறேன்” என்று கதைக்கு முத்தாய்ப்பிடிருப்பது மிக ஆழமான கருத்தியலை கொண்டுள்ளது. •

மலரவன்

■ கா.சுஜந்தன்

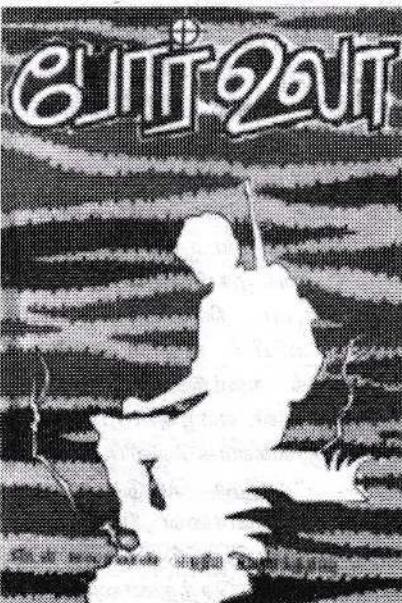
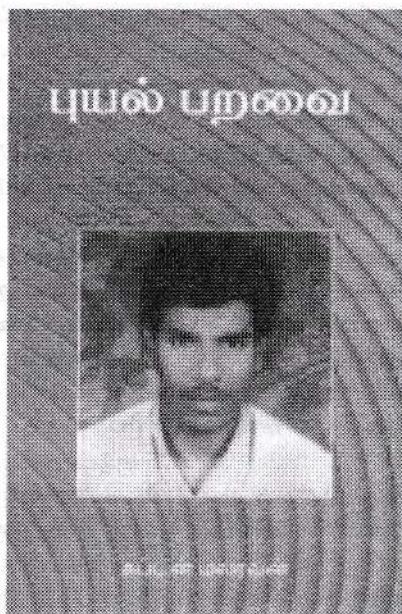
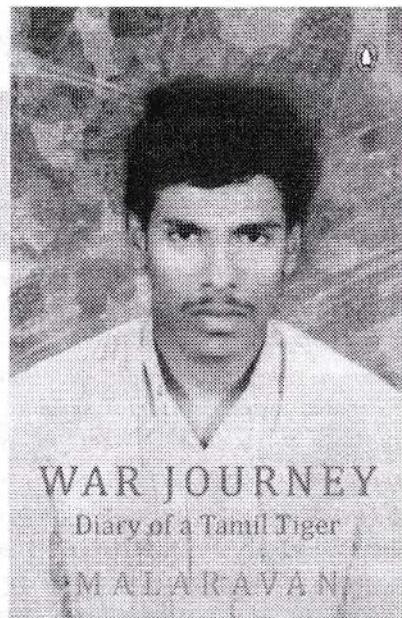
மலரவன் அவர்கள் காசிலிங்கம் அற்புதராணி (மலரன்னை) தம்பதிகளுக்கு மகனாக 08 .04 .1972 அன்று மூலாய், யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தார். மலரவனின் இயற்பெயர் விஜிந்தன். மலரவனுக்கு மூன்று முத்த சகோதரர்கள் உள்ளனர். மலரவன் தனது பாடசாலை கல்வியை சண்டிலிப்பாய் இந்து கல்லூரியிலும், முனியிவனை வித்தியானந்தா கல்லூரியிலும், யாழ் சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலும் கற்றார். மலரவன் எப்போதும் கல்வியில் முதல்தரமானவனாய் இருந்தார். மைதான விணொயாட்டுப்போட்டிகளில் மாவட்டமட்டத்தில் பரிசுகளை பெற்றார்.

மலரவனுக்கு சிறுவயதில் இருந்தே இயற்கையுடன் ஒரு பிணைப்பு இருந்தது. அவரது செய்கைகள் அப்ரீதமானவை. அவர் இயற்கையை இரசித்து வாழ்ந்தவர். அவருக்கு தரமான பழக்கன்றுகளை உருவாக்குவதில் பெரும் ஈடுபாடு இருந்தது. நல்ல சுவையில் பழங்கள் இருந்தால் அந்த விதைகளை கண்றாக்குவதில் அவர் கைதேர்ந்தவர். அக்கன்றுகளை எல்லோருக்கும் வழங்கவேண்டும் என்பது அவருக்கே உரிய விருப்பு. அவர் தனது ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புகளிலேயே தேசிக்காய், தோடம்பழம், பசன் புஞ்சு (கொடித்தோடை), பெரிய கொய்யா என பலவகை கண்றுகளை தரமான முறையில் உருவாக்கி பொலுத்தீன் பைகளில் மண்ணிட்டு ஓரளவு பெரியளவில் மலிவான விலையில் விற்று வந்தார். தன்னிடம் மரக்கன்றுகள் வாங்குபவர்களுக்கு இலவசமாக பப்பாசிக்கன்றுகள் வழங்குவார். அப்போது மலரவனது குடும்பம் நல்லூர் இராமலிங்கம் வீதியில், பாதை யோரமான வீடொன்றில் வாடகைக்கு இருந்தார்கள். வீட்டு படலையில் இக்கன்றுகள் விற்பனைக்குண்டு என்ற பதாகை எப்போதும் தொங்கும். நிச்சயமாக அவர் உருவாக்கிய மரக்கன்றுகள் மரங்களாய் அல்லது ஆதன் வழித்தோன்றல்கள் தாய்மண்ணில் அவர் நேசித்த மக்களுக்கு என்றும் பயன் கொடுக்கும்.

மலரவனின் “போர் உலா” நாவல் வாசகர்களிடம் பெரு வருவேற்பு பெற்றது. இலங்கை, இந்தியா, ஐரோப்பாவில் மீஸ்பதிப்பையும் பெற்றது. இந்தாவலை பல முன்னணி பத்திரிகைகள் தொடராய் பிரசரித்திருந்தன. இலங்கை இலக்கிய பேரவையின் சிறந்த நாவலுக்கான தேர்வில் (1993) முதல் பரிசு பெற்றது. போர் உலாவின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு war journey என்ற பெயரில் பென்குமின் என்ற பிரபல்யமான இந்திய வெளியிட்டகத்தால் வெளியிடப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மலரவனின் “புயல் பறவை” நாவல் 2003 ஆம் ஆண்டுக்கான வடக்கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டல பரிசு பெற்றது. “புயல் பறவை” நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பு இந்தியாவில் விடியல் பதிப்பகத்தால் வெளியாகியிருக்கிறது.

மலரவனின் ஹெக்சு கல்விதைகள் என்ற நூலும் சிறுகதைகள், கல்விதைகளின் தொகுப்பான “என் கல்லறையில் தூவுங்கள்” என்ற நூலும் வெளியாகியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS

PRINTERS & WEDDING CARDS

OFFSET - DIGITAL - SCREEN PRINTING

1000 ரூபாய் மேற்பட்ட வகைகள்

தனித்துவம் வாய்ந்த வர்ணங்கள்
முற்றிலும் மாறுபட்ட வடிவமைப்பு

இவை அனைத்தும் ஒரே காட்சியறையில்...

திருமூல அறைப்பதித்துகள் கடாசயம

MATHI COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

No. 10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

Tel : 021 222 9285 | 077 722 2259